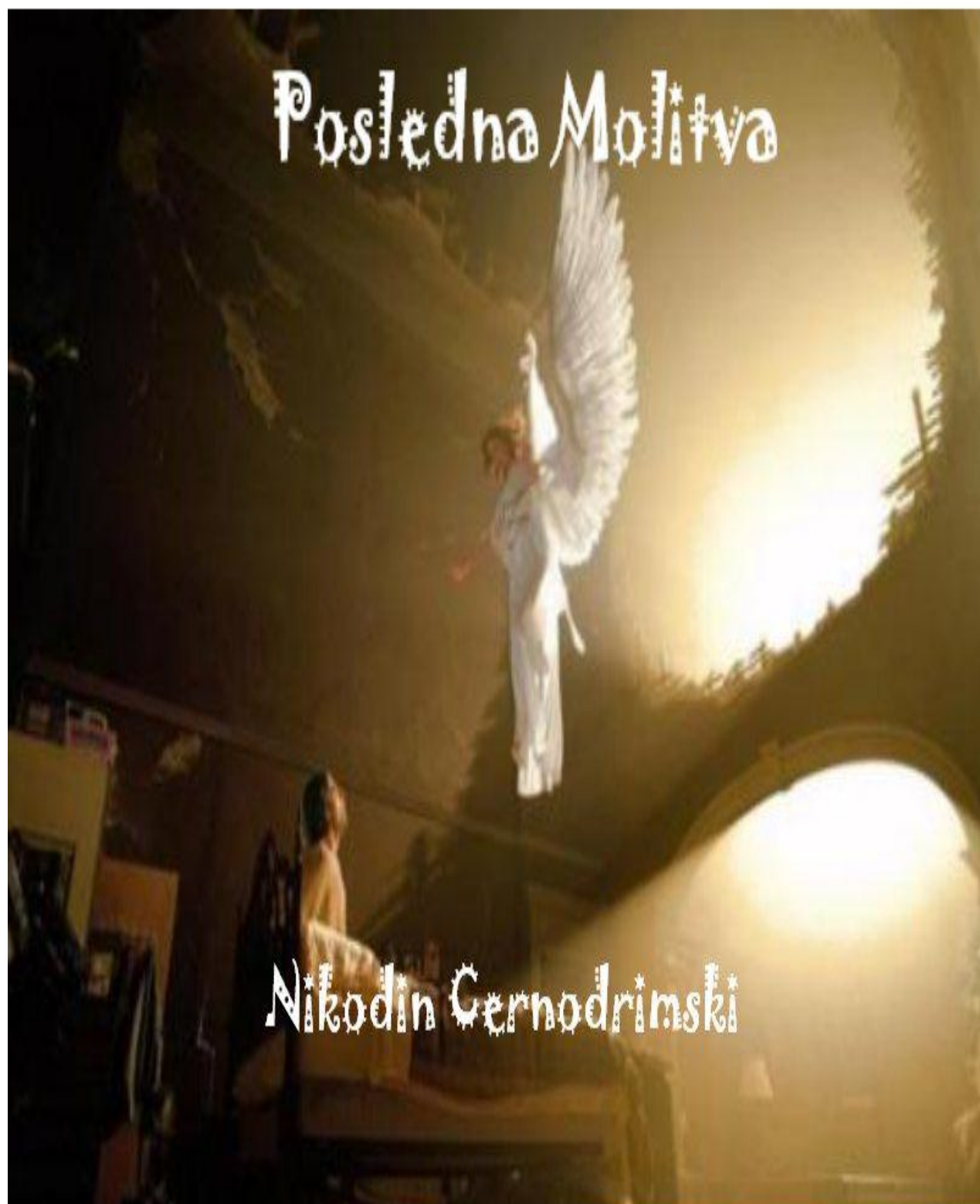

Posledna Molitva

Nikodin Cernodrimski

Романот е посветен на Мојата Ќерка

Викторија Јованческа

Наместо Предговор

Сократовата чесност што многупати ја манифестирав низ животот не беше доволна за да се задуши бунтот против своето минато. Побегнав од тоа што го мразев, не го најдов тоа што го сакав.

Воден од чувствата кои се поматија со само еден поглед, се нурнав слепо во изворот на неискреноста, лицемерието и човековата бескорисност.

Можеби реалистичкиот опис на мојот Безимен јунак кој поседува елементи на моето Јас навистина наликува на Автобиографија, сепак не е тоа.

Но наликува, низ миговите кога се роди, кога растеше овој безимен лик, така мојата желба да го направам совршен се топеше. Но навистина кога се роди желбата, а не јунакот на овој роман

Смрта на мојата свесна илузија беше само поттик или искра да го запали оној творечки занес кој со својата имагинација ме носеше во чудните пространства на Маѓијата, помешано со восхитувачките елементи на Љубовта, за да на крај се стигне до толку посакуваната и бараната Боженственост која како скриен код е вградена во секоја смртна единка.

Реалната основа на оваа книга ја направија настани кои се раѓаа вртоглаво во мојата тишина, а таа тишина низ само неа познати ходници ги носеше од веќе изгубениот рај.

Со најтемното и најтешко перо на судбината ги пишувам зборовите насекаде,најмногу на земјата,слушам,со некој таен шепот зборува-гладна сум за твоите зборови,ќе ја имаш вечноста со мене,пишувајми уште малку на небото,тоа хартијата ја потроши,последните страници ги пишуваш...проклетници и кобничке,со некој рик извикнувам...зарем солзите не те натопаја та што жедна си...а таа здиве подиве...гладна сум гладна сум,не жедна...ајде земи миг одмор,ставиго увото на мене,ајде,ајде ќе го слушнеш роморот на коњаникот кој ти доаѓа,ајде неплашисе...проклетници,повторно извикнувам...оглувев од болка...оглувев во молков мој,не слушам ни шум ни шепот.....притаено со помош на ветрето прашината ја лепи на мене,нова тежина става,нов јад прави....проклетница,се смее грозничаво....навикнисе на мирисот,видија формата нова,прашина ситна со која ветерот ќе танцува,со која ноздри ќе затнува,со која поглед ќе затвара.....пишувај,пишувај,небројам никогаш ноќи,не ги редам во низи.....пишувај судбината мастилото го затвори,хартијата се троши.....молк,молк,само молкот останува....молк...молкот болкава во градиве ја прави уште поголема...додека со поглед небото молбено го гледам,темните облаци го затвораат и последното синило....

СОДРЖИНА

- 1.....Разговор со Ангелот
- 2.....Полубог-Полузвер
- 3.....Аромата на Кафето
- 4.....Предизвик
- 5.....Светлосна Патека
- 6.....Порака
- 7.....Денес е Недела
- 8.....Застани и Погледни
- 9.....Пурпурна Зора
- 10.....Ајде Како Некогаш да Бидеме Деца
- 11.....Пат Кон Бескрајот
- 12.....Крајот на Една Темнина
- 13.....Самовилска Постела
- 14.....Во Прегратките на Светлосната Музика
- 15.....Ритуалот на Мртвите Спомени
- 16.....Бесконечноста е Верување
- 17.....Насмевка помешана со мирис на Ванила и Цимет
- 18.....Сребрена Светлина
- 19.....Камена Статуа
- 20.....Прошка од Земјата
- 21.....Блудник или Грешник пред покајание
- 22.....Мирис на запален темјан
- 23.....Заклучено Минато
- 24..... Пред олтарот на Оганот
- 25.....Сопатничка Верна
- 26.....Пукнати Пранги
- 27.....Деца на Ветерот
- 28.....Звукот на Камените Сидови
- 29.....Изгледаш како Афродита
- 30.....Препуштисе Денес на Тишината
- 31.....Кога Бог го Сликал Својот Лик
- 32.....Остана Уште Изборот
- 33.....Пред Портите на Бесконечноста
- 34.....Сакам Покрај Мене да Светиш
- 35.....Препород
- 36.....Последен Камен
- 37.....Ти Простувам

1.

Разговор со Ангелот

Не бев бесен, повеќе може да се рече дека бев огорчен, огорчен од сите нанесени неправди, од сите попусто пролеани солзи, од сите залудно поминати мигови во проклетава самотија, па така огорчен, го соблеко гол, исто како мене, Ангелот, кој деноноќно одеше по мене, со тажен лик, го соблеко и го седнав до мене, заедно да немееме, и во немошта да го слушаме плачот на тишината, таа пискава труба на заборавот.....

-ми студи..со тивок глас прошепоти

-знам, реков, тоа е студенилото во мојата душа, затоа ти студи.....

-дозволи ми, дозволи ми барем еднаш со мојата Ангелска рака да поминам преку твоите гради и да ја стоплам.....

-тргни ја твојата рака, не те казнувам со студенилото, туку те прашувам, зошто погрешивме и двајцата....

-незнам, немам ни јас одговор во овој миг, и мене твојот ангел не заслепи нејзината кроткост, не заслепи нејзиното тивко шепотење, кое на мигови и мене ми делуваше на песна пеена под лакот на виножитото, не заслепи недаваќи ни подобро да погледнеме позади нејзината насмевка, дека се крие еден друг лик...несакам сега да го именувам, бидејќи и обајцата го видовме....

-сега која е користа што го знаеме творецот на лажната љубов...

-навистина дозволи ми барем еднаш да поминам со раката преку твоето срце, премногу студенило блика, веќе студенилово силни стисоци прави, може во некој миг....несакам да помислам на тоа...

-што, што несакаш....го погледнав во очите, во тоа бескрајно плаво простраство, каде спиеше една цела вселена....што несакаш, ајде кажи

-неможам, но и несмеам јас да го изговарам тој збор, не сум овластен да повикувам нешто што нетреба да се случи..

-еве јас за тебе ќе го изговарам тој збор...несакаш да кажеш дека ќе ми прсне срцето,и дека смрта ќе се слади со парчињата кои ќе одлетаат директно во нејзините раце.....СМРТ;СМРТ, еве јас го изговарам тој збор без никаков страв...

-те молам,прекини да ме мачиш,те молам,овие твои зборови за мене се како најжешките небесни мечеви....

-а зошто да се плашам од неминовноста...

-повторно те молам,дозволими само еден пат да поминам....

-зошто да ти дозволам,душата е моја и јас можам да располагам со неа како сакам...

-не,сега ја кажа најголемата човекова заблуда..

-зошто..

-душата е дарот Божји,таа е мало парче од целокупниот унервезиум,кога една душа ќе биде изгубена,или бесцелно изгорена,тогаш некаде во некој дел на тој уневерзум се јавува мала црна дупка,душата е најфината природна супстанца...

-ех....

-да,човекот може да се грижи за телото,носителот на душата,да го храни и лечи кога е болно,додека за душата се грижеме ние ангелите...

Сега навистина побеснав,побеснав во вистинска смисла...

-ако навистина тоа беше твоја задача,јас како смртник размислував со срцето,а не со разумот,тогаш ти кој можеше да ја видиш и нејзината душа,зошто ти не ја препозна....

-е сега ти навистина грешеш.....

Замолчев,не подобро занемев,зарем навистина грешам.

-ајде тогаш кажими те молам каде погрешив....

-два пати те предупредив,дека нетреба да продолжив да одиш на таа патека,но ти слепо и покорно го молеше Бог да ти дозволи,кога и на Бог му здоееа од твоите молитви,повторно ме пушти крај тебе со задача...оди изградувајго,но кога ќе му биде раскрварено неговото срце излекувајго....

-сакаш да кажиш дека се било однапред предордредено...

-не, некои работи не се предодредени,но во добар дел да.....

-кои се тие моменти кога бев предупреден....

-го имаш најголемиот и најмудар учител што природата го дава,самотијата и тишината,од неплодна нива,направија плодна ораница,во секој нареден миг,насадиги или посејги твоите прашања,потоа погледнија длабочината на твојата душа,и од таму,од тој непресушен извор ќе ги добиеш одговорите,ќе никнат насекаде околу тебе...барај,барај и ќе добиеш,секој бесцелен миг за тебе е само загуба...

Замолчив,некоја пријатна тишина се распосла,дали од пријатноста и смиреноста на Ангелот или пловидбата на бродот наречен живот,заплови во тие води...

-дозволими навистина само еднаш да поминам преку твоето срце,секој негов грч,за мене е болка неподнослива,погледниго онај темен облак,таму ги сликам моите болки што ми ги задаваш со грчевите од твоето срце

Шумот на брезите ли беше толку лековита песна ,или започна да се смирува бесот..

-во ред ќе ти дозволам,но ќе ми одговориш само на уште едно прашање...

Ќе ти одговарам ако сакаш на уште сто,на илјада....

-што ќе биде со моите мали и слатки Ангелчиња..

-за нив не се грижи,измамата е со танок превез,ќе падне многу бргу,оставиги,болка ќе ги научи да гледаат понапред во времето и со побистри очи да ги гледаат нештата,болката ќе ги научи

да ја засилат својата верба,сега и тие ја научија најголемата лекција,дека некогаш и луѓето на кој безрезервно им веруваме и сакаме знаат да не повредат,па макар тие носеле и лик на мајка.....

Ме погледна некако со некоја милост...

-сакаш да знаеш што ќе биде со...го гледам пламенот во твоето срце сеуште клоцоти,ајде изгасниго веќе еднаш,за да не бидеш повреден посилно,таа веќе не ти припаѓа тебе,самата го смени токот на животот,и таа небеше предодредена да оди на таа патека,но ја заслепија зборовите од нејзините лажни пријатели,а за нејзината иднина нема да ти кажам, ни збор,и подобро е да не знаеш...но верувам кога ќе слушнеш,ќе ти биде сеедно...продолжуваше... ќе ја заборавиш,ќе ја заборавиш,јас ќе бидам тука околу тебе,брзо ќе ги исцелиме раните... Поминуваше Ангелот со дланката околу срцето,некако со брзина на утринско немирно разиграно и палаво ветре.....

ПолуБог-ПолуСвер

Се заљубив страсно.силно.како никогаш досега,се заљубив повеќе од вистинското,од човечкото,од сето досега напишано,или доживеано....се заљубив во мојата самотија...и дадов лик на непозната жена,којзнае можеби во некој дел од светот навистина постои тој лик,и додека страсно водам љубов,таа доживува сладострасни мечти...несакам да и дадам име...безименоста ја прави мистична и посакувана...подобро е да биде безимена,така секогаш со безименоста ќе ја нарекувам и повикувам...прекрасна е, волшебна е,со тело по кое би полудил и најстудениот човек...разговарам со неа...а таа одговорите ги дава веднаш....да,да сум ја имал стопати,блудник и развратник голем сум станал,рече пред некој ден десет копилиња досега родила,ако ,ладно(а самиот се лажам дека сум толку безобзирен)одговорив..ако треба уште сто,или илјада ќе зачнам.....нека има на овој свет проколната војска,од копилиња многу,крајот на светот доаѓа,треба некој да преживее,во крвта на копилињата потајно знам дека ќе живеам,премногу е ова дволично посакување,но сепак мора да се најде начин да се продолжи понатаму....

-главата ти е полна со глупости...викаше панично кога седевме заедно...

-знам,но смрта ме лови,јас сеуште мислам дека си игра,но нејзините ладни пипала синоќа ме допреа,па така узнав дека сум ловен,не бегам,туку барам начин да ја измамам...

-го губиш трпението...сега беше исплашена..

-сеедно,сакам да пееш вечерва,нешто што ниеден човечки глас не отпеал,сакам да ми ја отпееш песната на животот,нека биде различна во секој стих.

-но јас немам живот,да пеам за животот,смешно е ова твое барање,знаеш и самиот дека сум твоја имагинација.

-тогаш пеј за совршенството,ти како моја имагинација веќе го имаш допрено совршенството.

-еден од нас треба да се промени...

-но вака си најубава,ако си вистинска тогаш ќе морам и малку да те мразам,а ти ќе бидеш несовершена и несреќна.

Малку како да се исплаши од овие зборови,замолчи и ме гледаше со чудни очи,немаше презир,туку неверување.

-раскажими како е да си окован во жив кафез.

-и чудно и благородно е да си човек,полубог и полусвер....светот околу тебе е несовершен,страшен,таинствен,недоизграден,а ти си тој кој треба да го изградиш...постојано си

на лизгав терен наречен време,терен кој секогаш ти бега и мислиш дека минатиот миг бил пократок од идниот,па брзаш да го уловиш и себично да го имаш само за себеси....некогаш безделничаш расфрлајќи ги мислите кои ти дошле на сите страни,а некогаш бесно трчаш во празнотијата по само една мисла која мислиш дека е генијална....постојано ги гледаш другите мислеќи дека тие се подобри,и крадеш од нивните особини редеќи ги на себе,но првиот ветар безобразно ги кине алиштата и во преполна сала остануваш гол....кога знаеш за нечија мрачна тајна,ја вадиш и викаш силно сите да чујат и сите да видат,кога имаш мрачна тајна,како крт во најтемните ноќи риеш во земјата закопувајќи ја некаде во близина на магмата,да изгори побргу....сонуваш со отворени очи за работи кој никогаш неможеш да ги имаш,но кога треба вистински да сонуваш се плашиш да ги затвориш очите.....ги сакаш животните кои неличат на тебе,така знаеш дека си различен...кога до тебе ќе застане вистински човек,исплашено бегаш...но кога некој исплашено ќе дојде кај тебе тогаш ти си вистински човек...уф заморно е да се опишува човек,позаморно е да се премолчи пред човек..

-навистина сега несакам да бидам под твојата кожа заробена во куп коски кои како катанци невидливи ти ја заклучиле душата.

-бесмислено е веќе да ги откриваме вселенски тајни,подобро е да ги оставам моите мечти на твоите коси,а ти кога ќе минеш некаде во некој непознат предел расфрлиги таму,има гладни и жедни за туѓи мечти,ќе ги земат и трофеи свои ќе ги наречат.

-повторно главата ти е полна со глупости

-знам,веќе подолго време е тоа така...

-но ти треба да се промениш,навистина

-но тогаш нема да бидам човек,ќе станам свер невиден,и веднаш ќе те избришам од моите мисли,кажими како ќе ја задоволиш мојата глад за крв,кога си имагинација.

Молчеше,и јас да бев на нејзино место ќе молчев.

Аромата на Кафето

Ја чувствувам пролета како се буди,и во дворот,и на улицата,...со своето срамежливо напукнато зеленило и старата планина како да ме поздравува...со првиот сончев зрак пукаа од топлината и стегите на мразот што беше се нафатиле во оваа проклета зима,сеуште го гледам отсјајот на ноќното синило што се збра во толку мал простор,во две очи,виновен беше ноќниот фенер,мора пресилно да светеше,што така волшебено го распосла тој отсај се до мене,мислев дека е уште една полноќна илузија,илузија која ја гледав многупати,но насмевката ме увери дека сепак не сум сам во просторот,чисто од учтивост сакав да кажам,добра вечер,но кога ги изговорив првите зборови беа Добро утро.

-Бев само играчка на ветерот..некако проговорив после добро утро...се подавав на тој ветер како пијан деноноќно,и носен од силата негова негледав дека времето изминува.....

Молчеше,со сето тоа синило,во тие мали два диви светови кои криеа многу тајни,сега во ова руменило несакав да ги одгатнувам тајните и да трагам во затворените ходници,само се препуштав во таа пловидба....малку будалесто додека тонеа без чувство на време помислив....зарем е нема...кога помислив дека е време да заминам проговори..

-знам се за тебе,уште од првиот миг кога го направи првиот тажен чекор на плочникот,ехото од тој траорен од кој го правеше честопати ми правеше немир во душата,незнаев,не само тогаш туку и многу многу други ноќи,неможев самата да си разјаснам зошто е тој немир во мене.

-бесмислено е да трагаме по одговори кои само го трошат нашето драгоценно време,подобро е да ги собереме миговите со дланката и да составиме денот,така ќе знаеме дека бил корисен,којзнае можеби утре денот нема биде така дарежлив да ни дозволи да го составуваме...

-еве јас ќе тропнам на вратата од денот,а ти отворија,ако некаде после 9 часот видиш филчан кафе знај дека тоа е за тебе,јас сега заминувам .

-но јас не го знаам твоето име,и како ќе те пронајдам...

-аромата на кафето ќе ти ја испратам по првото утринско ветре, ќе ме пронајдеш лесно, името ,зарем некогаш имињата се важни....со својата мистична насмевка замина, оставајќи ме да го чекам 9 часот.

Предизвик

Додека го гледав мојот свет,мојот мал свет,чувството дека слободата се зголемува растеше,со секој проширен бекраен простор,растеше и светот што никогаш претходно не сум го видел,јас кој до вчера ја познавав пустината,каде ветришта сурови ме шибаа од сите страни,каде сонцето ме пржеше до степен на пеплосување,каде тишината ме убиваше споро и слатко со прикриено смеење.

Сега во вистинскиот свет започнав по малку да се плашам од мислите,не,ова неба мисли кои прво хаос правеа,кои кошар ставарен создава,ова беа посилни,почисти,некоја небесна музика имаше во нив,со секој тон кој се вливаше во малиот свет и го зголемуваше хоризонтот стануваше попријатно и поубаво место.

-да почнеме од почеток.

-размислував за метежот од мисли.

-размислувај само за тие кои вредат,од сиот тој метеж,издвои ги мислите кои те преплавуваат со топлина,останатите пушти ги нека течат кон некој друг субјект.

-но некои работи немаат логика.

-остави ја логиката настрана,таа е омилена материја на филозофите,глина која секогаш со секоја наредна дефиница ја обликуваат како сакаат но никогаш не ја имаат фистинската форма ни пак значење.

-дали си вообразив дека невидливото сега станува видливо,дека бесмисленото сега веќе добива смисла,или е нешто трето кое било непознато.

-добро се забавуваше денес.

-да.

-Чувството на сигурност те натера да го видиш повторно градот од карпите во неговиот сјај.

-легендите кои до вчера беа приказни напишани, ги виде како пролетуваат пред тебе, го виде тој невидлив флуид како струи секаде околу.

-да.

-сега кога осозна дека си дел од таа сила, дел од тој флуид, искористи ја, сплотисе и не ја оставај земјата да биде сама.

-зошто го зборувааш сето ова.

-за да не молчине, само кога се молиме молчењето е делотворно и корисно.

-но јас молчев, молчев некажувајќи молитви.

-сеедно, се бореше со мислите.

-се борев со сопствените демони.

-не, се бореше со туѓите, нивната подмолност те исцрпуваа до степен на целосна истощеност. твојот демон ти и вистински не го запозна, остави ги туѓите заспани демони повторно ќе се разбудат, но сега барем знаеш да се бориш, вистински.....

Нешто се случи, не го измислив сето ова.

-ти треба предизвик.

-но јас несакам ништо да менувам.

Слушав звук во далечината, нови трагачи за бесмисленост или некаква смисла се искачуваа по угорнината со својот миленик кој весело потскокнуваше на секој помал или поголем камен што му се испречуваше.

-создадени сме од тишината и празнотијата.

-знам.

Го гледав залезот, сонцето само малку затрепери пред да каже збогум оставајќи го последниот топол зрак тука пред заробениот хоризонт.

Се преправав дека не забележувам како срцето чудно чука, дека не го бројам секој негов такт.

-да ја продолжине традицијата на нормалните луѓе, вревата која ги исполнува е единствен круг на постоење.

-се викам.....замолчи, но сепак се насмеа.....но ти можеш да ме викаш како сакаш, за мене сите имиња се исти.

Кратките молчење ме збунуваа додека се палеа вечерните улични водилки на изгубените во мракот. но сепак рацете препокриени со нежна кожа беа тука да ја растераат таа збунетост.

Светлосна патека

Да се победи по секоја цена не е мудро,жртвите не се бројат,и во таа пирова победа слават само луцидните генерали,беше мисла која ми пролета некако брзо додека очите се бореа со последните секунди на свесноста.

Тонев со брзина поголема од светлосната,познатите бездни вешто ги избегнував знаејќи ја нивната подмолност но и оштрата болка која ја задаваат,изминав неколку ладни пештери незадржувајќи се ни еден миг во нив,реата која бликаше уште на неколку километри го најавуваше нивното присуство,застана,или подобро кажано треснав со огромен сила на простор кој и мене ми беше непознат..нечиото невидливо присуство беше очигледно,не го гледав но ладниот продорен поглед во првиот миг ме прикова на место,здивот повторно како да го препознав,стариот и папсан демон со скоро сронатите заби пробуваше да ме исплаши,...не се секавам повеќе бидејќи вртлогот кој го обиколи сите четири страни како да му забрани на секавањето да биде тука присутно.

-повторно се бореше со туѓите демони,те слушав цела вечер како жестоко ги фрлаше зборовите насекаде....доаѓаше гласот од другата страна на перницата.

Одговорот брзо и спремно излета продолжувајќи во делот таму каде што застана прашањето,правејќи ја така целината.

-не, гледав како Сверот со смеа пишувааше,но повеќе препишуваше веќе напишани страни на некој стар пергамент.

-драго ми е што научи да го ослободуваш твојот демон и да го оставаш тој,наместо ти да се бори.

-само ги споив двата контрадиктори светови.

-ајде оставија твојата лажна скромност,и придружи ми се на прекрасниот доручек,но воодушевеноста задржија за некој друг дел од денот.

Посегнав да ја доправам стварноста повторно,но и сега времето беше мојот непријател,само врвовите од прстите го имаа тоа кратко задоволство.неколку апстрактни светови се распрснаа во просторот.

-сеуште сум крвава под кожата од твоето проклетство...безобразно ја прекина кратката тишина
 -зарем сакаш повторно во долината на твоите соништа пролетната роса да роси...морав да
 возвратам
 -се додека сум препокриена со топлина,тежината на пролетните денови не ми смета.
 -мирисот и вкусот на еден свет ти го подарив,сега оставиме во светлинава да сликам нешто
 што оково мое го гледа.
 -понекогаш имам чувство дека премногу отровни гралови нудиш.
 -оставиме да јадам.

Имав моќ во темнината,огромна,неспоредлива со оваа тука во светлината,тука бев само
 почетник,млад ученик кој треба да ги научи сите лекции што ќе му ги даде денот.

-никогаш не верував дека некој ќе ме нарече предавник.
 -зошто..праша изненадена од коментарот.
 -никогаш не сум чекорел по вакви сигурни патеки.
 -го раскина пактот со темнината,сега собери уште малку храброст,и од таа темнина извлечија
 твојата сенка,твојата верна придружничка за да бидеш целосен....
 Завртив со главата сомничаво
 -којзнае на која ладна карпа ја залепив,кутратата таа,се секавам како тажно со немост плачеше
 по мене,но и таа во темнината не виде кога се разделивме.
 -сеедно.собери сила и вратисе за последен пат да ја земеш за да можив да продолжиш
 понатаму,човек бес сенка е само полусуво дрво на кое ни врапчињата несакаат седало да
 направат.

Се отвараа усните за уште некоја река да истурат но грубо беше запрена таа река со брана која
 падна од небото.

-замолчи,да се помолиме и да ја искажеме нашата денешна благодарност за целокупната
 подарена Божја Љубов,што ете ни се смилува и ни даде храброст повторно да ги отвориме
 очите.

Несакав да ја импресионирам со моите молитви,но мислите кои ги пуштив како да се
 претопуваа со останатите кои патуваа во бескрајот,сега додека патуваа гледав како мали
 светлосни пеперутки ги носат радуваќи се на повторна нивната искреност.

Порака

-Денес силно верувам во она што го правам.

-се плашеше до вчера да го кажеш ова,вистината ти ја даде целосната слобода.

-Бог има целосно ,има безгранично право да ме уништи,јас немам никакво право тука.

-Сетисе што ти кажав само пред два дни...луѓето заради миговна лудост или страст се спремни да уништуваат се што сакаат...

-но тоа значи дека ги напуштиле своите соништа,значи дека стануваат скитачи во бескрајната пустина на стравот.

Лесниот замор ми ја спушти тежината на главата во нејзините скутови,очите од овој агол имаа еден посебен сјај,светлината прекршуваќи се со големиот златен брош кој висеше на полураскопчаните гради,се рефлектираше во сноп од златна светлина,сноп кој потоа кога ќе потонеше во тоа мало синило правеше една нијанса која ниеден смртен сликар не би можел да ја наслика.

-мислиш ли дека на моменти полудувам.

Молчеше,незнам дали ги собираше последните златни снопови за да може вечер,во тој густ и на места малку ладен мрак ги претвори во моќно оружје со кое ќе ја сечи безмилосно и сурово таа темнина,го премолчи одговорот,но малото развлекување на усните беше знак дека скриената насмевка ја развлече за кратко.

-навистина....другите мислат така.....следи ги своите соништа и слушај го своето срце,и разговарај почесто самиот со себеси,твојот збор нека биде твоето светлосно копје ,така лесно ќе победуваш и сто,и илјада твои непријатели.

-ако те напуштам утре,дали ќе тагуваш....ја прашав носен од оној човечки порив да се најде одговорот на некоја измислена причина.

-не..одговори брзо...безграничната љубов не ја познава тагата,ја прифаќа неминовноста и продолжува понатаму.

-во залезот на денот птиците ,тука во овој дел на лединава ги пеат најубавите песни,сакаш ли да ги слушнеш.ова го знам уште од детството.

Повторно молчеше кратко,само со слабото спуштање на очните капаци потврди дека знае,да потоа го даде одговорот.

-Не се тоа песни,тоа е ехото на Боженствените Харфи што милозвучно одекнуваат околу Светиот Престол,луѓето и покрај дарбата да ги слушаат овие смирувачки тонови,со своите

слепи верувања ги затвораат ушите и остануваат скратени за една секојдневна Небесна Милост.

-вечерва месечината скржаво ќе ја дарува својата благодет,привиденијата ќе се радуваат долго,ги слушам по скриено движење што го прават и тука низ младава свежа трева која шушка под налетот на нивните невидливи стапала.

Несакаше да ги прекинува овие мигови,но ветерот кој го носеше во нејзините раце,со леснотија ја кренаа главата од своето привремено мирно засолниште.

-Морам да заминам.....земиго ова и кога ќе заминам прочитајго...од дланката го спушти белиот лист хартија покрај мене.

-мора да си повредена многу,штом се радуваш на секој нероден час.

Тенките прсти со вешти движења повторно ги враќаа на старото место разместените бранови од косата .

Ја стегав силно хартијата со двете дланки,чувствувајќи ја енергија која беше скриена во сеуште непознатите зборови.додека заминуваше,звукот на харфите беше се погласен,треперееше секој атом на просторот исполнувајќи се со мирнотија која од час во час се оплодуваше самата од себеси.кога веќе ни ветерот неможеше да го донесе мирисот на нејзиното присуство ја отворив хартијата.

-беше затворен и ти ,и твојата судбина од моќта на тајни зборови кажани во уште потајни рутуали на полноќ.имаше сила да го раскинеш пактот со темнината,сега имај храброст и земиго овој светлосен меч,ја изгуби битката,но не ја изгуби војната.застани вечерва на полноќ спроти полната месечина и кажија молитвата за раѓање на новиот човек,кога ореолот ќе се формира околу твојата глава ќе знаеш дека си препороден.

Премногу беа моќни зборовите кои се формираа пред моите очи,кога го отворив прв пат листот хартија,беше напишана само пораката,но сега гледам како со златна прашина се пишуваат сами од себе зборовите,ги читам на глас така знам дека ќе се фтиснат и во воздухот,да кога некогаш не ќе можам да си припомнам тие ќе се појават околу мене.

Не за мене,Господе,туку за славата на твоето име.

Мојот збор нека биде копјето твоје.

Мојата љубов нека биде твојата правда.

Од името и во името на Архангел Михаил

Посветен твој Ангел

Мој предан чувар пред секое зло и над секое зло

Ако верувам во тебе

Боженствената милост која е безгранична

Ќе биде со мене и ќе ме чува

Води, низ искушенија,патила и радости

Се додека пактот меѓу смрта и животот не биде раскинат.

Амин !

Амин !

Амин.!

Денес е Недела

Додека последната ѕвезда на хоризонтот заминуваше и со малку тешко срце се поздравуваше од последните парчиња темнина, пурпурната зора веќе спремно ги пушти своите смели коњаници со својот нежен тупот да го најават нејзиното доаѓање. кокичињата и качунките тие смели и бестрашни вестители на новиот живот, ги отворија своите мали и нежни чадорчиња да ја примат својат својата секојдневна награда, руменилото се распосла врз нивните пупки кои се отвараа со тивка песна на благодарност, да потоа тие зраци на спасоносна и живототворна светлина споро но сигурно лизгање се спуштат во непрегледната низина која мамурлакот го бркаше низ песната на третите и најсмели петли.

Продолжив да лежам во тишината несакајќи да ги отворам очите, во таа сега свесна затворена и заробена темнина читав една мудрост која и претходно сум ја прочитај напишана од неколкумина други, кој можеби исто како мене ја разбрале па потоа со малку мастило им ја насликале на другите, на нивното свесно дневно платно да ја прочитаат.

-светот, отсекогаш бил во рацете на тие што знаеле да сонуваат вистински, но и да ги разберат своите соништа.

Прапорците на ѕвонливата насмевка со притаен ритам повторно затропаа во мојата близина кажувајќи го така своето Добро Утро.

-безделничењето е особина на мртвите надежи и отфрлените копнежи, тие кои не го одживеали својот минат миг, и тие кои не го очекуваат секој нареден се само бледи сенки во денот и темни залепени дамки во темнината, од твојата насмевка можам да сватам дека веќе добро знаеш што ќе видиш со својот прв поглед.

Ги отворив очите, пренесувајќи ја својата прва мисла кон насмеаното синило.

-прекрасно е сознанието кога ќе дознаеш дека потоците на омразата секнале.

-не те разбираам....малку дилема се залепи во просторот пренесувајќи се во брзо формираната млака бразда на челото кое се крена како знак на неверување.

-синоќа....направив мала пауза, сакајќи така зборовите да ги направам не уверливи туку достоинствени што беа изговорени...синоќа повторно го почувствував вистинскиот блажен вкус на чоколадото, тој волшебен еликсир на пеперутките, еликсир кој го измислиле највештите стари алхемичари.

-чуден спој си на темнина и светлината,непоправлив романтичар со невидливи канџи на демон.

Можеби сликата која сега ја наслика за мене беше автентична со мене,со живата стварност,се воздржав да го кажам мислењето и стрпливо дочекав врз таа слика да ја стави рамката.

-свесно знаеш да ја контролираш врелината на бакнежите,и така ги пуштат тие твои невидливи канџи да се зариваат низ секоја жива клетка на телото,ги параш до половина,да потоа кога ќе го зовриеш тој бакнеж,им даваш нова сила за само еден дел од секундата се регенерираат,воскреснуваќи ги во свежи и зовриени носители на страста....

-ги заборава крволочните заби.....

-добро е што крвта тече брзо,па може секој твој угриз да го однесе на некое друго место,каде ќе мирува лекуваќи се со истечената слач како мелем кој може само да лекува брзо.

-денес е недела...

-да....

-ќе го прогласиме за работен ден,и ќе го наречеме,ден на Демонот и Ангелот,јас ќе ги извадам моите оштри нокти и ќе ги оставам на комодата,како не би те повредилсе разбира, стрпливо ,во романтичарски стил ќе го лекувам твоето скршено крило,еден по еден ќе ги редам пердувите со врелината.

Да беше објектот зграда,сигурно некои од соседите ќе ги подадеа главите низ прозорот за да видат од каде доаѓа таа слатка громогласна смеа.

-мислам дека кафето претече.....

-уф,уф,уф.. веќе започна да ме лекуваш со твојата заменост што ја направи....

Застани и Погледни

-Иднината им припаѓа на тие кои имаат храброст да не ги затворат очите пред следниот миг..

-молам...за миг се тргнав со погледот кон нејзините усти кои ги изговараа зборовите,но моето молам не ја прекина нејзината мисла.

-додека минатото им припаѓа на тие кои постојано се враќаат со своите сеќавања...

-не те разбрав добро...

-минатото е една жива песок каде можеш со секоја мисла да пропаднеш и никогаш да не излезеш,додека иднината е една голема ливада,каде со секој чекор гледаш а потоа береш поубави и помирисни цветови...

Го гледав тоа лице каде насмевката го распостилаше на секој нејзин дел своето раскошно царство,го гледав и на моменти неможеш да разберам,и покрај сите ветришта што го шибале,никаде неможеше да се види ни една трга,знам дека козметиката не е моќна да ги покрие тие немилосрдни долови на тагата,но тука немаше ни трага од сето ова.

-повторно ги истураш своите мудрости,или само ставаш ред на мислите кои се раѓаат понекогаш непланирано....

-зборувам за сите патеки кои човекот ги оди.....

-која беше твојата најтешка патека...

-неможев никогаш да ја измерам тежината на сопствените грешки,се до оној момент кога стретнав човекот кој никогаш не простува...

-интересно...

-научив едно....за момент замолчи и со врвот од прстите го допре градите,на допирот,срцето заигра ,не, ритамот го смени,час брз,час смилено,ги чувствувахе тие немирни удари и ја истури реченицата во воздухот.....никогаш повеќе не го трошев времето во воздивнање за се она што беше вчера,или завчера,размислував веќе за она што можеби утре би се покајала од денешниот ден..

-дали би се покаја за денешниот ритам што го чувствуваш под дланката...

-би се покаја доколу утре не верувам како денес во овој немир кој го слушам,немир кој буди нов немир и го прави ова попладне една прекрсна вечност.

Не бев едноставно расположен денес за разговор,повеќе бев за слушање на мудрост или поука,или градење на нова патека,или.....зборувахе зошто знаеше дека ја слушам,дека утре или задутре многу зборови ќе бидат стварност...

-не оди повеќе во темнината...не молеше ни со погледот,ни пак усите се собраа во неког грч на притаен страв...има премногу убави места тука во светлинава,сеуште не си ги видел блескавите ледини на спокојот.

Несакав да зборувам за нешто што веќе го знам,ниту пак за нешто што не ме интересира,само сакав да знам во овој миг,дали е потешко да ја изгубиш љубовта,или никогаш да не ја пронајдеш.

-доприме...тивко прошепоти

-ова не е бајка,нели,ова е стварност....

-да ,не е бајка...застана за миг гледаќи ме право во очите...ако кожата во мигот кога ќе ја доприш,ја споредиш со најнежното кадифе,тогаш знаеш што е љубов,ако во тебе сеуште беснеат притаени бури ,ако во тебе сеуште горчината клоцоти тогаш повторно знаеш што е љубов...значи си ја пронашол.....застани и погледни...

Пурпурна Зора

Ќе почекам да изгрее сонцето и ќе гледам долго во долината додека се буди,кога блескавите зраци на утрото раскошно ќе го стават својот тепих сакам да ја видам радоста на првите зелени листови како поздравуваат,можеби токму од нив ќе научам нешто.

-знаев дека ќе те пронајдам тука-се огласи гласот позади мојот грб.

-никогаш досега не сум го гледал од оваа перспектива раѓањето на денот,погледни те молам.....покажувај со раката во далечините...погледните врвовите на старава планина како се капат во пурпурноста,со лилаво писмо им пишува новиот ден задачи кои треба да ги одработат тродуљубиво,а тие,камењата растенијата,тревата,со восхит читаат во невидливата хартија пред нив,го нема ни презирот ни омразата во нивниот трепет.

-ова е мојот лик,.....погледните.....повторно сум пред тебе,те гледам,но неможам да те препознаам,зарем навистина мрачнотијата толку те привлекува или сеуште во тебе живее онаа стара маѓија со која беше врзан.....замолчи,небеше опијанета со восхит.....го слушам твојот глас секој ден се погласно одекнува во мене,знам дека постоиш вистински,знам дека не е ехо кое само немирот го носи,но неможеш вечно да бегаш од себеси,знаеш и ти добро пред тебе е најголемиот испит,ако го положиш,тогаш навистина си Човек.

-за каков испит зборуваш..

-треба да се научиш да простуваш,се додека и само едно ситен атом на гневот,навредата,понижувањето живее во тебе,ќе се раскинуваш самиот себеси,и ќе уништуваш и ти се околу себеси.....

-повторно ја видов во мојот сон синоќа,во осамена скриена агонија се превиткуваше,зборуваше зборови кои не ги разбираше....љубовта значи да се подели светот со некого,едната половина е машка,другата е женска,едната е сурова,другата е нежна,кога заедно ќе се спојат,стануваат почеток без крај.....беше некако заслепена од некоја за неа непозната светлина,создаваше лик на маж без да знае како треба да биде сликата.таа не ги познава неговите слабости,ни паг миговите на скриената омраза која ја носи во себе,одеше во мртва бесконечност ,веројатно ќе биде заслепена уште неколкупати.....не чувствувам јас никаква вина за тоа,стретнав жена што личеше на Ангел.....но сега знам дека е само ловец кој е спремен да остави се зад себе и да тргне во пустина без вода за миг да пие од изворот на екстазата,за неа нема никакво значење мртва пепел што ја растура,ни пак некогаш ќе ја запознае бесоницата,ни пак некогаш ќе и се стегне срцето кога ќе ги види скриени солзи како капат под покривката фрлена преку глава на белите железни кревети.

-кога повторно ќе шеташ по празните улици,застани на најтемната коцка што ќе ја најдеш,свртиго погледот во небеса и кажиму на Бог дека ја научи најгорчливата лекција,Лекцијата на Разочарувањето,неговиот одговор ќе биде слушни зборови од жената која шета сама низ пустината која си ја создаде,ако и само еден нејзин крик допри до тебе и ти создаде макар слаб трепер во некој дел од телото,тогаш си дел од таа бесконечност,но ако повторно пред тебе рикнат реките со темна вода,и те понесат кон бездните на болката,тогаш знај дека и ти некогаш си бил само заслепен од нејзиниот лик.

За миг занемев,грмежот на небото будеше некои диви татнежи,галопираа низ светлина која се раѓаше,морав да ги покријам ушите со двете раце.последната светлина падна на земјата и умре.

-во мигов се случува некаде на некое место нешто многу страшно.

-да одиме.

Се завртив брзо према неа.

-Го видов Ангелот на Смрта како носи смртоносен товар.

-не е умно да си играш со неговото трпение.....малку си исплашен....ја избегна опасноста на ноќта,а тоа е добар знак кога го гледам стравот на твоето лице....

-малку си таинствена.....уште колку светови се кријат позади таа мирна и спокојна таинственост.

-дојди...стравот е знак дека воскреснува желбата за живот....

Подоцна ќе и кажам дека е полесно да се види и разговара со Ангел,отколку да се запознае Човек.....Човек кој постојано води жестоки војни во своето срце,Човек кој длабоко во душата го крие клучот на другото ЈАС ,неговата потисната омраза,неговиот очај,неговите мигови на слабост,и токму тоа друго ЈАС замаено залажено,опијането од желби за посакувани височини знае да го затвори прозорецот кон Љубовта во мигот кога таа пролетува пред него носена на криљата од стотици разиграни мали нежни пеперутки.

Ајде како некогаш да бидеме деца.....

Одев нескаќи да оставам трага во ноќта, ме зароби времето во просторот кој се отвори пред мене, не ги чувствував ладните капки дожд кои лакомо се лепеа насекаде по веќе влажната облека, слабите снегулки кои беа придружнички на капките само го зголемуваа студенилото насекаде, како против одбрана некаде од сршта на коските во бранови брзи се зададе заспаното студенило кое чмаеше, живото месо беше сведок на таа жестока вонја која се војуваше, на миг се затегнуваше до степен на прскање, да во следниот миг само со рој од ладни морници ќе го истресеше тоа студенило и продолжуваше да се грчи.

Низ темнината се пробиваше силуета на жена, со чадор над својата глава ја штитеше својата скриена убавина, чекореше брзо и вешто, на ни една локва не и го даде задоволството да го почувствува макар на кратко нежното бело стапало.

-од каде знаеше дека немам сенка....

Застана пред уличната светлика, со светлоста ја распосла својата насмевка помешана со капки кои се лизгаат врз нејзините усни.

-сенките се за тоа да одат по своите господари....

-Но јас не сум господар, само сум суров гоните на гревовите...

-кога човекот ќе ја има среќата и љубовта, тогаш ја исполнил својата цел на постоењето, затоа ни е даден животот да трагаме по неа, ти се пред нас, околу нас, само треба да пуштиме рака и да доприме, за среќата е потребен еден допир за да се роди... допир искрен...

-но пред допирот се испречиле премногу гревови....

-Гревовите се на грешниците, остави нека судат небесните судии.....

-но демоните кои се хранат со мојата болка бараат одмазда, сурова и жестока, без грам милост во неа....

Исплашено се тргна чекор подалеку од мене, не знам дали изразот на мојот лик ја исплаши или силата на зборовите беа преојќни

-понекогаш вистински се плашам, не за мене...туку за тебе.....знам тешко е да се зборува, да се сонува за среќата а да се живее со болката...дајми само еден миг...миг краток да влезам во твојата душа, дајми да ги растерам тие пустини од пепел врз кој газиш, дајми врз таа пепел да расеам златна прашина од која ќе се роди поле со зеленило исполнето...

Го оставив дождот да паѓа немилосрдно и понатаму, стоев гледаќи во силуетата пред мене

-ти плачиш....

-не...низ липтежот тивок зборувавше.....сакам само снегулкиве да ги стопам пред да паднат на тебе.....ајде како некогаш да бидеме деца.....

-ти се тресеш од студ...гласот и беше веќе смирен...се тресеш вистински,ти си вистински исплашен,само не знам повеќе од што..дали од празниот нероден ден,или болните спомени кои те гонат како животно за острел....

Со згрчени прсти и горчина на устата посакував сега во овој миг да проговорам некој утешителен збор,но немав,беснееја празните ветришта низ душавата,и некажаните зборови го носеа некаде далеку,оставајќи ме да стојам како кип мраморен.

-иднината е тука пред тебе,а јас немам крила да летам во тие денови сама,сакам од идниот миг да гледам со твоите очи,во твојата преградка да ја заробам тишината и во таа тишина да се родат моите најубави зборови,за твоите допири,и твоите бакнежи,јас немам маска на себе,ја знаеш мојата душа како изгледа,ја оставам пред тебе мојата љубов,ако мислиш дека е недостојана прво изгазија со нозе,а потоа закопаја на некое тајно место без да ставиш обележје на местото...застана гледајќи право во очите...знам дека си на една раскрсница,знам дека сега си на едно вистинско и најтешко искушение,знам дека на рушевините од твојата среќа пробуваш да изградиш нешто што веднаш се руши повторно,повторно ти ја нудам љубовта која ти припаѓала само тебе,земија без страв..повторно замолчи правејќи ги следниот збор што ќе го изговореше важен...ти го нудам лекот за твоето скршено срце....

Што да речам,незнаев во тој миг,болката во градите силно ја притискав да не избиа надвор,замина без да ми рече нешто повеќе,не знам зошто погледот отиде некаде во ноќното небо,и не знам од каде повторно дојдоа непознатите зборови...

-Драги Боже,ти кој го познаваш моето срце,ти кој го гледаш и секој скриен дела на мојата душа,знам дека за тебе е провидна како стакло ,научи ме повторно како што ме учеше многупати,научи ме повторно да сакам,и со љубовта твоја родена во моето срце,вистински да простувам,биди со мене Драги Боже и во оние мигови кога јас нема да бидам со тебе,ако паднав,дај ми сила да станам,ако пропаднав во сопственото благо подај ми ја твојата рака,повторно со силата на твоите верни Ангели да излезам ,Фалати Боже што имашпе трпени сите мои гревови да ги собереш на едно место и да ги изгориш со твојата светлина,мојата очистена душа од секаков грев ти ја подарувам тебе,зошто не сакам да бидам повеќе сенка која скита низ сопствениот мрак.прангите на моето срце скршиги,и слободата на бесконечноста покажи ми ја,низ твоите скриени патишта да поминам за љубовта да ја воскреснам....АМИН,АМИН АМИН

Тука на границата на среќата,бев само изгубен патник кој разговараше со младиот ветар,тајните свои си ги откриваше без ронка страм,трагите на бесмртните мисли ги запишуваше,на патот кон бескрајот.

Крајот на една темнина

Брзите чекори на минувачи одекнуваа насекаде, со брзањето сакаа што побргу да избегаат од нервозната игра на ладниот ветар, а тој им се привлекуваше и под слабо врзаните јакни, под бледите палта, и таму правеше некои интересни фугури со морниците кои го поздравуваа својот пријател, дали стиденилото на рацете му кажа на ветерот дека бесцелно е да се позанимава со мене, или тромоста на чекорите не му беа интересни па вешто ме заобиколуваше, не знам но веќе секојдневно ги гледав излитените фасади на старите куќи, некогаш пробував макар со поглед да го вратам нивниот стар блескав сјај, не успевав, толку беа избледени, што бојата скоро и да не се познаваше, па можеби затоа окото не можеше да ја одреди колоритноста што била нанесена којзнае кога.

Беше пладне, кафеаната повеќе беше празна отколку полна, и неа ја одминала веќе славата, само некои кои живеат со спомените за некогашните лумперајки навраќаа, повеќе од навика, ќе седнеа на масите и ритуално ќе ја кренеа раката во воздухот, кажувајќи со тоа дека е време да се регистрира нивното присуство, келнерот Миливој, мрзоловно ќе се довлечкаше до масата, со чекор на претепан пес, и незаинтересирано ќе забележеше што бараат од него, така и денес, само седнав без да го повикам, кога виде дека и после пет минути не ми е потребна неговата услуга, со последни сили се довлечка, небеше скржав на зборови, но во последно време се вообрази дека неговото повелете е бесценето, па само како кип антички ќе се здрвеше на главата од гостинот и чекаше што ќе побараат од него.

-Донеси исто како вчера.....

Без наклон се врати, кажувајќи со гримасата дека не е задоволен од порачката, но за кратко време црната течност која наликуваше на кафе се најде на масата.

-Миливој...

-кажи.....скоро нечујно ги изговори зборовите..

-старецон во аголот што седи, кој е....

-уффффф...испушти добар дел од градните резерви.....подалеку од него....

-зошто, заразен ли е, или е опасен.....

-не, не, ни заразен, ни опасен...малку направи пауза...никој незнае ни кој е ни од каде е, се појави пред извесно време, но некои кажуваат дека бил кобник.

-вака кога го гледам не ми личи на кобник, ни пак на скитник, повеќе наликува на скршен човек...

-незнам дали е скршен или сомелен,мене лично не ми се допаѓа...зборувавме тивко,старецот ја крена главата од масата,како да знаеше дека разговараме за него,го фокусира погледот кон нас,и со тој ладен поглед не предупреди....знам дека сум предмет на вашите интересирања...

Небеше којзнае кое задоволство да се пие таа блуткава напитка,но кога се троши бесцелното време,тогаш сеедно е дали ќе се пие вода со мирис на кафе или ќе се гледа незаинтересирано во минувачите.некои со своите мисли додека одеа ги граде своите светови,блескави и исполнети со многу радост,во тие светови се наоѓаа сите нивни и вистински и посакувани радосни мигови со своите сакани,некои пак со тешка мака се делеа од своите црнила и,ги фрлаа насекаде и заминуваа без да видат каде паѓаат,не го регистрирав присуството на непознатиот во овој простор каде воздухот имаше вкус на фрлено и полускапано јаболко.цигарата веќе самата од себе се изгаси,немаше ни грам задоволство во неа,кога сенката која ја преслика скржавото сонце на еден дел од маса кажа ..јас сум тука..ја клренав главата незаинтересирано..

-повторно си играш со злото...со својот студен но сигурен глас ми се обрати....

Ја кленав главата,сега можев добро да го видам,и небеше старец,само длабоките животни бразди кои беа напишани на неговото чело,го правеа старец,испиеното лице само ја зголемуваше таа афентичност,но погледот,погледот беше тој кој сеуште имаше живот,и тоа многу,живот исполнет со пркост и немир,живот исполнет со непокор кој зборуваше за сите изминати патеки...

-се познаваме ли...сакав да го отстранам од мене со својата незаинтересираност...

-се секаваш ли на овој прстен...пред мене го остави златниот круг кој некогаш стоел на нечија рака...

-не,и не ме интересираат веќе туѓите работи...

-погледниго добро,и речи дека е туѓ....

Погледот го фокусирав во прстенот но ниедна мисла не одлета во минатот,мисла која на било кој начин ќе ми кажеше дека сепак имам нешто заедничко со тој прстен.

-да те потсетам,ова е прстенот,за кој ТИ....тоа ти го кажа со преголема сериозност...ти мислеше дека е загубен...

Незнам дали секавањата беа толку бледи,или несакав да се секавам повеќе на нешто што веќе правта го прекрила,но сепак,некои мали фрагменти од разговорот долетаа пред моите очи...незнам како го изгубив прстенот..со мала доза на нервоза беа кажани овие зборови...

-сега знаеш за кој прстен ти зборувам...

-Да знам но сега навистина несакам да знам...

-тоа е добро што несакаш,но сепак пробуваш да се вратиш во мракот....зарем не ја научи лекцијата пред само еден месец,знаеш добро што ти се случи....

Молчев и сега навистина го погледнав добро во очите,студенилото кое избиваше од тие очи ме натераа да го почувствувам просторот претесен,ми беше потребно место каде ќе земам голема количина на воздух,овие очи сум ги видел и другпат,тогаш,....зарем повторно овие секавања ќе ме гонат сеуште,сум ги видел на друг лик...

Се доближи до мене,како да ја контролираше одбојноста,беше завртен со половина лик кон мене,пред да исчезни од пред мојот поглед ги кажа своите зборови и замина.

-никогаш не беше предодреден за темнината,секогаш кога пробував да го заробам целосно твоето срце,некоја сила помоќна од мене ме одвраќаше,сега и јас знам дека твојата патека е премногу светла,оди и земиго тоа што требало да го земеш многу порано.....ТИ....ти си мојот неуспех.....ја отвори својата рака,во дланката имаше едно мало црно топче од кое за само дел од секундата изби таква силна реа,што некои минувачи со погледот пробаа да го одредат изворот на таа реа.....ова е сметката која треба да ја доставам до нарачателот кој долги години ...малку се насмевна со иронија...кутрата таа бедничка,мислеше дека е мојот господар и бараше слепо да ги исполнувам сите нејзини наредби и желби сега ќе свати дека беше само мој покорен роб,не се грижи,низ воздухот за само петнаесетина дена ќе ја слушниш веста за цената која е платена,повеќе нема да биде се како што било,кога ќе го нема столбот кој сите мислеле дека бил главна потпора ,тие околу само немо ќе бараат спас,сега навистина оди.....со брзи чекори се изгуби низ минувачите,беше побрз од сите кои брзаа.....

Самовилска Постела

Тешко беше да се биде затворен во просторот на туѓата слобода, додека се качувам ги допирам со прстите ладите глатки површини на оградата од скалите и се прашувам вистински, дали постоев досега или бев само прикован во туѓата илузија и шетав во туѓиот кошмарен сон, претрчував брзо од немирот во мирот да потоа кога ќе посакав да застанам секогаш од дланките се раѓаше кругот без крај кој немирот го носеше за почеток.

Го оставам бескрајот малку да биде љубоморен, ако до вчера јас скришум сиркав во неговите длабочини, сега нека тој кога месечината ќе бликне со полниот сјај и ја осветли мојата душа, сирне во длабочините, и нека во некоја длабочина што ќе ја види неисполнета го остави својот скриен таен шепот на Љубовта.

Сега посакувам да нема кров на ни една кука, ќе бидат преголема пречка за соништата што се раѓаат во срцето, не мислете дека ве лажам, од солзите сега научив да правам бесценети кристали со кој ќе направам најубав лустер, ќе го закачам да свети со млечнобела светлина во салонот за прием на новите утра.

-се врати.....

-да, продавницата каде утопијата се продаваше ја затворија, лажниот морал кој беше препокриен со покривката на љубовта сега е него гологлав е и стои на раскрасница со многу тага во очите....

-ги гледаме работите, онакви како што сакаме да изгледаат...

-да, секогаш кога гледаме, во другиот бараме дел од себе, или подобро кажано, прво пресликуваме, фрагменти а потоа трескавично ги бараме...

-проба да го разбудиш човекот што спиешена погрешно место, сега кога знаеш дека и никогаш не се родил таму продолжуваш нели...

-да....

Ме гледаше со невин плав поглед, очи во кој се криеше сета убавина на светот... што да кажам сега кога ги гледам светлите врвови на планините што ги посакував, прашањата се ројат без ред.... можеби е веќе пладне.... зошто ли ги пали свеќите, ги има во сите бои....

-отсекогаш го сакав Достоевски...зборуваше и со лесно и брзо движење го повлече крајот на завесата,создаваќи го светот на виножитото исполнет со мирисот на ванила...покажа со раката накај удобната фотеља.....седни конечно патнику на твојот престол.заедно ќе ја убиваме тагата која ќе се раѓа,тажните мисли ќе ги испратиме на вечна стража да стражат на суровата граница од белата пустина...

-што си ти кажими...

-јас сум твојот миг кој го чекаше....

-значи сум буден,симфонијата на сништатата што одекнува во моите уши е илузија ,стварност или заборавено ехо ...

-дишам покрај тебе,значи постојам,го гледам твојот среќен поглед и знам дека никогаш веќе нема да го заборавам,затвори ги очите,да го напуштиме светот на филозофијата и надмудрувањето,нека времето сега биде илузија на мозокот,а ние времето и просторот да ги соединиме...

-сега знам дека во тебе лежи целиот мој скриен свет....

Тајната врата во димензијата на новиот простор се отвараше со звук на полноќни бранови кои се капат во сјајот на месечината,како Самовила од детските приказни ја постилаше постелата со свежонабрани цвеќина припремаќија за мигот кога очите на небото блесокот ќе го фрлат како вечен благослов.непознатото кралство сеуште немаше име,немаше ни граници,и за идното постоење веќе славје спремаше.

-замолчи....ставаќи го прстот на усните го прекина патот на мислата да не се роди во збор...замолчи и оставија иднината да се роди....

Во Прегратката на Светлосната Музика

Се разбудив во прегратката на светлосната музика и досега непознато чувство кое на волшебен начин цвеќињата кои висеа на прозорот ги боеше во љиљакова боја исполенета со мали светликави ѕвездички. Над срцето сега бдееше и со затворени очи светот кој со своето невидливо вретено ги миреше разиграните утрински немирни палави ветришта. Невидливата рака на судбината пишуваеше песна која ја свиреа небесните харфи. Телото сеуште се прпелкаше во светлосниот грал, каде нектарот го лепеше со својот занес повторно и повторно да ја посака ѕвездената прашина.

Во храмот на месечевата светлина, моќта растеше вртоглаво, со насмевка на Боженствена убавина ја раскажуваше родената тишината на изминатата ноќ.

Ја прашувам убавината дали капките кои капнаа на црвената роза ја донесоа долго исчекуваната хармонија.

Сега сум безимен поет
 Сега си безимена ружа
 И утрото има име
 И птицата има име
 Ќе те наречам
 Моја утринска Ружа

Сега си ПолуБожица
 ПолуЖена
 Облечија небесната наметка
 Самовилите
 Твоите сестри што ја ткаеа

Таму каде што столетијата спии
 Таму каде што времето се раѓа и умира
 Таму застани и негледај назад

Одата на животот
 Со безгрешноста зачинија
 Во вечните Еони оставија
 Безгласната птица нека раскажува

Ја слушам музика со занес и слушам како шепотот плови...стравот потона во сеќавањата,заспа во длабок сон,од пепелта се буди новата жар,дел од тебе веќе плови во самовилско море,мајката над мајките на мостот од прошката стои,те моли со две неисплачени солзи жешки во кругот на своето постоење,гаѓањето на новите утра да ги гледа.

Вечниот тага се срона од сршта на вистината,изворот на омразата го затвори,молчам,прошката како семе од длабочините на душата ја фрлам и на заборавеното небо оставам да падне.

Прошката е мирен сон на детето што моли под покривка ладна...прошката е поглед во новото утре со насмевка широка...прошката е сјајен кристал кој свети во длабочината на душата...прошката е најубавата преградка....прошката е Благослов небесен...прошката е одмрзнато срце....прошката е најубавиот бел голуб што долетал во пролета нова...прошката е затворен понорпрошката е пеплосана омраза....за прошката знаат тие што грешеле,прошка се бара,прошка се добива ,човечки е да се греши,а само вистински човек може да си ги признае грешките и да прости...

Ритуалот на Мртвите Спомени

-Вечерва сакам да бидам сам...

-те молам не се враќај повторно во тие темни пештери,сеуште се зараснати раните...

-навистина вечерва сакам да бидам сам.....

Заминав,без да ја погледан,немаше лутина во зборовите,но сепак нејзиниот немир ме следеше до половина пат.

Со брзи чекори се упатив кон малата ледина покрај реката,ми беше потребен тој жубор на милионите капки,кога ќе ја слушнев таа бескрајна водена симфонија како свири мислите застануваа и срцето со смирен ритам работеше.

Дојдов носеќи го во рацете врзулчето,време беше да го направам ритуалот на мртвите спомени,ја погледнав месечината,беше скоро на сводот искачена,клекнав кажувајќи ја молитвата на Благодарност за подарената светлост,и со рацете започнав да копам дупка во влажната земја,скоро можев да влезам во длабочина повеќе од колената,од дупката започна да се шири мирисот на свежа ископана земја,го ставив пред мене врзулчето и од таму ги извадов претходно ставените лити партали,дваесет и два,за секоја година по едно,распослани пред дупката,на светлоста го покажаа своето сивило,беа така тажни,на секое парче алиште ставав по еден бел цвет како благодарност што досега служеа,кога сите беа наградени,излегов,и без ред ги нафрлав во земјениот понор,сега испомешани и еден врз друг,како да плачеа молеќи барем за уште еден ден живот,грст по грст ги препокрив со земјата,и така сите тие кои носеа по некој спомен и ги оставив на земјата да се радува,нека таа сега тагува со нив,кога и неа ќе и се здодее,прав и пепел нека ги стори,не направив хумка врз нив туку само ја зарамнив,.....водата ли со неколку бранови ме попрска,или немирната игра на краповите кои се препелкаа во близина на брегот беше причина што рој од капки паднаа врз мене,сеедно беше,еден дел од мене невидлива рака однесе,полесен со себе ги понесов само убавите спомени,спомени кои ќе ми бидат поткрепа и поттик секогаш да гледам со ширум отворени очи во секое ново утро.

Бесконечноста е верување

Чуварите на времето се разбудија, тие спасители од тагата, обилните хранители на снисштата, кулата од песок ја разнесуваја низ просторот, рекоа... ни зрно песок да не остане тука, и во трепетот на очите искрата од ден на ден ја распламтуваа, со зелени кристали нови закони пишуваа.

Ова е почетокот на новата приказна

Несакам да знам за безвремоноста, сакам да знам да постоењето, во хоризонтот лебди вистината, долго коленичев пред вратите на моите посакувани мигови, тујгата темнина ги јадеше, се сладеше, олујата во срцето со илузија го полнеше.... во ова тајанствено море од љубов, рапсодија од зборови нови кажувам, од слика во човек се преобратувам, од сенка во вечен дијалог на душа станувам.

Вечен сонувач кој вечната постела ја барав, трагав, во понори одев, факели палев ликот да го видам на љубовта, само скриена сенка ме пратеше, со предавство ме жигоса.

Мирисот на судбината сега во опијанува, по патеката на свездите ме носи, дојде прегрнат со темнината, очите ти се гасеа, не слушаше кога ти зборував... Не им верувај на данајците и кога подароци ти носат.... паметиш се уште дека времето твое го продаваа, еликсир на нивните фрустрации им беше.

-само го гледаш цветот,или восхита своја му ја подаруваш..

-го барам одговорот во неговите пламени јазици кои убавината му ја градат...

-синоќа вистински уживаше во самовилската музика....

-дали некогаш ќе овене овој цвет...

-се додека љубовниот пламен тече во текот на времето и коридорите на сеќавањата ги затвори засекогаш,се дотогаш оваа пламена боја на цветот ќе биде препокриена со аловина...

-помилувајме повторно,а јас како времето ќе ти шепотам...

-внимавај,со громот од моите прсти можам да те спржам.....

-ха,сеуште не си го слушнала урликот на волкот осаменик кој по патеки одеше,забите крвјосани за одмазда ги спремаше....подобро е сега пепел да ме сториш,отколку пепел да сторам...

-сакаш ли да ти раскажам една мала бајка...

-ако со шепот ја провлечиш низ твоите усни,знам дека и денот со радост ќе ракоплеска

На огништето каде со последните искри на оганот,гледам догорува последното ставено дрво којзнае кога,во купот од пепел што се насобрал наоколу догорува последното сеќавање што твоја слика носи,моето жртвувано срце и изгубениот сон,повеќе на олтар заличува,а не на огниште планирано,сега ни плавата боја на сопкојот неможе да ја пробие темнината на заборабот,истекоа реките на верувањето.

Во езерото каде месечината ја зовриваше водата,каде ванилата аромата ја оставаше,таму љубовта секоја вечер се капеше,вилата со харфата носена крај срцето катавечер и свиреше песни заносни,со копнеж полни,собрани од секаде,кога прстите малку уморни ќе станеа,од свездите прашината ја собираше и жиците ги попрскуваше и така среќата насекаде ја расфрлаше,пеперутките во летот и се восхитуваа и зборовите нејзини насекаде во сечие срце ги носеа.

Една вечер,до брегот на езерото скитник низ времето дојде,жеден парталав и многу уморен...посака од водата да се напие,низ вените да ја пушти и така раните на невидливоста да ги залечи....вилата го прегрна,од дланките свои водата му ја принесе,пеперутките го прегрнаа,така светлоста се роди,со светлоста ги благослови,ги состави разделените вселенски парчиња,правеќи ја најубавта небеска нишка со која утре ќе се врзуваат свездите.

-раскажуваш поубаво и од пустинскиот ветар кој низ дините приказните ги собира,потоа на бедуините во шаторите им ги остава.

-но сепак јас и понатаму го сакам Достоевски...со неговите мисли се хранев,во соништата бегав и јунаците ги оживував,честопати патев и со болката невидлива се воздигнував...

-кога би заминал засекогаш и од ова место,и од овие луѓе,и би отишол некаде далеку каде ни изминатите планини нема да се бројат,каде на поминатите мостови нема да им се знае крај...застанав да го видам праменот на нејзиното чело како се крева со малку неодобрување на ваква суровост....дали повторно со зраците на месечината ќе ме посетуваш во моето срце,дали повторно во утрата ќе ја слушам твојата заносна музика испеана низ танките врвови на усните,а ќе ми ја донесат некои галеби заскитани....

-тешко е да се живее без утеха,и да се чека птица преселница седало да свиа,печатот на среќата да го стави со дланка врз дланка.....јас не верувам во чуда,чудата само ги раскажувам...чекореше по пустите улици и во бесмисленоста ја бараше утехата,негледаќи во срцето свое како спиеше смислата на постоењето...тоа небеше чудо,тоа беше само едно нормално будење....полека одиш кон врвот на планината со процесот на преобразба,бурите кои насекаде те носеа,ги смири,и сега кога под плаштот на сонцето топлината те грее..ти повторно ја будиш скитничката страст,дали некој луд ветер ти донесе мирис на прашина со која низдрите ти ги исполни што вака зборував....

-опасноста доаѓа секогаш од човековиот ум....

-сега кога успеа да не создаваш повеќе пекол и да не сееш пепел,зошто зошто навистина посакуваш на полноќ со урлик на ранет волк да пееш...сега никој не те издал,никој не те изневерил....

-незнам дали патеката на љубовта е толку кратка,или тука времето лета со брзина на светлост,што деновие се мигови кратки...

-сетисе на оние мигови кога во твоите очи се разбудија искрите,и со тие искри ја победи тагата,сетисе на денот кога ја затвори вратата на сеќавањата позади која останаа продавачите на лажните ветувања,сетисе кога рикот на ветерот го претвори во тивка утринска песна,сетисе на денот кога со чистите солзи го скрши мостот на безнадежноста која сакаше да го изградиш врз бездната која ќе те голтнеше,сетисе кога со детските мечти ги разбуди верувањата и научи повторно да веруваш,незаборавј на сонетата што ја свириш секоја вечер....замоилчи гледаќи ме со тие небесни мали синила,од центарот на тие мали светови,со моќта на зенитот исфрли пламена топлина која ги спржи сите луѓи ветришта кои се разиграа во просторот...остави ги тие суви планини кои те влечат со својата мистика,под таа мистика спие старо проклетство,остави ги тие мостови,премногу дива и нескротена вода тече,остави ја таа пустинска прашина,многу зло во себе носи,и здивот на смртта го подарува.....

-бесконечноста е само верување кое се раѓа во срцето....

Насмевка помешана со мирис на Ванила и Цимет

Денес сум сам,сам со тишината прегрнат во бесконечноста седнат,која еден мал дел остави на старата планина каде пањот од некогаш пресечениот даб беше центар на тој свет.

Границите на погледот се губат,на места се преплетуваат во шарени плетенки исполнети со младо зеленило,во синилото сонцето седнало на својот жежок престол така гордо што сите облаци ги натера да се поклонат пред него и понизно да заминат на некој крај од светот,десно од мене само застанал темниот облак исполнет целиот со пркост и во пркоста темнината ја зголемува,привидниот миг што времето го носеше заврши,се претопија темнината и топлината,остана самракот,мислам дека ја видов тајната скриена кога сонцето без страв влезе во облакот,како што самракот го постилаше тепихот на млако црnilo,така насекаде читав што пишуваше.

-повторно ли залудниот копнеж те донесе тука,или теретот го симна,па сега повторно како тантал сакаш нов да земеш на себе....се огласи Белобрадиот старец што седеш на црниот камен...гласот му носеше некое старо студенило кое се провлекувало низ вековите.

-станав следбеник на љубовта....некако одважно му одговорив...по нејзините светли патеки тргнав,но....со малку сомнеж....но темнинава,ме привлече денес,и синоќа ми шепотеше да дојдам тука....дали да и кажам збогум засекогаш,или прастари тајни сака да ми открие,па повторно низ некои ходници да ме привлече...

-ти си Љубовта...рече старецот

-не јас сум само една солза во љубовта....кажими каде се наоѓам сега....оваа колоритност не е земна....овде Боженственоста е поинаква...

-меѓу просторот и времето се наоѓаш...овде се слави раѓањето нечие....

-значи ова е Кралството на Феникс.....

-може да се речи....малку загатливо одговори

-ја слушам симфонијата на спокојот ,тоа се звуците на харфите што одекнуваат,зарем не...

-да,сега се раѓа новиот живот некаде на некое место,кога овде ќе се срони карпа,значи плачот прв одекнал силно и ја донесол радоста во нечиј дом.

-каде е тогаш смрта...

Старецот со својата рака нежно помина по мојата глава и мудроста своја ја истури на земјата која небеше земја.

-смрта е во животот,таа се вгнездува во секоја капка крв,во секој нареден чекор,во секоја неродена мисла.....кога очите се дрѓат затворени во белината,кога ушите не ја слушаат химната на љубовта што срцето секојдневно ја свири...тогаш потоците со крв не бликаат терани од мислите исполнети со посакуван нареден чекор.

-мирисот на пустината ме влечи,сувиот воздух го слушам како фучи насекаде околу мене,некој немир кој се скрил под вековнава грамада се буди,ме гони од тука да одам,да оставам се,да продолжам таму каде што застанав,скитник кој сонот го бара,скитник кој сака во пустината да спие,со Бедуините капка вода да дели,наутро со лице прекриено и усни испукани по дините сопственото зрно да го бара.....тоа се далечни земји,со чудесни фигури,со чудесни јазици,и уште почудесни војски....таму огледалата на свеста не постојат...таму нема победници,има само губитницикои секој миг со смрта играат,легенди за јунаци измислуваат,кога мит ќе стане, некрунисани кралеви се тогаш таму....сонувачите за смислата на постоењето одамна се мртви,ги нема на тие простори....

-тој што надешта не ја дели со свездите,и никогаш го нема меѓу луѓето,него ни смрта неможе да го пронајде....

Стана од каменот,со скиптарот кој во десната рака го држеше покажа кон изгрејсонцето и место збогум кажа...

-пролета сеуште те чека како дневна светлина која че се повторува постојано,одморисе тука од долгото патување со музиката на разиграните самовили,кога енергијата на преобразба ќе пролета крај тебе,ти раката подаја со дланка отворена,бесконечноста скриена во твојата

конечност наречено тело ќе ја видиш,миризливите сништа тогај во душата ќе ти се разлеат...Ангелот твој со букви од свездите симнати ќе ги пишува.

Ветерот стана насмевка на старецот кој се изгуби во златната прашина што топлото сонце ја растури.

Низ отворениот прозорец замина гласот од сонот,беше навистина утринско ветре што прамените од косата ги распосла врз ликот мој,нежно со раката ги собрав несакајќи да го прекинам текот на другиот сон,но синилото веќе ме преплави со погледот.

-успеа да се спасиш од создавањето на новиот пекол..

-ти..ти ли мојот Ангел чувар....

-не,јас сум само некажана твоја мисла,ненапишан твој збор,јас сум твојата кристална неисплачена солза...

Насмевката ја сокри позади мирисот на ванила и цимет.

Сребрената светлина

Ги испуштав овенатите цветови од ружите што стоеа долго во куферот за спомени...веќе не броев колку се на број...знам дека беа многу,за секоја година ставав по еден...но сега..сега само со пружена рака низ прозорот од автомобилот кој граби низ тесните планински патеки,на места издлабени до лик на мали бездни,ги испуштам насекаде,некои паднаа на зелени мали ливади,капеќи се во утринската роса се зарадуваа,мислеа дека повторно сјајот ќе го вратат,некои само паѓаа немоќно на патот кој остануваше позади,а некои ветерот ги носеше далеку во непознати предели....

Во невидливото огледало го гледам ликот,занесен во размислувањето,за белите магли низ кој морам да поминам,за оганот што морам да го проголтам,за водата што треба да ја преминам,за земјата што треба да ја прегрнам,не го слушнав моторот како се изгасна сам од себе,застана на дрвениот мост,по малку играше немирно од лудиот ритам на ветерот

-премногу си блед.....изненадена но со искра во погледот ме праша.

-таму на урнатините од стариот град каде одмаравме,сватив дека сум сум ситно парче кое паѓа врз камењата покриени со моф десетолетен,парче што вековите прашина невидлива ќе го сторат.

-денес или утре,или задутре кога конечно ќе го видам твојот сон како заживува,од книгата на животот ќе земам неколку букви ,ќе ги обликувам во една единствена вистина,за потоа ти неуморно ја читаш во сите наредни деноноќијакако што малите две облачиња на небото се споиа,така нејзините две усни го заробија отсјајот од сонцето на кратко...како бескрајна приказна ќе се одмотува нашето време.

Навистина беше убава додека раскажуваше со гласот на невина Самовила.

-време е да тргнеме на последното патување.....одлуката е твоја,од денес ќе бидеш Безусловна Љубов или Омраза која ќе руши се пред себе.

Помеѓу мене и небото е склопен мир,единствено тишината во мене таласи немирни будеше,го слушав тука во таа тишина како гласот на земјата одговараше со баритонов засипнат глас.

-Небиди заробеник на минатото,ако сакаш да бидеш учесник во иднината,сегашноста остави им ја на лакомите ненахранети ега...

-светот беше насекаде околу мене,а јас го барав само во еден поглед.....прошепотив,додека повторно под стапалото ја чувствував земјата.

Низ малиот скриен простор во оваа стара планина каде два мали светови итаа се испречи бездната,звукот на збеснатите бранови со демонски глас предупредуваа.

-немора да влегуваме во реката за да знаеме колку е длабока,доволно е да го погледнеме нејзиниот немир кој го пишува на површината со разиграните бранови....низ својата насмевка ги залепи зборовите на дрвената ограда.

-но затоа постојат мостовите.....

-да,мостовите се градат за да се победи секоја бездна...

Заминавме преку бездната по тајните патеки на душата,додека споро се пробивавме по тесното патче,гранките со слаба суровост пробуваа да не спречат,сега времето веќе беше мерна единица која тука нема никаква важност,тука позади вратата на животот,но сепак во стварното постоење,судбината ми подари цвет,цвет кој ја бараше својата зелена ливада каде ќе цвета постојано.

-Стигнавме...воодушевувањето задржиго за подоцна.....

Сребрената светлина низ спокојниот лет на голубите се растураше,нежната плава светлина споро и со суптилните ноти што месечината ги оставила се постави како сидови небесни правејќи го просторот еден круг.

-тука,во ова езеро на среќа и спокој прочистувањето на твоите гревови ќе биде првиот чекор,вториот кога ќе го направиме знаеш Прощка ќе биде тоа,третиот чекор самиот смело ќе го направиш,а животот ќе те награди со илјада благослови...

Камена статуа

Го почувствував најголемото разочарување,но ме мореше и страшен гнев...ми беше несфатливо...и се беше во спротивност од она што го зборуваше..оние обвинувања за предавство сега ќе добиват некои нови значења...сега можеше се да им каже,тие нема да знаат дека ги лаже?

Одбивав да верувам дека сум во состојба да направам нешто,ме држеше подалеку од вистината,сигурно знаеше дека можам лесно да ја презрам...можеби ќе продолжи со комедијата на жестоко неодобрување за секој контакт.веќе сега и е јасно дека не сум повеќе нејзина марионета,и дека тоа сознание бргу ќе ја сруши нејзината измама.

Времево утрово е без ветар,одвратно,немислрдноста со својата спарнина како да ги брише сите насликано бои на земјата,стојам на висорамнината и гледаќи долу во рамнината...некаде над тлото се влечи бавно нејзината саркастична насмевка...сега се мои,ти ги уништив сите надежи.Тука на височинката имав чувство дека небото ме набљудува....морав и нему да му го кажам мојот одговор....

Пораз,навистина ме порази,небеше сама,не го сакаше само таа ова,ме порази мојата верба,мојата слепа надеж,..не подобро се поразив самиот себеси,а таа беше добар актер во играта која јас и дозволив да ја игра...исто како и онаа вечер почувствував ужасен страв од магиите...оние темните,од сенишите,од нејзината верна придружничка која не и даваше ни миг слобода.

Навистина бев повреден,повреден кога ми беше кажано дека не сум веќе неопходен,дека моето присуство е непотребно веќе или моето присуство беше само привиден заплет на настани....но како можев да верувам во сето тоа...сите оние бакнежи,милувања,сите оние симболични спојувања,навистина ниедна девојка не би го одглумила толку добро сето ова толку долго.

Можеби нејзиниот егоцентричен поглед на сите ситуации беше клучот на загатката,кога ја мирев изгледаше на непредизвикана свирепост,како вилкан кој само што не рикнал,нејзините надворешни привиди се криеа во нејзините внатрешни мотиви.

Пробував да погледнам во минатото со своите болни очи,но секогаш ги губев сликите.ја губев апсурдната состојба на некои убави настани,започнав да се симнувам по тесната патека,се појавија и првите полуразрушени сидови,полека со рацете ги допирав грубите врвови на вградените камења,ги допирав со мисла дек си го допирам сопствениот живот.само штрини насекаде,овдеонде,по некоја наслага на нафатен зелен моф кој ја препокриваше оштетеноста,изгледаа пркосни но слепи.

Солзите започнаа да течат,но не бев сам,нечие присуство се повлече покрај мене.

-чудно изгледаш..

-не се чувствувам најдобро...

-но тие те чекаат...

Ја погледнав сега со неверување

-а кој би ме чекал мене,те молам оставиме намира сега.

-што да им кажам.

-сеедно ми е што ќе им кажеш.

Се сетив на нејзиното безизразно лице,нејзините затегнати црти со вештачка шминка,нејзината извештачена насмевка,која ја веќбала долго,низ насмевката сакаше да го покаже својот триумф,незнам колку успеваше да ги ги убеди другите,но самата не можеше да се убеди.бев вистински уморен,уморен од измами,уморен од лаги,извештачени ситуации,бев уморен од самоизмамата и самозалажувањето дека повторно се ќе биде како некогаш.

Сега тука во просторот бев како Адам,кој стои пред Ева,измамен и скршен што ја изгубил градината,и сега заради туѓиот грев,и сопствената верба,ќе мора да оди во смртноста.да оди по земјата со својата исцедена бледа бестелесност.можеби и тој узна дека отсега деновите ќе бидат чудна оптичка илузија.

Уште еднаш во сивата и монотона тишина почнав да пребарувам по мислите,но секаде пред секоја мисла се испречуваше онаа осознаената.сега си камена статуа во комедија која не и го знаеш крајот.

Прошка од Земјата

Стоеше потпрена на младата бреза што израснала тука во овој простор каде покајнички крикови одекнуваа, сега кога се наоѓав со средината на мојата душа, ги гледав сите настани, ги слушав сите зборови како во вртлог се слушаат кон површината, тука бев дете, во вистинска смисла, со чист поглед кој гледа во синилото над себе, срната која пасеше спроти нас, плашливо се вртеше насекаде, беше премногу тажна, немаше ниедна солза да пушти на тревата, беа и се исушиле во црната шума каде што одела, не загради белата густа магла... зарем не... толку густа што каменот беше во овој помек, не ја познававав структурата на оваа магла, но исто онолку колку што носеше во себе мир, толку во неа се криеше нешто премногу темно, можеби беше човек, или во себе ги криеше сите човеки патила...

-јас ќе го сонувам мојот сон.... ќе ги намирисам моите ноќи со аромата на нерасцветани ружи... ќе ја распостелам мојата плава коса врз неизгужваните свилени чаршави, и само со врвовите на косата ќе ја допирам перницата..... ќе оставам еден крај празен, или за соништа празни или за уште едни очи кои ќе сакаат да гледаат нови утра.....

Ги кажа овие зборови и седна, со невиден спокој во себе, небеше рамнодушна....но брзите отчукувањата на срцето ја одаваа, белите цветови кои во погледот нејзин цветаа зборуваа дека пролета е на прагот.

-знам дека постоиш и тука, и во облаците, и во времето, до вчера твоите перници ги полнев со надежи.....сега е можеби часот кога кога самиот ќе прегорам, или ќе се воздигнам....кога ќе станам лита сенка која во мракот црно вино со пелин помешано ќе пие, или жедно во секој нареден миг ќе пиам од твоите усни...

Замолчив, легнав, во грч се претворив, со земјата се прегрнав, прстите ги закопав, ако треба корења нека бидат, а јас дрво кое ќе изникне на ова место, дишев и здивот нејзин го голтав, беше киселкас со малку мртвовечка исполнетост, полака низ телото студенилото нејзино ми го пушти, мрачните патеки ги отвараше, ковчег на секавања исполнет ме стори, во срцето рането раната жива ја отвори...пролетница беше...знаеше каде треба да рие со демонски прсти...несакав да се секавам...но повторно ме стори волк кој по крдото свое каска, ранет на десната плешка, оставајќи позади себе крвава трага....моето око стана огледало на секавањата....

-земјо...ревев...и проклетници, и блудници, и хранилка вечна...исконска мајка на животот, за прошка те молам, пепелта твоја што ја фрли да ја земеш, мирисот на мемла да го повлечеш...патував по твоите патеки, дишев од твојата прашина..ги затворам очите..а ти со милоста твоја, затвори ги за навек, или нови извори дај ми каде солзи радосници ќе има.....

За миг минатот стана сурова сегашност, и повторно и повторно, хаосот на мисли воскресна, во просторот протече реката на настани...некои кои смеата им беше главен атрибут ме направија непобедлив, сознанието дека љубовта е тука до мене, носеше спокој кој и сега го посакувам, но кога тој спокој на суров начин ќе беше спржен од злото кое чекореше на две нозе во ликот на стара мајка, како поколен оган се распостилаше, прво беше молк од појавата, потоа на неколку ликови се лепеше притаен страв, во тие мигови само пркоста беше таа која се спротиставуваше, пркоста беше најгласниот гласник на разумот кој трубеше со трубата на сите страни...

-за сопствениот грев секогаш другите се виновни.....низ заби процеди црнејцата што ја прегнував.

-мојата кучешка смрт,ниеден светец неможе да ја одложи,веќе вторпат умирам,знаеки дека времето како река ,истекува,и каењето по миговите изминати.

-исполнет си со љубов,која спие во тебе...процеди низ процепот кој зјаеше пред моите очи...кажија твојата последна молитва кон твојот мртов копнеж и затворија вратата на сеќавањата...

За последен пат плачам

Без твојата прегратка и тивкиот шепот

Во миговите кога не чекорев по плочникот празен

Ослушнував кон небото со грч во срцето

Една мала вечност ми требаше да се уверам

Моите височини сега се мое дно

Имаше љубов само кон себе

Попусто гледав во огледалото да го видам твојот лик

Мојот творечки занес

Ја разбива сега монотонијата на тивкото умирање

Доцна е,рака да ти пуштам

Вода студена ќе плиснеш врз огнот што тлее

Испарува душата од коските суви

Се крева полека кон скалилата без крај

Се стана одеднаш далечина,моите зборови

сега беа ехо кое правеше заштитен обрач околу мене.

-ако Амор види дека погрешил,и ја извади стрелата од едната страна на срцето,тогаш другата страна обилно крвари и се исполнува со омраза и уништување...прошепотија тие усни кои чекаа под брезата...

-поради животот,одрекнисе од животот досегашен...зареве земјата и со грутка голема ми ја исполни устата,вкусот повеќе да го почувствувам...трајно е само на што има облик и име....твојата досегашна форма беше само илузија што те формираше...а ТИ,ти си еден мал унервезиум во кој се собрани многу ѕвезди,многу метеори,неколку месечини и едно ГОЛЕМО Сонце,но ТИ,ти беше осамен што не се припремаше кон Млечниот пат,таа волшебна и светлечка нишка што ја врзува Бесконечноста...

Реката на секавањата повторно пред мене брегот со влажен песок го донесоа,земјата повторно низ забите кои тогаш заличија на грамади големи процеди....

-напишиго твоето проштално писмо и ќе ти простам,во себе ќе ги закопам сите твои чемери и сцрнината ќе ја голтнам во моите тајни понори....

-Кога некој сака искрено,силно од длабочините на своето срце,тоа знаеш се вика Љубов....ЉУБЕВ...онака човечки,исто како што и тебе те сакав Земјо во некои моменти да бидеш моја вечна друшка...Болеше,а сега боли,кога зборот кој меч крвав беше ми се забоди во срцето мое....кога смислуваше разни лажни зборови,кога само ладен тивок шепот го изговори зборот ...Незнам дали сеуште те САКАМ....те прашав низ првите солзи...ДАЛИ некој воопшто ти пишувал ПЕСНИ и те воздигнувал повеќе од БОЖИЦА...останав без одговор,и тогаш,и сега...повторно мочеше,позади молкот твој се криеше...Сега сакам само да бидам СРЕЌЕН,и со мојата СРЕЌА,повторно да те направам и тебе СРЕЌНА...потрудисе да бидеш СРЕЌНА,исто онолку колку што се трудам и јас...секој Човек има ТРИ шанси во животот,ова е твојата ТРЕТА,побараја под некоја стреа каде капките од дождот капат со призвук на милозвучна мелодија,побараја со искрено срце,светот не е исполнет со толку многу срца кои треба да крварат,ликот твој што го резбарев со моите емоции,тука во оваа соба од секавања го оставам,мирисот на твојата коса,на ветерот ќе му ја подарам,вкусот на твоите сочни усни крај Дабот стогодишен ќе бидат,самотијата позади провалијава ќе ја фрлам,нема да се завртам да го видам падот нејин,немам маска на себе додека го кажува ова....ти ПРОСТУВАМ со секавањата на нашиот прв срамежлив БАКНЕЖ кога и небото малку ни ЉУБОМОРЕШЕ.....

Ангелот до мене внимателно и го слушаше отчукувањето на моето срце, ноздрите се раширија до степен на прскање од мирисот на зелената трева, мирисаше со невина арома на утринска роса. Ветеро никогаш вака досега не ја ежавел мојата кожа, досега знаев само за студените морници, овие некоја топлина носеа во себе.

- времето и местото не се важни за соништата, важно е срцето каде ќе се сместат.... ја доби прошката од ЗЕМЈАТА... стани, и ЗАЧЕКОРИ понатаму... денес ќе ти подарам сто солзи низ бакнежи мои....

Блудник или Грешници Пред Покајание

Се препуштам на емоциите,топлината и сонливоста што ја мешаш низ будењето ме тераат да станам некој блудник кој не го крие погледот од тоа што е пред него,незнам дали повторно пред себе ја гледам вселената,или повторно допрев врв на една ѕвезда...на моменти станувам патетичен зарем не...но твојата насмевка ме тера да зборувам кога ќе ги отворам очите...ако сакаш да молчам,исцедија крвожедно од мојата меморија секоја моја неродена мисла,и слика сториме,ќе молчам ...но парфемот што крвотокот го забрзува ме тера повторно со погледот да шетам..да барам простор непробаран,непосетен некаде на твоето тело...украдовме од ноќта,го продолживме денот,малку со темнина го прекривме,така поубав беше...

-нема да ми веруваш.....

-замолчи веќе еднаш,зарем не чувствуваш дека овде мајката природа не ги сака зборовите...

-твојата суровост е лажна,кога твоите болки ми ги подаруваш нема крв...

-ова е престава без публика,сега сум заробена принцеза во твоите камени сидини,со распуштена коса шетам низ дворот и одмарам крај фонтаната каде твоите емоции бликаат,но сепак капијата на твоето срце сеуште е цврсто затворена,сеуште во твоите скриени длабочини љубоморно го чуваш клучот.

-те предупредив на време,ти кажав дека премногу давам,но понекогаш солзите ги наплаќам трипати поскапо од нивните вредности.

-премногу си мрачен за твоите светли очи кога изговараш вакви зборови,ова сега е премногу нестварно за да биде вистинито,остани таков каков што си и небиди веќе нечија марионета,биди дете,дете со поглед на зрел маж,цигарата во рака само нека ја надополни таа слика...а зошто ти зборувам,кога вие мажите и никогаш нема да го разберете женскиот свет..

Го фокусирав погледот во отворениот прозорец,птиците,денес беа обични,па и вчера беа истите,обични птици кои пеат еднолични песни,но необичноста беше до мене.

-каде исчезна поетот во тебе....

-незнам....навистина незнам...ги гледам птиците и не ја гледам нивната шареноликост,сега некако се мали обични,без некоја посебност во себе.....но....доволно е да те погледнам,и во твојот поглед да видам јата од птици кој пеат со занес,доволно е само да ги отвориш усните за да го почувствувам најтоплиот ветар кој е моќен и најладното срце да го одмрзни...доволно е празниот лист од хартија да го згужвам и во истиот миг да ги оживеам шушкавите звукови на свилениот чаршав.

-секоја посакувана вечност е кратка,секоја стварна вечност е бескрајна,никогаш не го замислувај животот ако му кажеш збогум,туку како миг кога ќе му кажеш добредојде во моите пространи дворови...и тогаш навистина размисли што е смрта во замена за еден ден живот...ме погледна сега со некоја сериозност која неможев да ја замислам ни во моите стварни сништа....простими што повторно ќе ријам во твоите слоеви на сеќавање...нема да си играм со твоите немири,и нема да посакам да бидеш сенка...но.....денес мораме да отидеме во соседната иднина...денес ќе знаеш,тоа што никогаш не си ги барал,и никогаш неможеш да го најдеш...и повторно на работ од бездната ќе одиш,и повторно во ликот на смрта ќе гледаш,на места ќе лебдиш,на места ќе леташ со брзина поголема од светлината...знам сега сум виновник за нежноста,казната сум од тебе што љубовта не ја гасам со омраза,туку со љубов која се раѓа од љубов...еве ќе ти кажам една тајна...не му намигнувај на небото за сите овие зборови,намигними мене а јас само ќе се насмеам за тебе и некоја комета ќе ја направиме љубоморна...

-за тебе...за тебе нема да им кажам на луѓето..нема да им кажам за складот на нашите погледи...за сите неспокои кои ги направивме во еден спокоен час....но да ја оставиме романтиката сега настрана...кажими дали часовникот повторно ќе го враќаме неколку сказалки наназад...

-времето нечека никого,ни па нас...небото само има трпение денес,да отидеме во неговите подножја,да застанеме со ликот кон него...и ТИ.....денес да се огледаш во сето тоа синило...да го видиш сопствениот ДЕМОН.....и да го победиш...

-Но...

-кога се роди пред бесконечноста се обврза дека ќе бидеш дел од Љубовта,со падот се откажуваш и во просторот правиш една голема црна бездна,тогаш бесконечноста е во грч,крикнува барајќи го твоето враќање.

-но што имам од сето тоа јас корист,кога БОГ ме казнува..по ѓаволите,повторно станувам малодушен.

-не БОГ не казнува,само со болката што ти ја задава ти кажува дека си застанал на патот што треба да го изодиш,и дека е време да продолжиш...

-се прашувам зошто...

-ако не се победиш себеси,неможеш да војуваш со светот....

-ти благодарам што постоиш...

-Љубовта ја убивте со вашите преголеми нескриени животни очекувања,занемарувајќи ги ситните секојдневни работи кои прегорјуваат пред вашите очи...

-БОЖЕ мој колку се тешки моите зборови што сакам да ги изговорам....

-царството твое сеуште е далку..но рашириги рацете и да отидеме кон него...прошката и од небото да ја земеме...

Мирис на Запален Темјан

Можеби можев и на друг начин...во мене зборуваат илјадници денови,милиони минути,милијарда секунди...некоја светлосна река од полураскапани спомени со висок оживуваат,чекорот тежок повторно ми го прават...за миг ја кревам главата кон небото кое етего тука непријател ми станува,со темни облаци го прекрива...Боже,зошто мораше во моите вени да ја вовлечеш,ако веќе мораше,зошто со толку отров ја направи....низ темнината која се припива и до кожата,четката на животот ми ја подава,вика низ гранките лескови..сликај,сликај повторно проклетнику,сликај што било,ги знаеш добро нијансите на црнилата,сликајми со твоите болни спомени.....

-не седнувај,продолжи да се движиш,ако само застанеш тука во оваа илузија на спомените заробенник на минатото ќе станеш,продолжи понатаму....синилото од нејзините очи како сабја ја пресекоја секоја мисла која леташе во просторот...

-бесот и горчините ме преплавија за миг...плачев..знаеш...сакав така понорот да го направам некоја река,и во таа река да ги пуштам сите делови кои беа се налепиле на мене како спомени...

-не дозволувај очајот да те совлада повторно...играј си со сопствениот демон,и правилата на игра одерувај ги ти..

-не ја познавав вистинската слободата,освен слободата што ја имав во златниот кафез...бев птица која сакаше да пее свои песни,но секогаш туѓите желби беа тие кои ме тераа да молчам.....ти го оправдуваш моето постоење...

-знаев за твоето постоење..се будев на полноќ,и како војник стражарев крај моите сништа чуваќи го мигот на твоето појавување....затоа продолжи да одиш...

Додека Демонот се смееше трескавично следеќи го секој наш чекор,од светлината која како зрак лесно се пробиваше и тука со глас гласот надежта ја враќаше.... Те избрав уште кога го планирав создавањето на бесконечноста...и знаев за тебе уште пред да бидеш зачат во Мајчината утроба...ТИ си од мојот Род...ТВОЈОТ ЖИВОТ не е случајност,бидејќи сите твои денови се напишани во мојата книга....Моите планови за твојата ИДИНА се исполнети со НАДЕЖ и СРЕЌА...Побарајме со твоето СРЦЕ и ќе ме пронајдеш...Во состојба сум за тебе да направам многу повеќе ОТКОЛКУ што ти можеш да замислиш...Не ги БРОЈАМ твоите гревови,ЈАС ги ПРОСТУВАМ твоите гревови...ВРАТИ СЕ во мојот ДОМ,и јас заедно со моите Ангели ќе ја направам највеличинствената гозба во ТВОЈА чест...затоа сега ќе ти поставам истото прашање ДАЛИ сакаш повторно да бидеш мојот СИН...ЧЕКАМ на твојот одговор...

-ме прифати онаков каков што сум...вечерва или утрово...ја гледав во сршта на светот кој треперееше заедно со мене во темнинава...навистина ќе ти дозволам да го отвориш моето срце...

-ти си една целина,Ангелот е твојата Суштина,демонот е твојата Стварност,спои ги заедно и веќе самиот ќе знаеш кој си...

-твоето присуство ги смирува моите мисли...ќе наздравам со еден крик...

-стигнавме...застана во просторот како Горостасна Господарка...ги гледаш камењата наредени во кругот околу тебе,на секој од нив можеш да лепиш спомени колку сакаш,на допир се ладни и бесчувствителни,но во нивната внатрешност гори пеколен оган,и ги гори за миг...отвори ја лавината на сеќавања од тебе нека потече за последен пат,не се страми од твоите солзи,пушти ги нека ја свират својата најтивка музика кога ќе капат на земјата,таа ти прости,и ќе биде среќна кога ќе ги прима во себе...сега небото е темно,минатото сака со темнината повторно да те предомисли и да те врати кај себе,но позади темнината е светлината....го слушна нејзиниот глас...

-го отклучувам времето,влегувам во просторот ,на дланките носам три припитомени солзи,како мој дар за покајанието,од средината на темнината пијам,во густината Демонот го повикувам,името негово да го дознаам,тоа моја најголема тајна да биде,за неколку часови утрото ќе чука на вратата за промената ќе му кажам....

Пријатниот мирис на запален темјан врз кој беа уште неколку суви тревки го исполнуваа просторот со несекојдневна мирнотија и опуштеност,телото ги опушти стегите на исчекување и им дозволи на сите свои делови да уживаат во овој простор.

Заклучено Минато

Сказалките на стариот часовник и вечерва ја направија својата чудесна преградка, со преградката како молчешкум да се збогуваа од старото деноноќие, додека на новото му посакуваа добредојде, третата сказалка, најмала но најпргава и најбрза ете некако во својот палав и детински стил започна веселе да чекори во новиот ден, брзо и весело потскокнуваше на секој нареден миг што ќе го дочекаше и му кажуваше... еве не повторно заедно исто како вчера исто како завчера. глумата тишина сега се радуваше на овие мали и свонливи удари, така и таа знаеше дека не е глува и мртва тишина, дека не е празна тишина, дека се согласува со овие удари кажуваше и рамномерното дишење на двете сенки кои копнееја од вечерва повторно појака светлина да се распостели пред нив.

-Оваа вечер собра сила својата тага над месецот да ја фрлаш... со својата сенка го потемнуваш, светлоста со јад му ја сокриваш, уште малку и целосно ќе се сокрие, ќе потемне од твојата болка, сите зли сили се радуват ја чувствувам силата нивна, силата на злото царува, темни магови раце триат, свои отровни напивки прават

-прекрасна си...прекрасна си со сите твои убавини што ги гледаш низ тие твои сини небесни светови...

-носителите на светлината, со меч од збор, со меч што темнина коси, рикот твој го слушаат наоколу...

-по вторпат во очите на месечината умирам...мојата скаменета тага ете тука ќе ја истурам...со болка...со рик...низ заби ќе цедам кратсави спомени, суво ќе го плачам минатото, нема навистина повеќе да кажувам молитви за заборавеноста, ќе пуштам низ крвта да ми шумоли реката на утрешните насмевки, повторно ќе ги разбудам невидливите тапани во моите дамари, горчливиот бес во невидлив свет на понори ќе отиде....и волкот самотник во пештера ладна ќе го оставам.

-недореченото со старото перо напишиго во воздухот, жолтата стара хартија што ја носиш во раката, само стуткаја и фрлија притаениот ветар е него стои, ќе ја земе лакомо....не се потребни веќе болни сеќавања.

-оставиме сега низ ревов да пишувам...а ти, ти со носителите на светлината кругот чувајтего.

-низ клепките сурни едно минато без иднина, со дланките зграби една иднина со насмевки.

-замолчи....небово нема трпение веќе....

Се отргна од мене со брз чекор, само еден сноп од жолта светлина кажа дека е време.

- Ти, ти навистина незнаеш како е да се живее со дивите ветришта во душата, незнаеш какви оркани се креваат откако сонцето ќе зајде, тогаш, нивната сила демонска станува, кинат на

парчиња се што ќе најдат пред себе, веќе завивањето им го разбираам, се настрвија на некои полураскапани дамари, живееле кутрите од ситните спомени што така грчевито ги држеле во себе, се настрвија овие проклети ветришта на немирот на нив, ги намирисале по неколкуте мои насмевки што останале во нив.....како сверка рането во пресмртната агонија
 крикнувам...крикнувам за да ги затворам овие рак рани што и душата ја зајадоа, до скоро со телото и крвта се сладеа, сега од нектарот Божји сакаат да пробаат, црни мали јата летаат подивено....погледнувам во мракот пред себе и дланка барем една со малку вода на себе, жедда да ја згаснам, испуканиве усни веќе не се усни, низ браздите се влечат некои бесцелни молитви кои ветриштава на немирот ги носат во бездната...кога крикнувам, свездите лицето го кријат, несакаат до нив ехото на злокобноста да допри...низ темнината ги пуштам прстите, ја виткам во плетенки, налик на твојата црна коса, па потоа во празнотијата повторно ги расплетувам, и полека само со врвовите од прстите ја галам, го нема ликот твој тука, оваа самотија несака насмеани и весели лица, нејзините сидови толку се оштри што ликовите тажни со својата извитопереност се лепат, насмеаните, насмеаните од првиот допир бегаат....ја милувам темнината нарекувајќи девствена игра...

Благо климна со главата, кажувајќи ми да не го прекинувам текот на зборови...

-Го пијам до дно сега на ова место од овој светлосен грал, бесот на Дионис, и белата роза, дарот на Љубовта го примам, пиам жедно и давам прошка на заборавот, со огнен круг го заградувам.... Luna mater, mater aurae!пред судбината се колнам дека е така... Gaia mater, mater silvae!во името на нивите светни полиња, пијам вода студена... Aquae mater, mater vitae!Овенатата РОЗА, со утеха во поној ја фрлам...ги одморам тука нозете, а од нив сега нови патишта се раѓаат...го кинат заморот на четириесет парчиња ситни...неуморниот ветар го барам за водилка да дојди...

Стана од местот каде клекната беше, некои молитви мислам кажувааше постојано, одважно лист бел зеде, со покорен наклон на исток кон небото се поклони

-запишувам сега....привремениот облик е мртов...се роди човек, живеј го човекиот живот...сега затворија засекогаш вратата на сеќавањата...

-Замини, зошто си пресечана на половина, твојата душа е одвоена од мене, твоето име е закопано во заборавот, над твојот дух е тишината и сега не си веќе во моето срце.

-по вторпат наздравувам за сите бакнежи и прегратки, за сите бранови на восхит и страст, за насмевката твоја, за жешките зборови што ми шепотат во душата, сега повторно знам, за да ја насликаме убавината на животот потребни ни се многу платна. Љубовта Благословена те научи прошка да даваш..

-не би ти дал ни миг со тага и болка....дојди...

Исчекувањето да ги слушне повторно тие спасоносни удари на срцето кои секоја вечер ја пишуваат својата вљубена симфонија по шушкатавите свилени чаршави, срцето кога ќе го слушнеше првиот тон заигруваше со еден луд ритам, како што играше срцето така крвта започнуваше да го забрзува својот тек, од мирна и прекрасна река стануваше див и нескротлив

планински брзак,секоја вена,секоја жиличка на крвотокот се натпреваруваше во се поголема и поголема брзина,воздишките како се вжештуваа така тој тек беше побрз,кога ќе застанеше воздишката тогаш и крвта за миг застануваше и се предаваше на тешкото и возбудено дишење,ритамот на градите тогаш ја преземаа улогата на чекање,продорниот звук на спојот од две усни кажуваше дека сега мигот на чекање е пократок,кога тие величенствени удари ќе започнеа нова симфонија испреплетена со крцкавите звукови од прстите кои се плетеја во плетенка без крај и слухот се придружуваше во исчекувањето,конечно и крајот се ближеше,весела насмевка ќе се разлееше во просторот осветлен со миризливи свеќи ,белите заби сами ја надополнуваа таа насмевка и ја правеа уште позаносна,топлиот и слаб воздух кој излегуваше од малите носни отвори го кажуваше ритамот на возбудата ,зацрвенетите образи само ја отсликуваа желбата,додека најголемото и најтаинствено море кое го затвораа две сини очи ќе се отвореше и ќе се стретнеше со уште едни очи, пиеа и се впираа така еден со друг,кога ќе се измореа од силата на страсните бранови кој се удираа еден со друг,за миг ќе се смиреа и се препуштаа на тивкиот ветар кој дуваше од север за миг да ги смири страстите ,на оваа идила се радуваа катадневно и месечината и темнината,месечината среќна што повторно беше од корист,со својот златен сјај ќе ги наградеше ,додека ноќта кога ќе најдеше некој случаен намерник,или злобник кој лакомо глодаше парчиња мрак,ќе испратеше мало темно облаче за кратко ќе го прекинеше во својата работа месечевиот зрак и ќе им ја обезбедеше толку посакуваната тишина,се плетеја овие две тела често во свилениот сјај,та кога ќе ја направеа плетенката изгледаа како едно цврсто и нераскинливо јаже создадено од најаката и најмоќна љубовна ткајачница.

Пред олтарот на Оганот

Го оставам градот на изгубените соништа да спие со лесен сон на плашлива Срна....го оставам градот на заборавените спомени во спокој да дреми навален леѓерно на грамадата од камења многувековнибез тага во себе ги оставам сеќавањата тука на парчево земја што е пред мене,уште неколку мигови ќе земам,по мене драгите сокаци да ги поминам,да ја слушнам низ ехото твојата насмевка,во некоја капка на заборавена чешма во нечиј двор,да го слушнам падот на некоја твоја солза,ќе прегрнам некоја друга жена,само еден мал мал дел од секундата,низ нејзиниот чуден и изненаден поглед ќе го видам твојот лик,и малиот трепер што ќе проструи низ телово ќе ги растури сите мои пластови на стравот на последниот лет.

Вечерва срцето е од стакло,прозирно,на места колажи нови има наlepено,со боја црвена се обоени,нова и свежа... Не спие веќе срцево мое во дланките твои...гледам во облаците малку сињак расфрлаат по врвовите ладни на Плачковица...малку мистика има во тие сиви пластови што се таложат нечујно..... Безгрижна биди,весела и насмеана... Аманет оставив... Од спокојот мој вечен подалеку да бидеш.. Така светот твој ќе го заштитам... Така ликот твој свежина ќе има...

Се провлекувам полека кон закрилницата ,Од викотот преголем само во празнинава зборовите ги истурам,триста улави ѓаволчиња евеги повторно ги видов пред малку со темнината се влечеја,опашка од забава и сторија, тука под кожата лукаво се провлекоја да танцуваат низ вените,кога смеата ќе биде неподнослива,во крик ја претворам и кон прозорецот го пуштам,нека отиде во неповрат,далеку е утрото,знам ќе се плодот со блуд невиден,колку ли ќе ги има до светлината,илјада ли или повеќе,исцибрено е телото од нив,ја слушам песната како ја пеат во градите .

Од далеку со коработ на смрта доплотивме

Низ пелин море со јадовни бранови се боревме

Врз пепел што некогаш надеж,сон,желба,ставрност беше

Газиме,безимени купишта правиме.

Легло спремаме,несакаме тажалинка лажна да дојди

Црна песна само три ужалени птици ќе пеат

Слушнав тогаш како од мака и каменот прсна,гулабица од сон се разбуди,на полноќ пее,зло ќе да биде кога таа се јави,така рекле стари,повторно слушнав како тупоти коњот вранец на место врзан е,ржи и тој кутриот злото го насетува,го нема,ни ехото на виежот волчи се сокри,под црна стена за него знам дека е таму сокриен,само гавранот ја пие светлината од моите очи,за

спомен ,рече така тој,да гледал потоа со моите очи како победоносно ќе одиш по новиот булевар...во залезот на денот не реков домаќински добра вечер,ме преварија овие црни мали ѓаволчиња..ми оставија толку време од сенката моја да се простам,прошка да и побарам што така љубоморно ја влечев ете толку години,не и дадов ни збор да каже,само барав да молчи и да гледа...

Не крши попусто прсти крај јама празна кога ќе видиш ,без род сум,таков ме создала судбината,дождовница ќе ме искапи,сега тоа го знам,вечерва можеби ќе сонувам со студена плоча,а ти свilen чаршав ќе димлиш за повторен спокој преморена од страста,моето племе опусти,моето село се запусти,тоа е пишано од наречници три....

-Доста е ,рече Веда жолта со тресок, не си веќе миленик на ноќта ,ни пак штитеник да знаеш,царството нејзино гледа како полека го напушташ,Бес голем сега збира,биди спремен со бесот нејзин вечерва да се бориш.

-Повторно ли ги отвори тие врати на секавање....малку со лутина во очите ме погледна..

-не, ги собирам на едно место,полесно ќе ми биде така кога ќе ги гледам кога ќе прегорат...

-оставиги нека беснеат,и тие претчувствуваат дека последни мигови престој им нудиш во себе,пуштиго чекорот сеуште сме далеку од денешната цел...

Повеќе пати се прашував дали навистина ги знае моето чувства,или само по изразот на моето лице вешто чита..

-ги знам твоите недостатоци,во почетокот се сомневав во твоите скриени способности,мислев дека немаш сила да ги разбудиш закржлавените и прастари моќи,

-но јас...

-биди љубезен кон себе,и никогаш повеќе со суровост не се казнувај,прифатија пофалбата што двапати ти беше дадена...

Тука светлината беше малку сржава,којзнае можеби од густите високи борови кои се бореа со палавите и немирни облаци,дланките нејзини се залепија на моите ,се преплетија прстите во еден чудесен спој што може да го направи само една заедничка мисла.

-знам за еден извор каде погледите се многу ретки,се погрижила планинава да го затвори со густак,упорните и желни за вистинска тишина лесно стигнуваат до таму....ајде....потрча онака детински,брзо и лесно,за миг се изгуби пред мојот поглед зад свиокот.по звукот на гранките

кои се виткаа го следев нејзиниот чекор.кога веќе го чувствував нејзиното присуство пред мене се појави мала пољана заградена го густа шума,на самата средина имаше мал извор,од кој клокотеше чиста изворска вода,толку чиста што имав впечаток дека е почиста и од најневината детска солза...

-остави ги вреките за спиење,имаме време за одмор се додека мракот не се залепи на оваа земја тука...

-имам чувство дека не гледаат нечији очи...

-во право си,погледниги оние два бели цвета што израснале на самиот раб од шумата...

-прекрасни се,но во сета таа нивна убавина како да има малку тага...

-ги има стотици,илјадници насекаде низ планинава се расејуваат,и секогаш растат на самиот крај од шумата,погледниги подобро,завртени се во правец према котлината..

-не го разбираам значењето на нивниот копнеж

-тука се верува дека тоа се очите на Илјадната Самоилова војска,копнеат по телото,ако имаш трпени наутро кога првиот сончев зрак ќе ги отвори нивните мали но нежни цветови,ќе видиш како од секој цвет капнува по една капка на земјата...плачат,плачат тие очи секое утро за стореното злодело,плачат за украдената светлина...човекот,како најсвесно суштество на оваа планета знае добро за смрта и животот,телото е мртво но очите се живи тука,и токму од таа причина овие цветови плачат...имај длабока почит према Човечкиот род,и таа почит ќе ти биде возвратена.

-зборуваш со глас кој ми зборува дека си го преминала мостот на смрта и и си осознала дека и после смрта има патеки за одење...

Се насмеа толку слатко,што во истиот миг на гранките од дабоот,долета мало семејство од шумски врапчиња,со црцорот свој си кажуваа кој каде треба да застане,откако брзо ги зазедоа своите места на посматрачи прекинаа чекаќи повторно да го слушнат тој насмеан поток на нов миг.

-смрта...повторно се насмеа...смрта е нашиот пријател,ако не би постоела смрта тогаш не би имале потик и смисла да живееме,само стравот од животот може да те однесе брзо во нејзините преградки,прифатија како неминовност,и животот ќе те наградува секое утро со сноп светлина,грст насмевки,и стотици или илјадници нови и победоносни чекори.

-а,ако умрев предвреме...ја прашав со малку студенило во гласот...

-ќе го казнеше твојот ангел чувар со најсуровата казна,заради тебе ќе мораше триста години да биде врзан со ладни и тешки ланци на ладна карпа...ќе ја казнеше твојата иднина,а во таа твоја иднина гледам има прекрасни мигови со личноста кои итекако ти значат,гледам има успони и

падови,но твојата сила што сега ја осознаваш ќе те научи со насмевка да стануваш и уште посилно да грабаш кон секој нов ден.

-напати се чувствував како Јуда,чувството дека сум ги предал неостварените желби ме тераше да бегам во темнината,и таму сопствениот страв да го хранам обилно,со погледот од темнината гледав како луѓето во животот бараат и мала светлина за секоја нова патека,но во таа темнина видов дека туѓата неправда жив ме закопа,и можеби токму таа нанесена неправда беше потикот да станам и да одам.и крештавото смеење на живите демони што славеа за мојот пад беше уште една добра причина да продолжам...

-кога вечер ќе застанеш пред олтарот на оганот ќе ги видиш ликовите на демоните како горат со висок страотен...

Сопатничка Верна

-Повторно ме гледаш со тие очи во кој би можела да пропаднам засекогаш....

-твоеето присуство ги краде моите зборови уште неискажани, а тие што ќе останат да ги кажам добиваат некој блажен облик на

-пријидими тивко и нечујно, исто онака како што приоѓа вечноста до душата....

-сонцето отсекогаш за мене греело од далечините, но сега, сега со твоето присуство во овој простор го донесе толку блиску што не се плашам од неговата жестина...

-ќе ти возвратам навистина со топлината, ќе те вратам во прадедовските пазуви, поклонисе покорно пред нив и кажи ми дека си горд потомок, од паганскиот оган ќе ти подарат едно жарче мало, тоа ќе биде искрата која ќе ги запали оганот во тебе.....Ја гледав како со занес кажуваше некоја голема вистина....биди искрен и чесен со пламен јазик кој ќе се снови низ тебе, времето ќе те брка, просторот ќе се шири и собира, зависно од ритмот на оганот.

-од моето непостоење до твоето стварно присуство постоеше еден простор кој го нареков маглива илузија, тишината честопати со шепот ми зборуваше, низ, оган, низ ветра, низ вода ќе поминеш, низ магли до светилна, некогаш ќе застане времето и деновите и годините и миговите ќе бидат исто, ќе се напише судбината твоја....

-отсјајот на радоста прочитај го сега во залезот на сонцево и тргни повторно со мене....мораше еланот на срната да го носеше во себе штом така лесно стана и со неколку брзи чекори замина на тесната патека.....местото каде што ќе одиме е свето, почитувај го секое камче што е таму, секоја гранка, секој лист, секоја тревка, на твојата искрена и достоинствена почит што ќе им ја покажеш ќе ти биде возвратено со прошка, оганот ќе ги изгори сите твои гревови и ќе те благослови со сила која ќе те следи до последниот миг на твојот живот, во спротивно јас ќе се вратам а ти ќе останеш таму како пепел кој ветриштата ќе го расеат насекаде.

Моето срце почна да чука силно, возбудата се мешаше со сомнежот, притаено стравот само ја манифестираше измислената состојба на неуспех, но како против тежа се јави одникаде копнежот, се јави истиот оној копнеж кога очајот ме правеше безделник, очајот во тие магливи мигови даваше само фикција, само луцидна фантазија и ништо друго.

-запамети наоколу има многу лути и немирни души кои неуспеле самите да се надминат и станале ситна неблагословена прашина, ќе те одвраќаат од намерата да успееш, солзите кои им испариле во оганот сега ќе им бидат вистински, ги голтнала темнината и ним и нивните

преголеми неостварени амбиции и затоа имаја во предвид следнава мисла.....Бог има едно живеалиште и илјадници домови, па ти со препрувањето го градиш најубавиот дом каде Бог може повторно да се насели вечно....

Се насмевна благо и со насмевката ја растера темнината, отсајот на ликот сега светеше со некоја светлина која ми заличи на најтоплиот месечев зрак што воопшто сум го почувствувал.

-сеуште ли го сакаш Достоевски

-да кажа кратко

-јас и понатаму го сакам Горки и се восхитувам на Јесенин.

Како да го очекуваше тоа што го кажав

-знам.....и Горки тргнал од дното кон врвот со болни крикови од душата кој ги лепел со своите зборови низ редовите што и ден денес ги читаме, додека Јесенин ја избрал смртта како подарок за Љубовта, но ти, ти вечерва оживејго детството и во тоа детство пронајди го првиот напишан збор што си го прочитал од Горки, во тој збор ќе ја видиш сета човечка тага што ја собирал трпеливо во илјадни очи, потоа слушниот звукот на крвта како истекува од вените на Јесенин додека ја пишува последната песна со сопствената крв, во тој звук ќе ја пронајдеш песната што ја пее невозвратената Љубов, кога ќе ги споиш тагата на Горки и невозвратената љубов на Јесенин, сетесе ти дека некаде во тебе лежи чемерот од некоја слична љубов и тага, и од оганот побарај да ти го даде клучот на заклучените и полни дамари, отклучи ги извајго чемерот горекиго немилосрдно.

Сатот на времето во мојата глава застапа да отчукува, застапа и тој чекајќи да дознае, дали во утрото кое беше неминовност ќе чука со забрзан и весел ритам или повторно ќе мора да чука веќе отчуканите минути...во ходникот каде темнината се влечи со лигава спорост веќе се огласува крештаво демонот на минатото носејќи ја сосебе тишината како проклетство. ја тешам својата сенка, го избравме животот, оловните мисли кои крвта ни ја труеја сега се минато, пциите кои со крвјосани заби не плашеа ги нема, уште само малку до целосната светлина останува, изджи како што издржувам јас, сопатничка верна досега ми беше, биди и сега.

Пукнатни Пранги

-сета моја вселена беше во нејзините очи....

-знам,од таа вселена во тебе останаа само две Свезди за кој се бориш,за кој и сега го одиш овој пат...

-сега си ти тука крај мене,веќе прекуглава ми е од лажните пријатели,лажните душегрижници кои божем сакаат да ти помогнат,а од друга страна само уживаат во болката...

-знам.....ги даваше одговорите некако кратко и брзо,со мислите беше во некој друг простор,па овие зборови излегуваа брзо.....стигнавме.....сега да се одмориме,кога ќе дојде часот биди внимателен,се што ќе правиш правиго со отворено и искрено срце,оваа сила тука што ќе ја разбудиме,бара целосна искреност,зошто во спротивнос,од тебе навистина нема да остане ништо,ќе бидеш сенка во вистинска смисла...

Мојот очај го немаше никаде веќе околу,малодушноста некоја невидлива рака ја однесе,сега сега навистина заклокото во мене некој таен извор на нови желби..

-кога одиш во светлината треба да знаеш дека позади тебе е секогаш темнината,на тебе е да одлучиш за следниот чекор,или да пак да застанеш,чекаќи да потонеш во сеќавањата.

Зборувавше,и со зборувањето од ранецот ги фадеше факелите,како ги вадеше така ги палеше и ги поставуваше на претходно одреденото место,беше восхитувачки мирна и спокојна,со спокојноста играше една игра со која ја пресликуваше атмосферата на бескрајот кој беше над нас,светата вода собрана од три световни самовилски извори го миеше каменот кој беше поставен во самата средина на кругот кој го формира со факлите.на седум чекори од каменот од нејзината десна страна беше поставен камениот рвеник,обраснатата трева,не ја скина само ја навали со должна почит,бидејќи подоцна кажа дека токму таа трева е немиот чувар на сите прастари симболи кој беа врежани на рвеникот,кога благословот што беше вграден во водата започна да ги храни тие молчеливи чувари,започнаа со своето зеленило да отпоздравуваат и да ја изразуваат својата благодарност,час зеленилото,беше со темна боја,час беше со светла,само со ним познат ритам играа една восхитувачка и дотогаш невидена игра,слабите стебленца сега беа цврсти небесни столбови,невидливата рака со својот допир ги добре,и ги навали легнуваќи ги целосно на земјата,се припија и замолкаа,сега и округлестиот камен во самата средина и рвеникот ја откријаа својата величественост но и самата прецизност со кој беа изработени од старите неимари,прецизноста на изработка зборувавше дека тие вешти раце кои клесале во овој простор,ги надминувале сите тогашни знаења,беше ја исклесале сета вселена со својот центар.

Времето течеше токму како што требаше, припремите беа при крај, белите наметки ги прекриаа нашите голи тела, и се чекаше само часот кога месечината ќе се искачи на самиот врв како би седнала на својот престол, при тоа да го испрати својот благословен светлосен сноп кој треба да го осветли каменот во самиот центар на кругот. кажуважи со тоа дека е време за новото раѓање.

-не излегувај надвор од кругот зошто сега злите сили ја црпат моќта директно од пеколот, лево од тебе има мала пештера.....со премногу сериозен тон го изговори.....легија од демони чекаат да нападнат....

-кажими тогаш, како демоните кои со години ме придружуваат вечерва ќе бидат уништени.

-не се грижи ти, само клекни на колена, отвориго твоето срце, нека светлината види дека во тебе има ново семе кое си спремен да го насееш во нивата што ќе ти ја понуди.

Клекежи ја гледав месечината како се насмевнува, низ мислите го пуштив својот крик

--Боже, собери ги и збиј ги сите мои сили во еден сноп, на чекор сум до тебе, зарем не ме гледаш....

-ослободисе од силата на лажната љубов, со ослобудавањето ќе пукнат прангите и ќе се стопи железото со кој си бил затворен во твојот кафез. Кога ќе пукне првата прачка од тој кафе ќе ја почувствуваш оваа, вистинската, исполнувачката, величенствената љубов, љубов која ќе роди сила и ќе те натера со блесок во очите да го гледаш постоењето на секој човек.

Деца на ветерот

Во моите длабочини започнав да го барам шепотот на заборавеното и заспано дете, дете кое некогаш така сурово го отфрлив, којзнае можеби само го заспав, од тие длабочини шумот на чистотата зборуваше...

Додека светлината го осветлуваше црниот камен, освен факлите не видов никој друг оган во просторот, сето мое досегашно знаење беше дека тука треба да апламти големаклада од дрва кој ќе направат величествен оган, оган кој и небото ќе го осветли, но тука беше само еден зрак кој паѓаше на каменот и ништо повеќе, навистина, надвор од кругот се слушаше тивкото ржење на демоните, небеше ова цвилеш гладен, туку некое желба за река од крв која им беше потребна за да го задоволат својот свиреп глад, низ процепите, кои за нив беа тесни се провлекуваше смракот на трули крвни клетки, којзнае кој несреќник бил тој на кој се сладеле.

-па каде е пламенот што требаше да го запалиме....прашав со малку недоверба

-ако некој треба да го распламти пламенот, тоа си ти, ти и никој друг, те предупредив, биди искрен према овој оган, ова не се земски искри кој можат да летаа на сите страни, ова е бесконечниот вечниот пламен, пламен на љубовта, ако бидеш искрен према него ќе го зафати секој дел од тебе и силата за која сеуште не си ја познавал ќе ја направи да биде нескротлива, дива и но воедно и пријатна...

-без срам, твојот здив на пролетна роса, во мене распламтува некој немир....

-биди разумен и мислите концентрирај ги на пламенот

-но навистина твоето присуство ми ги кради сите здраворазумни мисли...

Се насмеа толку толку слатко, што морав и јас да преземам дел од таа насмевка

-не го одгвлекувај тој миг, кога ќе ги преминеш понорите на стравот, не се плаши од тоа што ќе рикне во тие темни ходници на сеќавањата, затоа навистина концентрирај се на појавата што ќе се испречи пред тебе...

Полека започнав да ги средувам мислите во своите виуги, кога некоја ќе видам дека лута без цел, ја ставав токму таму каде што беше нејзиниот корен, ја правев лист на дрвото.

Полека каменот започна да ја менува бојата,од црн,стана црвен,со боја на крв,низ црвенилото започнаа да се формираат тенки линии налик на вени низ кој тече таа скапоцена петлитарска течност.

Скриените прашања започнаа да се раѓаат,како се раѓаа така ги фрлаа во црвенилот,со секое прегорено прашање пламенот стануваше се посилен,топлината негова веќе започна да се снови низ вените.во одредени мигови прашањата без одговор беа нагони со разурнувајќа моќ,моќ која беше способна повторно да створи големи пустини од пепел.

-да ја уништам....викаше некаде од некој скриен агол желбата за одмазда,тоа троглаво копице на омразата.

-што ќе добиеш...прашуваше ликот од оганот,кој и покрај сета жестина што пламтеше во него имаше некој блажен и смирувашки израз...само нови купови на пепел,нови реки на солзи,нови извори на болка,ќе го твориш изворот на омразата кој ќе биде трипати помоќен од твојот....

-но јас бев понижен.....повторно низ викот го фрлив прашањето...

-беше понижен зошто ти дозволи да бидеш понижен,твојата слепа верба го направи тоа...

-но јас патев во ноќите,се раскинував себеси на илјада и еден начин...

-болката е дел од секое раѓање...зборовите престаа и пред мене низ оганот започна да тече река од слики стварни....погледни,погледни,пред само 5 месеци беше свер,свер во вистинска смисла,погледниот сопствениот лик и во тие бразди кое се изорани на таа слика што ја гледаш,видиго ликот на сверот,погледнисе само пред 1 недела,знаеш ли колку само насмевки напиша со твојата усна во просторот...секој човек има болно раѓање,но првиот плач е објава дека е спремен да живее.....учејќи од животот од сите падови и успони се претвораме во учители на самите себеси..

Како што гласот се менуваше од строг во смирувајќи така и бојата на каменот започна да се менува,сега небеше онаа темна црвена боја,се обои со светлост,на некои краеве се назираше бледо зеленило..

-вие смртниците Љубовта ја дефинирате како желба,кога желбата нема да се исполни,тогаш неминовно доаѓа до омраза и разочарување,во суштина тука и воопшто немало вистинска Љубов...

-Мојата болка сепак е вистинска...

-точно,твојата болка можеш сега да ја претвориш во нешто пријатно и корисно,преобразбата на твојот свет може да ја направиш ТИ и само ТИ,неможеш во новиот свет да влегуваш со стариот лик,и при тоа да очекуваш другите на тоа да гледаат со восхитување.

-па каде е тогаш чудото за кое сите зборуваат...

-не е чудо што постои светот,чудо е што постиш ти,ти си битие на бесконечноста кое постојано зад себе остава мртви сеќавања,денешниот ден е твој,тоа си ти,утрешниот ден те чека да се родиш,за вчерашниот си веќе мртов.

-животот,каде е тука.....

-кога сакаш да живееш,живеј за и со Духот а не за и со телото,колку ли само пати е повторено ,телото е материја,духот е животот,кога живееш за и со Духот тогаш сите твои дела се бесмртни,телото има форма,Духот нема и затоа е сеприсутен и бесконечен.

-но јас постојам,живеам и низ постоењето патам...

-ако никој не дознае за твоето постоење,ти и вистински никогаш не си постоел,биди вистински вљубен во животот ако сакаш Љубовта да те обземе со целото свое постоење,и не ги троши сопствените мигови да патиш и низ болката да размислуваш за смрта,таа е дел од тебе,си се грижел или не..

-каде е тука Љубовта,во болката или прошката....

-остранија себичноста,тој сурогат на желбата за поседување и ќе ја видиш љубовта сопствена,не тука,кога навистина ќе ја видш сопствената ќе спознаеш дека си се родил,љубовта никогаш не ја барај,само даваја,тој што постојано ја бара е како птица со криља која очајно го бара небото и покрај очигледноста на постоењето на тоа небо...

-чија казна сега носам Божја ли...

-не Бог никогаш не казнува,ние самите несвесно се казнуваме,Бог секогаш ни ја подава светлината,а ние во таа светлина одиме со затворени очи...

Се менуваше колоритноста но и блескавоста на кемнот,како што течеа одговорите така атмосферата во просторот стануваше просмирувачка,но и светлината ја добиваше својата млечно бела боја,низ таа цела колритност се појави ликот на преубава девојка која блескаше од радост....

Знаев дека е смрта,се смееше слатко ..

-трепериш тука сега малку од страв,но во себе ги чувствува прват тие немирни буици на радост.те обземаат и освојуваат исто како што утрото го обзема и исполнува денот,го тераш сега телото да танцува со ритам кој и затебе е непознат,не ги контролираш нозете,топлината со секое твое движење е се попријатна и попријатна.....на заминување само кажа

-твоето каење прегоре,осознај самиот што значи миг живот,твоето постоење сега е вистинско..

Го снеса снопот од светлина која бликаше од каменот,тишината зацарува,се завртив гледајќи ја право во очите

-не ме прашувај како се сака,не умеам сега со зборови да ти раскажам,само погледниго ветерот кој доаѓа добредојде да ни каже,на него постела ќе ти спремам,низ постелата пролетните мириси ќе ги расфрлам,.....дојди да бидеме деца на ветришата...

Звукот на камените сидови

-можев и понатаму да седам покрај неа и да се насмевнувам кратко,да го благословувам мигот што го исполуван часот со нејзиното присуство,можеш да ја гледам цел ден без да прозборам ниеден збор и повторно да бидам среќен,можев да разговарам и само пет минути а тие пет минути да ми беа доволни за три дена молчење,можеш само да го допрам и едно влакно на нејзината коса и допирот да ја исполни мојата душа со сладок немир ,можеш само да ја допрам со врвот од прстите и сласта на екстазата да ја почувствувам.....можев

-можеше многу,но раката на судбината ти кажа дека сега можеш повеќе отколку што си можел досега...го прекина мојот тек на мислите и ме погледна со својот смирен лик.

-од каде знаеше за што размислувам...

-ги расфрлаш толку гласно твоите мисли,што и случајните минувачи тука се завртија.....

-но молчам цело време....

-молчиш ти,но немолчи твоето срце...зборува толку гласно што другите срца слушаат наоколу...

Го заковав погледот во малиот плоштат кој беше се распослал пред нас,малкумина беа тие кои поминуваа по сите негови патеки,повеќе мината брзаа,само двајца,со поглед го премеруваа следниот чекор,па потоа ќе го направеа,и се така во недогледот на денот одеа до крајот.....верандата на локалот беше скоро празна,само ние и уште неколку маси исполнети со гости,услугата беше беспрекорна,откако го порачавме кафето,не помина неколку минути аромата веќе ги дразнеше ноздрите со својот магичен мирис,сакав да ужував во оваа орјентална напивка додека зборуваше полека и тивко,како да знаеше што сакам,го остави полуиспиено кафе на масата...

-не случајно си во градот на твоите први спомени,и не случајно ти беше подарена тишината,мораш,ама навистина мораш самиот на себе да си признаеш дека за кратко време на бројни дилеми го пронајде одговорот,бројни ситуации за кој мислеше дека биле исполнети со радост,виде дека биле исполнети со самозалажување од твојата преголема желба да ги направиш сите среќни,не си ја гледал низвната извештаченост,ти постојано ти кажувале дека не те сакаат,но ти не си слушал,зошто во твоите уши сунел твојот искрен глас...

Сега реката на сеќавања беше некако скаменета,спомените и тоа редуцирани доаѓаа,но никаде во нивното бојавување не ја чувствувал болката..

-вистинската верба ја спозна уште пред да знаеш за нејзината моќ,да се погне,не човечки туку во името на љубовта,се заложил самиот себеси,твојата верба кога ги кажуваше твоите ноќни молитви откако ќе заспиеше жената за која мислеше дека до скоро те љубела Бог ги слушаше,гледаќи како со истекуваат од твоето отворено срце ги истураш тие зборови кои итаа кон него,ти ја удоволи.....сега гледаше некаде напред,не се заврти кон мене за да ми ги каже последните зборови од нејзината мисла.....не жали ,го направи тоа што од тебе го побара љубовта....што се насмевнуваш сега,кажими искрено...

-додека зборувааш твојот глас во моите уши доаѓа како најнежната мзука што може да ја отсвират жиците на харфата.....те гледам како ја држиш со твоите раце на осамена карпа и свириш повикуваќи ме

-колку повеќе учиш за љубовта,имам чувство дека стануваш се поголем блудник....

-не блудот е само најсуровиот екстрат на љубовта без кој се не може.....овде мислам дека имаат ефтин хотел....

-понекогаш ти се восхитувам,но понекогаш имам чувство дека сеуште не сум открила ни дел од твојата скриена мистерија...

Звукот на нашите чекори се одбиваше од камените сидови на тесниот сокак,инстинктивно ја принесов раката до нејзиниот образ,гореше со пламен кој се пренеси низ целото мое тело,имав желба да ја држам за рака,и така да видам дали навистина вселената може да биде цела,побарав одговор за ова прашање од месечината но неколку љубоморни облаци ја криеа,брзиот ритам на срцето зборуваше нешто друго....во љубовта не постојат правила..зборуваа камењата од сидовите ,послушајго срцето,викаше еден бигоросан позеленет камен.....звукот на нашите чекори сеуште се одбиваше од камените сидови.

Изгледаш како Афродита.....

Дневната светлина брзо умираше,овде ноките на Беласица не беа пријатни за целовечерни прошетки,темната завеса започна полека да се спушта,со завесата и ветерот ја зголемуваше брзината,застанав само за миг да го погледам пределот,мал скаменет простор со остри камења,некако ми наликуваа на моите спомени,овде во оваа дивина каде и виежот на волците е вистински но и во близина чекорите некако беа посигурно и на места побрзи,со првиот тотален мрак ја забележавме сенката на нокното засолниште скриено во подножјето на самиот врв,силно ми ја стегна раката,кажуваќи ми дека е среќна што ќе ги избегнеме облаците со дожд.

-седни,а јас ќе те покријам со ќебе....

-не ,има подобро место каде ми е попријатно.....го зеде дебелото волнено ќебе и го постави пред малиот камин,од кој блескаа немирни пламенчиња,нежно ги спушти своите убавини изложуваќи ми ја пред мене глетката на пламено лице исполнето со возвишеност...

Среде таа ладна планина,топлината во малата соба брзо се прошири,на зацрвеното лице и се залепи насмевката..

-романтично е нели...повторно се смешкаш.....

-зарем би требало да сум целосно бесчувствителен на ова....

-убаво изгледаш,белите влакна сега имаат сјај на полноќна месечина....

-ех...само кратко прокоментирав

-гладен ли си.....

-да,гладен сум за твоите бакнежи,гладен сум за твојот врел здив.

Молчевме,нејзиното брзо дишење го менуваше ритмот од секунда во секунда,се чувствував како момче кое е во исчекување на својот прв вљубен бакнеж,со врвовите на прстите ги откривав нежните рамења,мирисот на негуваната кожа сега доби оштар мирис низ кој продираше женственоста,очите веќе и беа затворени,сега неможев да го видам нејзиното синило,но низ тие затворени очи можев да го видам нејзиното срце како ја тера крвта да оди со најголема брзина низ вените...страста обземаше незапирливо,шепотеше менуваќи ја положбата,несакав да биде моја робинка,несакаше да бидам нејзин слуга,сакавме да бидеме само една вселена во која има две блескави ѕвезди.....сега во рацете ја имав,жената

паганка, жената христијанка, жената од дваесетиот век, невина и порочна... тешко
дишеше... тонеа во таа порочност.... се обидував да ги разберам моите чувства кон неа....

-ти недостига ли вревата на големиот град.....

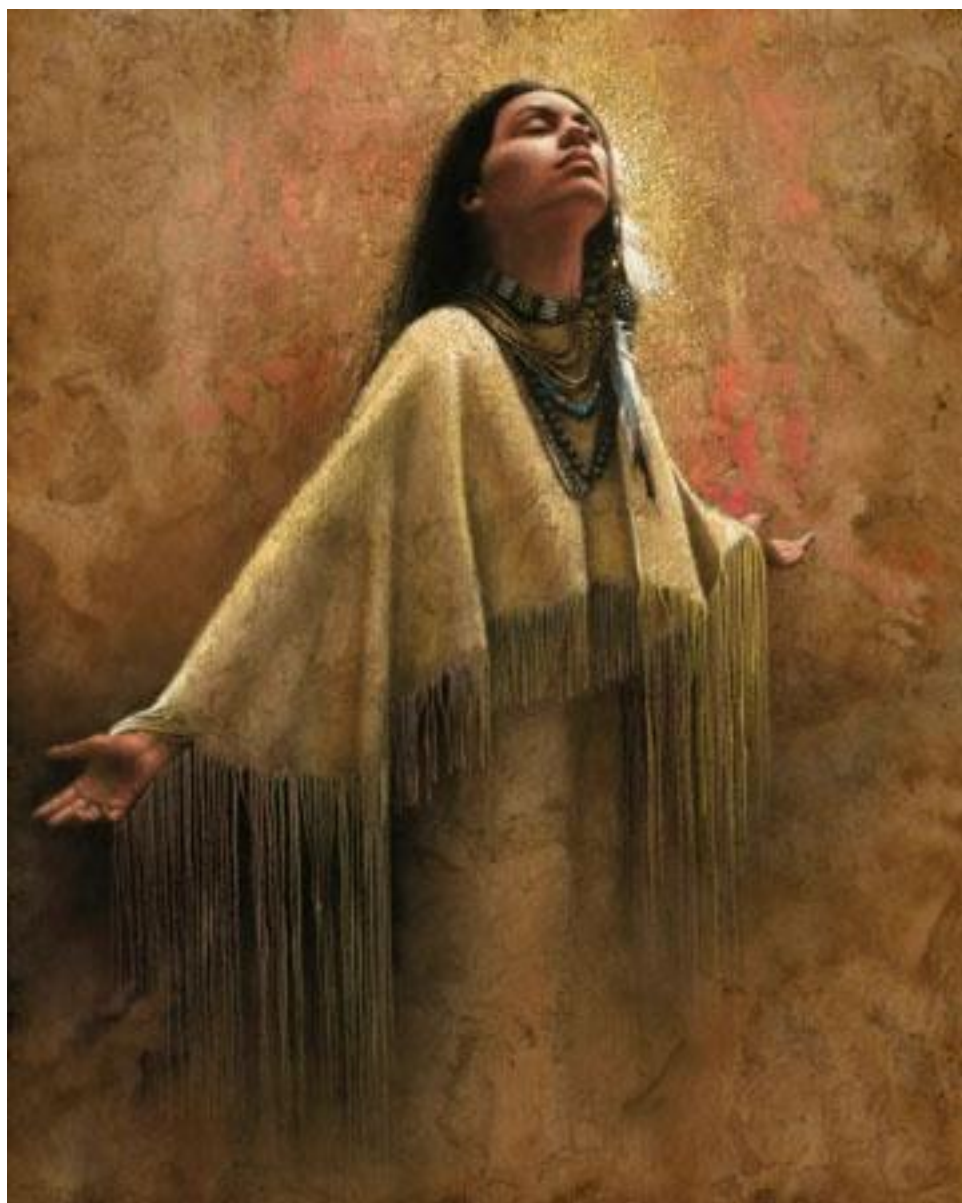
-изгледаш како Афродита.....

Со опуштено тело и затворени очи се прилепи до мојот образ

-неможев да се воздржам....

-немора никогаш повеќе да се воздржуваш..... ти се допаѓа оваа игра....

Почнавме повторно да го губиме чувството за околината, божествената сирена која мами се
подаваше низ миговната телесна жед.

Препушти се денес на тишината

Пукаа празните желби како глинени голуби на дожд,се топеа со брзина која неможев ни со окото да ја регистрирам,празнината која остана позади нив,светлината која бликаше насекаде брзо ја потолни оваа празнина,сега тука ги немаше суровите ветришта да шибаат,како да помина сезоната на ладните дождови.

Чудно,сега ме правеше среќен и тивкото нишање на тревата,и птиците кои пееја на гранките,сега,сега го гледав денот со некои други очи,во првите моменти беше премногу необично да се види целосното опкружување во вистинско светло.....

Раката полека се лизгаше према средината на градите,нежна ,негувана и бела,не брзаше,туку со секој милиметар беше се поспора и посигурна...се доближи до центарот на вселената,нежно притисна гледаќиме низ нејзината насмевка

-сеуште е рано за лето,топлинава која ја чувствувам е појака и од сонцето

-тоа е парчето што остана,но има уште многу сила во него....

-ти мислиш дека е парче,но јас знам дека целина,секое негово чукање за мене е радост...

-не го притискај толку силно...со мала лутина ја гледав...може да прсне..

-ова што јас го држам во рацете неможе никогаш да прсне....ова е вистинското....

-однесиме во небесните површини со твоите лесни чекори.....

-се лажам себеси или во тебе се буди некој друг поет кој сега ќе пее за љубовта.....

-сонував....сонував дека седам на една непозната свезда,седеќи така ги слушав како разговараат Венера и Месечината,...Венера загрижено и сериозно зборуваше...Ме заборавија луѓето,повеќе не сакаат ниедна убавина да ја споредат со мене,со мојот сјај.....Месечината на

тоа слатко се насмеа.....па зарем не гледаш дека секоја вечер,тревата го кради сјајот од тебе,зарем негледаш како вечерното ветре за тебе раскажува со восхит,но сепак немој премногу да бараш восхит,зошто заљубените гледаат во срцето,ете таму сместисе повторно и почита ќе ја имаш.....сонував..

-сонуваше вистински,и пловеше ноќва во едно море кое го посакуваше,зарем не....

-не сум добар со туѓите мисли,неумеам да ги читам добро,но твојата близина ме тера воопшто да не размислувам.

-замолчи...препушти се денес на тишината.....

Кога Бог го сликал својот лик

-Кога Бог го сликал својот лик,ги создал мажот и жената,десниот образ е Мажот,левиот е жената.

Јас молчев,но таа се смееш постојано додека зборуваше за Бог,за возвишеноста.

-сега си посрекен од вчера....

-да можеби затоа што сватив дека некогашните желби што ги формирав кога тагата ќе ме натиснеше сега се стварност.

Започна опуштено да зборува за малата планинска река каде што вчера ручавме,зборуваше за скриеното сладострастие,и раскажуваше за шумот на нејзината коса во мигот на екстазата,неможеше да го сокрие блесокот во очите,искрите полетаа од тие мали светови.

-Отидов да ја пронајдам тајната на животот,ја открив тајната на љубовта....некако самоуверено сега зборував..

-ја спозна вистинската сила на вербата,веруваше силно за да помогнеш нели,и помогна...кажими дали жалижш за тоа...

-не,и никогаш нема да се покајам што верував...

Дрско ја погледнав,не се исплаши од тој мој поглед,некако потајно знаеше дека нема отровни стрели упатени кон неа,само мирно го продолживме разговорот.продолжив да ја редам низата од искрени зборови негрижејќи се дека некој ќе ме исмејува за мојата искреност.

-кога бев дете,мајками ме носеше во месната црква,сакаше да ја продолжам прекинатата семејната традиција,да се посветам целосно на Бог,исто како мојот дедо,прадедо.....сакаше и кај мене да го всели светиот дух,ја облекував светата одежда на невиноста,и пеев заедно со ангелите,заедно се натпреварувавме кој со поголема ревност и возвишеност ќе ја воспее славата,големината мудроста,милоста и вечноста на Бог.

-те молам продолжи да зборуваш така,пријатноста на твојот глас ги натераа моите уши да не регистрираат никаков друг звук освен твоите преубави и преслатки зборови....

-кога Бог ме искуша прв пат,јас потклекнав,непаднав целосно,но криљата ги собрав исплашено и нескав да летам во небесните височини,Бог цело време ме гледаше ширеќи ги своите бесконечни прегратки за мене,нејзнам кое слепило беше ми ги прекрило тогаш што едноставно не можев да ја видам таа прегратка,кога живото сурово ќе започнеше да ме

камшикува,играв со демоните,во чудни понекогаш и за мене непознати игри,низ тие игри кога занесот ќе ме понесеше не го слушаш гласот на срцето,а таму во тој простор беше сум го затворил Бог и недавав ниеден негов збор да допри до мене.

Незнам дали навистина зборував сега со занес,но нејзинот молчење ми кажуваше дека и без оглед на грешките сепак сум бил во право што сум се лутел,од една проста причина што сум смртник.

-соголен сум целосно пред тебе...

-Само продолжи да зборуваш....

-моето тело веќе го запозна,знаеш сега добро и намалите и најситни влакна како реагираат кога твоите прсти поминуваат над нив...започнав брзо да го собирам воздухот за да потикнам следните мисли да испловат од сокриените вијуги на мозокот...

-повеќе несакаш ли да раскажуваш...

-не.....ќе ти кажам што чувствувам за љубовта...мислев дека сум нејзин господар....но сега чувствувам дека ме носи насекаде....еве започнува таа нејзина магична пловидба да ме носи од твојата коса...потоа....ја крадеме брзината на светлината и без чувство на вина поминувам низ твоето тело,кога ќе излезам од тебе,знам дека трепериш како млада фиданка пред утринско ветре.

Небеше ова некој којзнае каков прекор со кој би ме повредила.

-Проклет да бидеш,зошто твоите зборови секогаш ме тераат и во следниот нероден миг да те посакувам се повеќе од минатиот кој е веќе мртовнавистина проклет да бидеш....

Музиката на нејзиното срце сега во овие искрени мисловни мигови беше една тивка молитва која ја кажувавме заедно молчешкум,додека зборовите некажани туку помислени летааа наоколу како еха,од моќта на тие молчеливи молитви,каменот во близина пукна,кутриот веруваше можеби слепо дека студенилото во кое беше завиткан ќе го чува вечно.

Прво ја погледна со скриена желба во мене,ја допрев посакуважи повторно прстите нејзини да се преплетат со моите.

-пуштиме те молам....тивко и молбено прошепоти...

Зошто...сеуште ли се плашиш од мене...

-не....

-зошто тогаш мојот допир понекогаш го одбиваш...знаеш дека ми е потребен...

-знам.....но кога ќе те погледнам подлабоко во очите,сеуште во тебе спие онаа сурова нескротена страст,спие и ме демне,во еден миг ме посакуваш како Божица и спремен си со

твоите бакнежи да ми изградиш величествен пиедестал каде гордо ќе ме поставиш,а потоа кога другите ќе ме гледаат на тој пиедестал ти гордо ќе им кажуваш дека јас сум твојот свет,но во другиот неконтролираниот миг спремен си да ме раскинеш на илјада парчиња....немојна сум пред оваа твоја мистична двојност,немојна сум и беспомошна во твоите желби....

Чекоревме брзо кон изворот каде водата се носеше,болки,грижи,гревови,падови,и грешни успони и падови...

-Те Сакам....

Застана...небеше вџашена од овие зборови,но благото изненадување ја натера да застана на кратко.

-зошто ти требаше толку долго време да ја кажеш најмојната волшебна формула на маѓијата.

Со допирот од нејзините усни почувствува дека несака да продолжи разговор,сега кога знаеше само ја споредувавме врелината на усните,ја пренесувавме на секој дел од телото,свежото планинско ветре само ја смируваше страста недаваќи и одложуваќи го часот на вистинскиот вдахнувачки љубовен блесок,ниедна тревка не се побуви што така дрско и безобразно ја спуштивме нашата тежина врз нивните нејаки и слаби лесно кршливи тела,неколките планински цвеќина гледаќи го овој спој на целина која долго се барала,многу ноќи копнеела,не награди со потикнуваќи мирис кој го расфрла врз нашите полуголи тела,фанфарите во дамарите веќе трубеа незапирливо,низ тој свиреш се провлекуваше нејзината постојана реченица која ја изговараше....

-не престанувај....никогаш не престанувај да ме сакаш.....

Предолго беше платното на новите неслучени настани што започна да го спржува судбината пред нас,околу постави премногу бои со кој сакаше да сликаме денонојно....

Низ очите на љубовта потече и првата солза која во себе носеше дамнашен копнеж,помешан со земски страсти,кога капна на земјата,не прегоре,се стркала по зелените лесно кршливи стебленца на тревата,некаде во близина на коренот се осемени,започна да се оплодува самата од себеси,којзнае по кој пат мајката земја ја покажа праисконската сила,мој,знаење но и грижа,утрото намерниците заминаа од местот што во тој час беше за ним исчекуван...негледаќи го ремек делото на земјата.

Белите ливчиња на дивата орхидеја срамежливо разлистуваа,низ секое тивко движење што го правеа се чувствуваше онаа потајна завист од другите цветови,сакаа со своите горостасни отварања и фрлања на аромата да ја намалат величествената убавина на орхидејата,на тоа младото и невино планинско чудо со пркост им одолеваше.

Морниците,гласниците на тивкото студенило победоносно ги ставаа своите мали ситни трофеи по нејзината нежна кожа,додека ја гледав вака целата послана со овие диви јавачи,поскав да

застанам во некоја нејзина вена и го запрам тој подмолен галоп, тоа неможев можеби затоа
раката не ја спречував да престане да го прекрива секој незин дел од телото.

-ти студи...целата трепериш....

-не..одговори кратко...живиот оган кој го запали во себе,го почувствував и јас,врелината твоја
која ми ја пренесе ги натера студените ветрови кои низ мене лутаа во годините додека те
чекав да заминат низ некоја пора...

-ова патување ќе заврши брзо....

-не ги викај неродените часови...остави ги нека во изворот на времето во себе вткаат многу
златни нишки кој спокој ќе ги донесат....

-небарам да ме сакаш...дозволи ми само мојот свет во кој постојам,да застане покрај
твојот....така и обајцата ќе знаеме дека бескрајот сме го создале...

-научив како да бидам трпелива...се ближи полноќта,знаеш и самиот дека треба низ водата да
ги пуштиш сите твои стравови,сонези,и празни желби кои не носат ништо....припреми се за
последниот ритуал...

-сега сме дел од сонот...надреален и непофторлив со мирис на нови исчекувања.....

Преморен бев од толку надахнувачки мисли,нивната сила на моменти ме збунуваше,пробував
да ги разберам и протолкувам но времето беше нивниот најлут непријател.

-кога Бог го создавал постоењето на љубовта во самта нејзина срш го сместил личниот
пекол,тој е мал,минијатурен,но многу сомнежи се сместени во него кои ги раѓа стравот од
напуштање,па затоа луѓето очајно се борат во името на љубовта некогаш да поседуваат,сета таа
контраст ја сместил во срцето,за да не препукне од таа преголема моќ,крвта како бранови ја
смируваат,со ритмот ги одредуваат зраците каде и како да зрачат.....ја пушти раката на
градите,од допирот на нејзините прсти влакната се наострежија небаре се ноќни чувари на
љубовната цитадела....го слушам шумот на крвта,тече спокојно во своето течение,ударите се
вообичаени и силни,сакам секогаш вака да чука...својата репителност ја потврди со силниот и
долг бакнеж.

Љубоморната темнина како да сакаше да не избрка од ова мало царство на немирни страсти,ја
згусна својата густина,но попусто,и во тоа расфрлано црнило на ситни честички можев да ги
видам нејзините очи препокриено со опуштените очни капаци,тука вечноста беше миг,а ние
сакавме мигот да биде вечност,времето слуга покорен.Идилата на бескрајот ја растури
ладниот предвесник на дождот,ветрот ги предупреди лисјата дека кон нив галопираат роеви
од ладни капки,зашумолија и со шумот брзо ја пренесуваа веста да се шири насекаде.

Остана уште изборот

Одевме брзо низ густакот, заморот го оставивме на ледината, заедно со несоздадени воздишки во мислите се префрлавме од настан до настан кој не чекаше во некое наше идно време... чекореше по само нејзе познатата патека, чекореше со сигурни чекори, зборувајќи за тоа што треба да се случи.

-уште малку ќе влеземе во утробата на земјата, во пештера која малкумина ја знаат, а и тие што ја знаат малкумина се осудуваат да влезат до нејзиниот крај, ако е крај, и никогаш не сум ја мерела но сигурна сум дека има повеќе од 100 метри под површината, покрај неа, како придружник верен има помала пештера низ која тече река, на самиот раб во таа мала пештера, покрај самиот раб на реката има мала камена платформа, како природата да ја создала токму за вакви намени, ќе седиш во целосната темнина, опкружен со целокупното студенило, ќе седиш се додека не ја отфрлиш сенката на сомнежот, нејзината невидлива но сепак моќна и ефикасна разорна антерија, и покрај сите работи сеуште те препокрива, те разјадува подмолно, тивко....кога ќе успееш да ја отфрлиш, ете дури тогаш ќе имаш храброст да влезеш во водата, низ ритуалот на прочистување, ќе ги однесе сите твои скриени гревови, заборавени спомени кои те гушат и не ти даваат целосно да летниш со твоите небесни криља, ќе ти ја даде моќта за нејзиното највозвишено човечко чувство, ќе те научи водата лесно да простува и најтешки работи кој смртникот не може ни на сон да ги помисли за прошка, Воинот на светлината знае дека животот е променлив и непостојан, и токму таа негова варијабилност го прави сладок и посакуван процес, тече и се менува, тоа што поминало не се враќа, ќе ги слушнеш капките како течат во рој, ќе те понесе нивната смиреност во пријатна стихија, јау живај и учи од таа убавина, но имај во предвид дека секогаш под површината на таа убавина има остри камења кои можат да те повредат, научисе да гледаш под површината, така ќе успееш да ги предвидиш опасностите.

-ќе ти кажам, немора да ми веруваш, додека спиеше навалена на моето рамо, украдов еден дел од твојот сон, и го отсонував за тебе, додека го сонував илјада и еден сладок збор кажав, небото

над нас беше мирно,наместо облаци,насекаде околу нас лебдеа твоите насмевки што ме заработуваат во секој мој миг,меѓу тие нежни и тивки облаци пловеа нашите емоции исполнети со благ немир,знаев додека сонувам но и таму посакав да си мојата реалност,...којзнае можеби и затоа те носев и во сонот,сакав да видам дали и таму ќе биде твоето постоење така убаво....

-зарем сеуште неверуваш дека постојам....

-верувам....повеќе отколку што можеш да замислиш во овој миг....

-научисе да гледаш во срцето,кога е немирно и претчувствува опасност,најди начин да го смириш.

Природното студенило кое го исфрлаше земјата веќе се чувствуваше,од самите длабочини во танки млазови излегуваше лизгаќи се по површината.

Пред портите на бесконечноста

-Веруваш ли во чуда....ја прашав повеќе да ја разбијам молчеливоста која се залепи на нејзиното лице

-да...одговори потврдно...ако навистина веруваш,не ти се потребни чуда,ти самиот ќе ги создаваш тие чуда....

-сеуште не сум ги дефинирал во целост чувствата кои можат да го направат тоа....многупати се колнев ,но попусто,секогаш непредвидливоста беше мојот непријател,за да на крај излезе дека попусто сум се колнел.....

-не колнисе попусто и напразно,кога ќе се заколниш за било што,ти веќе си склучил свет завет со Бог дека е така,непостојаноста во тие мигови,знаела дека тој завет нема да го исполниш и затоа те попречувала.....

-кажими за едно чудо,чудо што си го видела....или пак создала.....

-па ти самиот создаде досега безброј чуда,кога несвесно кога свесно недефинираќи ги како чуда,туку како неминовност.....гледаше со својот поглед некаде напред во Долината која се простри пред нас.....зарем не е чудо,што сега твоите болни крикови кои ги расфрлаше околу тебе,сега ги претвори во насмевки,зарем не е чудо што уништи безброј демони кои те разјадуваа и раскинуваа,зарем не е чудо што научи да го контролираш сопствениот демон,.....зарем не е чудо што сега се радуваш и на најтивката песна од птиците,зарем не е чудо што сега си потполно решен да го завршиш овој почнат процес и затвориш започнатиот круг на твоето ново раѓање.

-сега кога сум на само чекор до самата врата,која може да ме однеси кон Бескрајот или да се затвори засекогаш,како ќе знам дека сум го направил правилното...

-вратата на твоето ново раѓање неможе никогаш да се затвори,ти си самиот тој кој ја затвараш со несакањето,ако навистина сакаш држиго срцето отворено и примаја сета светлина која ќе навлегува во неограничени количини,ти и навистина не ја познаваш големината на тоа срце...

-но знаеш....сеуште ме водат емоциите,еве и сега кога те гледам како ми зборуваш,те посакувам и како смртник кој го водат страстите,но некаде позади тие страсти вика соо викот чистата љубов,...

-ако никогаш не успееш да го смириш вителот на сопствените емоции,ти во суштина само ќе бидеш откинат лист од дрвото кој водата ќе го носи насекаде....

-ги отфрлив луѓето за кој мислев дека ми се пријатели, биле само периодични пречки на мојот пат,сега знам дека со нив сум немал ништо заедничко,беше тешко тоа да си го признаам самиот на себеси.

=но сепак немој да ги отфрлаш сите,меѓу нив има навистина и вистински,човек без непријатели е ништо,постоењето на тие непријатели е мотивацијата за твојата вистинска борба со животот,зборувам за живот гледан со очите на луѓето,додека воинот на светлината нема непријатели...седни и погледнија долинава пред нас,кажими како е да ја гледаш од друга перспектива...

Удобноста што ја пружаше некогаш пресеченото дрво,а сега само неговиот корен на намерниците што доаѓаа во овој простор беше прекрасна,седнав пуштајќи со погледот мислите да ја надлетаа долината,навистина од оваа перспектива беше некако посмирена,поблага,низ нејзините невидливи гради дишеше животот кој постојано го даруваше со ритам на мајка која бдее на своето новороденче.заносниот танц кој го танцуваа многубројните дрва расфрлани по само редослед познат на бесконечност немаше ни почеток ни крај,низ тој простор прво се мешаа,за да потоа кога подобро започнав да слушам,веќе можев да ја одредам и бројноста на јатото по нивните гласови,напати беше крик како знак за предупредување дека некаде во нивната близина ги демни опасноста од предаторите,за кога ќе увидеа дека е измината таа опасност,продолжуваа весело да црцорат,низ црцорот го немаше продорниот крик...

-незнам кој зборови треба да ги кажам за да ја опишам целокупната слика која ми се врежа во меморијата...

-нема потреба,сликата од восхита само ја преслика на твојот лик,ги изгуби оние длабоки бразди со кој беше изорано твоето лице,бојата веќе ја менува својата нијанса со секој впиен впечаток.....ти веќе ја играш играта која ја посакува животот.....

-но навистина епрекрасно да се гледа долината од оваа перспектива....

Восхита од моите зборови како невидливи птици одлетаа на нејзините рамења,спокојно ги спуштија нејзините раце покрај прекрасното тело,одаваќи слика на една прекрасна божица која се симнала да ја подари својата милост на смртниците.прво со погледот помина секаде околу мене,да кога се фокусира на мене,топлината која потече насекаде низ телото неможеш да ја соправ,ја оставив да тече,брзо и незпирливо,ја будеше секоја клетка,оние малку сонливи,беа во првиот миг изненадени од овој голем наплив,но потоа кога и тие ја почувствуваа дека е смирувачка и плодна,започнаа да пулсираат во ритамот на центарот .

-сега кога апсолитната тишина ќе те зароби,исто така треба да го погледаш и животот од друга перспектива,се што е некорисно,па макар си мислел дека некогаш во некој период ќе ти користи,отфрлиго,па макак и на најсуровиот начин.беше збунет вајар кој се плашеше да ја обликува својата најубава фигура,направи рекапитулација на сите изминати настани,претресиго секој дел од твојот минат живот,гледајги сите настани и луѓе кој

продефилирале крај тебе,сите оние кој го хранеле твоето его,безмилосно откорниги и никогаш не им давај пристап до тебе,сетисе на оние кои ти помогнале,но никогаш не побарале за возврат ништо,тие тие заслужуваат да им подадеш повторно рака,да ги прегрнеш искрено и да ја споделиш секој миг било тажен или весел,така само бранот на радоста нема да го прекинеш,туку ќе го пуштиш да тече во својот природен тек.

Испитувачки го гледав нејзиниот лик,успеав само една кратка секунда,во еден дел на нејзиниот лик да видам загриженост,беше брзо,успеа да го сокрија тој миг,но морав да бидам сигурен дека не е сомнеж.

-навистина.....станав земачи ја нејзината глава меѓу двете раце,погледите се стретнаа...навистина веруваш ли дека ќе успеам....јас сега знам дека ќе успеам,но за миг видов на твојот лик,како некое темно облаче дсаа помина,дали беше сомнеш или скриен страв.....кажими те молам кажими.....ако беше загриженост,тоа е природно,но ако беше страв,тогаш сум спремн да се вратиме назад и да се прекине се ова....

Бев изненаден ,навистина бев изненаден од нејзината бурна и брза реакција,како лавица која го брани својот подмладок рикна,рикот нејзин се стори едно далечно ехо кое отпатува и до најдлабокото долче во планината.

-неееееееееее,тоа несмееш повеќе да го помислиш.....не те молам не зборувај така,.....

Можев да го видам стравот,беше навистина страв,ако ли успеаваше досега добро да контролира,или вешто го потискаше .

-што сакаш да кажеш со тоа,со тој болен крик што сега го пушти ,сега некој страв ли се вселува во тебе,или пак ти која ме научи да се борам,сега го започнуваш падот.

-не јас паднав и се воздигнав,но.....

Молчеше,со молчењето внесе една загатливост во воздухот,низ носните ноздри проструи бран на жежок воздух,воздухот беше последица на притаен сомнеш кој се собирал во неа.

-дојди навистина си исплашена...ја прегрнав силно,толку силно што не почувствував дека со стисокот и нанесувам болка.

-пуштите...болно извика.

Брзо ја пуштив,застанав повторно спроти неа,со лесен допир на дланките ја фатив за рамења,оние рамења кои само пред еден час ги чувствував на моите усни како треперат од возбуда.

-мораш да ми кажеш зошто си толку исплашена...

Молчеше,а секој нејзин молчелив миг за мене беше еднбо бавно агонично умирање,лицето веќе започна да и се оросува со солзи,започна да тече една брза буица.буица која сега беше

невозможно да се запре, ја оставив да исплачи, брзо ја спушти својата глава на моето рамо, низ тивкиот липтеш го исфрлаше секој сокриен грам на страв, ткаенината не беше моќна да ги впиетие количини кои на течност кој паднаа на толку мал простор, да за брзо време веќе на сопствената кожа ги чувствував, беа врели, и со врелината ме печеа посилно од најсуровото камшикување што воопште досега ме камшикувал животот, ова беа најискрените солзи...

-несакам да те изгубав по вторпат.....низ солзите ги цедеше зборовите....еднаш те изгубив, времето и далечината беа најголеми пречки кои застанаа помеѓи нас, но сега кога повторно си моја реалност несакам навистина дате изгубам.....

-будалче мое мало....како можеш да ме изгубиш посебно сега кога сум покрај тебе, јас ќе се вратам, и како река која мине ќе таласиме бранови, низ брановите ќе играме секогаш со миговните капки.....морав да и покажам дека овие зборови не носат празнотија, и неизвесност, брзо ги спуштив усните на нејзините, недаваќи и можност да каже нешто, полека со брзина на бавна утринска светлост се спуштивме на земјата, тука пред самиот отвор на пештерата, од внатрешноста ладниот и студен тивок ветер иташе да не предупреди, додека спороти нас планинскиот воздух ја балансираше таа студенакост, љубоморната темнина започна да се згуснива, мислеќи дека ќе го спречи чинот на неизбежно сладострастие, ги сместивме телата врз нежниот зелен тепих, овде во оваа темнина бликаше со својот сјај, сега целосно препокриена со целосната тишина, заштитени од сечиј поглед, заградени во волшебниот круг кој го правеа двете возбудени срца, уживавме, не беше потребна сега ни светлината од месечината..внатрешната скриената, исконската бликна осветлуваќи не заедно во живата плетенка што ја исплетија нашите тела, со допирот на усните и нејзината страсна воздишка знаев каде сум на кој дел од телото, со рацете поминував преку целата нејзина надворешност, путирањето на нејзината внатрешност со брзина на јато од галеби ја тераше секоја посакана желба да и ја преторам во стварност, вриеше небаре е запан вулкан кој спиел илјада години, ги будеше сите клетки внатре во нејзината внатрешност со стисокот да го потврдуваат секое движење, сите страсти беа впрегнати во овој час кога и пред бесконечноста ја потврдувавме својата решителност дека нема враќање назад. копнежот сега оживеа, сонот стана стварност, чекањето замина, пулсираше љубовта незапирливо, времето го немаше, или телата не го регистрираа движењето на времето, во безвременската зона пловеа,

Нејзините сочни усни час беа слатки, послатки и од најцрвената цреша, следниот беа диви со гриз кој не правеше рани туку низ кожата ги пушташе тајните зборови, во овие моменти бевме само блудници големи, кои страста ја грабаа, низ страста го бришеа минатото и со секоја сплетена плетенка на телата, создававме еден иден миг кој подоцна ќе го трошиме онака ко што го создадовме сега..полека се искаќуваме кон зенитот на сласта, грчевите започнаа да го најавуваат тој момент, со мали прекини ги цедеше зборовите...кога вечност би ја имала, би ја заработила сега и никогаш нема да ја пуштам.....морав да го прекинам овој монолог со бакнежот, низ усните проструи најсилената струја што воопшто можеше едно тело да ја створи.....зборовите беа непотребни, на престолот, силата и моќта на соединувањето беше доволна, и покрај студенилото кое бликаше од отворот од пештерата, капките од пот неможеше да ги спречат да потечат, низ телото ја ширеа миризбата на возбуда миризба, го

испивме најслаткиот еликсир на сласта од гралот што нокта ни го подаде,брзото дишење беше знак дека лебдиме во просторот....

-ќе ти кажам колку мисли ми пролетаа сега,токму сега....

-стотици,зарем не,и тоа сите слични на правта....повторно,повторно....

-не.....

Малку зачудено ме погледна

-сега создадов една песна која во друга прилика неверувам дека ќе ја создадам,ќе ја напишам тука на небото,нека се радуваат со неа свездите.....

Допирот на нејзината рака по моето лице кажа,пишувај без страв

Глаголам,Гласно,Погласно,Најгласно
 Пред огледалото на Минатото
 Не клекнат,Само со благ наклон
 Некаде таму го гледам твојот лик
 Со сеќавање те довикувам
 сеќавањето за тебе е свет чин
 реликвија која се милува
 пред тебе пехар со вино ставам
 не пиам,За благословот твој чекам
 непокорен бев
 покорен станувам
 за чувар на вечниот пламен се нудам
 глаголам
 недостоеен сум да се доближам до свездите
 без тебе
 само ползам покрај брегот на животот
 глаголам,и глаголам
 во вечното сега
 ајде да бидеме и минато и иднина.

-ме инспирираа овие твои зборови,јас и самата која честопати сум одела во скриените светови на мојата душа,создаваќи дела кои и никогаш не сум ги напишала,туку скржаво се сладевме јас и мојата надеж за твоето појавување,создадов нешто кое неznam дали ќе ти се допадне....

-секој збор што ќе потече од твоите усни за мене е само благослов....

-запри понекогаш со твоите ласкања.....

-ајде се претворам во момента кој чека да пие од твојот душевен нектар,ајде нека потечат,создадија најмоќната амброзија со која повторно во твој стил ќе ме опијаниш...

-Пред очиве како мозаик се редат слики ,како на подвижна лента ,се лизгаат деноноќијата на моите соништа и надежи....Не сме безгрешни ,а уште помалку моќни. Знам за постоењето на Бог ,Бог кој е и простор и време и свесност свесност која е секогаш со нас и меѓу нас... тогаш во еден миг на слабост се прашувам себеси каде е љубовта зарем е само сласт и утеха.Таа иста љубов што за нас е грев дадена како прошка, отров подарен како лек и слатка болка на душата.....гласот на возвишеноста со утешителност ме исполнува кажуваќи ми.....Убавината на љубовта се крие во разновидноста ,во која таа се појавува.Секоја капка дожд е скинато делче од она што беше целина се насмеа со нејзината свонлива насмевка..... низ свездениот свод и се загледувам во тајните на топлата ноќ.сега кога повторно низ мене тече потокот од сладострастието што го остави,мислам како грешница и блудница,смрник кој е во дилеми завиткан,незнаеќи го одговорот ни на најслабиот сомнеж...изговараќи ги зборовите на постојано каење.... Осудена сум за играта на немирното срце и проколната сум од боговите,свездите и топлите ноќи.....инспиративно ,но прости за одредени малодушни мигови што втаев во оваа моја преполноќна душевна исповед...

-еве твојата малодушна исповед ќе ја наградам со уште еден мал жежок дожд од бакнежи,ако немаш покров над твојата глава само молчи и чекај стрпливо да паѓаат капките на тебе...

Играта од зборови,ја продолживеме низ спојот на погледи и усни.....

-не ги троши залудно сите моменти,остави нешто и за наредните деноноќија.....

Серизно ме погледна

-Немој никогаш да ја искушуваш или да си поигруваш со љубовта,колку што знае да биде великодушна,толку знае да биде и разорна и уништувачка,примаја токму така како што ти доаѓа и подаруваја со иста сила и жар.

-ти кажав ли колку ми се допаѓаат твоите усни

-неколкупати...

-твоео тело.....

-неколкупати

-ти кажав ли колку ми се допаѓаат миговите поминати со тебе.....

-нема потреба,твојот поглед ми кажа уште пред една недела...остави ги сега зборовите....биди оној дел кој ми недостасуваше.....

Сакам покрај мене да светиш

-Несакам да бидам твоја грешка или грев,сакам да бидам твое сигурно утре....

-ослободена сум од гревовите,ако неверуваш послушајго моето молчење,кога ќе ги спуштам очите,ќе заплачам во себе,како шарени птици кон тебе ќе ги испратам моите тајни кодови,знам ,навистина знам твоето срце лесно ќе ги дешифрира....

-желбата да те имам повторно ме прави да го воскреснам некаде во мене поетот,навистина беше претешко да се затвори вратата на спомените,сега веќе не се страмам и да заплачам а некој да ме види,солзите веќе ја имаат вистинската вредност.

-навистина знаеш да играш и со зборовите,и со чувствата,но и со рацете....

Зарем повторно ќе го крши со слатка болка моево срце таа нејзина насмевка,се заврти само на кратко,ме погледна и со лесно развлекување на усните ја пушти во тесниот полумрачен ходник на пештерата незината насмевка.

-потребна си ми да одиме до крајот на виножитото...

—длабоко верувај во тоа што го сакаш....

-не ми го давај тоа што го сакам,дајмиго тоа што ми треба

-ќе треба да заведуваш некоја друга,мене само сакајме.....

Додјде во мојата близина,мала плетенка од пет прсти направи,кревакија мојата до нејзините усни,со нежниот бакнеж на кожата ми кажа,..и ти си ми потребен...полека ја милував по косата која овде во полумракот и млакото студенило на утробата земјина мирисот на кајсија беше премногу опоен,будеше некои страсти....

Ја држев црвсто за рака,одеќи напред во непознатото,светлината на батериската лампа беше овде единствено што ни кажуваше дека сме се подлабоко и подлабоко.

-мислам дека некои чувства неможат никогаш да бидат лажни....

-јас не сум во состојба да глумам..

-пријди поблиску....

-ајде побрзај,тука сме во близина..

-токму и затоа,пријди поблиску.....се доближисакам во твоите очи да го пронајдам она што нема име,она што нема ни почеток и крај,сакам да го видам вечниот круг на постоење..

-а јас понекогаш се плашам да завлезам подлабоко во длабочините на твоите очи...

-незнам зошто се плашиш,некои ми рекоа,кога сум зборувал за тебе од очите ми летале мали луѓи пламенчиња,и другите се исплашиле,мислеле дека сум дете од пеколот.....

-стигнавме....полека седна на каменот што беше пред нас распослан како плоча,ја изгасна светлината,и започна очите да ги привикнува на мракот,полека од слабиот отсјај на водата која течеше во подземната река започна да се отвара еден несекојдневен свет на сенки,бледи но волшебни сенки кои играат во ритмот на капките,слабото ехо што го правеа капките кои капеа од сводот ја надополнуваа оваа убавина...сега сме на крајот од нашето патување...стана застанувајќи спроти,ги обвитка рацете околу мене,нејзините усни кои се прилепија на моите го потврдија сето она што го кажуваше додека доаѓавме овде.....да влеземе во водата.....природата овде се погрижила стрмноста на карпата да ја направи блага,како би можело лесно да се влезе во внатрешноста на водата.

Кога веќе водата ја помина половината од нашите тела,започна со спори движења да ја соблекува веќе испотената блуза,остана на неа само маицата,која овде во ова полусветлина ја правеше вистинска божица,набрекнатите гради,што од студенилото на водата што од возбудата беа до границата на прскање.започна со грстот да зафаќа мали количини од водата и полека да ја испушта на мојата глава,брзите поточиња се губеа,прво во косата потоа по телот враќајќи се во својот извор.

-Си спиев ли со многу жени...со мала наивност праша..

Небев збунет од ова прашање,бидејќи нормално беше секоја жена ова прашање да го постави кога тогаш.

-те прашувам за твојот вкус,колку трофеи си имал во рацете....

-никогаш во исто време сум немал две,како што имам сега.....

Се збунувам целосно од одговорот.

-никогаш одеднаш сум немал и жена и божица можност да бакнувам....

Нејзината збунетост помина брзо,со заминување на збунетоста низ водата заплови црвенотрепелива светлина,како што се ширеше светлината така грстовите со вода се зголемуваа врз мене,мрмореше некои за мене непознати зборови,но секој грс носеше се поголема леснотија,и секој грс вода го бркаше она исплашено студенило од телото со кое се штитесе во вакви моменти...ги фатив рамките на нејзината маица,а таа ги крена рацете за да ја отстранам полесно таа пречка од ткаенина која стоеше пред нејзиното тело,нејзините раце побрзаа да ја симнат лесната облека која беше на мене,кога кожата се допреа невинно,топлите морници започнаа во двете тела да се радуваат.полека се потпираше со грбот на мене,држеќи ми ги рацете на нејзините голи гради,започнав со врвотите на усните да ги зголемувам роевите на морници низ нејзиното тело со бакнување на вратот,нејзиното тенко сега на оваа светлина боженствено тело се виткаше формираќи фигура која окото сакаше да ја запамети засекогаш,ехото од тивката воздишка која излета од неа,тука одекна како лесна песна на утрински славеј кој го слави раѓањето на денот,во тој занес сега стотиците стари списи што ги читав пред неколку ноќи како тајни ритуали,сега оживуваа со нас во водата.

-дали сега ти недостига вревата на големиот град...

-не.....ја гледав како низ занесот се насмевнува...веројатно сега имам нешто што ми недостасуваше...

-ќе ти кажам во другиот живот дали си во право....

-но занм дека во минатиот живот беше онаа прекрасна Офелија...

-подобро не ме потсетувај,зошто ти таму небеше Хамлет....

Сакав посилено да ја стиснав,но вешто со брзина на јагула се лизна од моите раце,нурнуваќи се под водата,морав брзо да ги научам очите да бараат во ваква светлина помешана со густ мрак,водата се разбранува,правеше неправилни кругови,се појави на неколку чекори подалеку од мене,ја сечев водата со телото,застана допираќи ги рацете под водата,сега нивото беше некаде во висина на рамењата,само главите беа над таа површина,ми дозволи повторно да ја привлечам на половината со рацете,ги крена нејзините раце обвивтуваќи ги околу мојот врат,додека јас ја допирав со рацете околу половината,колковите,градите.грбот,сакаќи така да го натерам нејзиното тело час да биде смилено,час подивено и исполнето со суров животински нагон,со згрчено тело и затворени очи се доближи пред моето лице,за разлика од она што се слуќуваше надвор,ова беше студено влажно и во истиот миг распламено и жешко доживување,двете контрасти сега беа врз телата и низ телата,во тие затворен и очи се криеше едно диво нескротено суштество,една дива и непокорена паганка која се подаваше без никаков страх пред својот жрец,потполна препуштена нејзината женственост беше врз мојата машкост,движењата на телата го изразуваа повторниотдамнешниот копнеш .

Почнав да го губам чувството за околината, не се регистрирав ни самиот тука, само нејзината присутност можев да ја видам која ми ја пренесуваше преку брзата игра на јазикот.....опуштените мускули започнаа да вибрираат...нејзиниот шепот на беше знае дека е спремна за вискачувањето кон врвот.....не се воздржувај, пушти ја твојата сласт....божествената сирена беше спремна за крунисување на тронот што и следувааше, лесно ги подрашири нозете, застанувај така постабилно на цврста карпа која беше под водата, со благи удари кои ги правеа нејзините колкови и слатките гризења од нејзините заби го крунисуваше доживувањето.

Иако бев уморен од сладострастието, воопшто не мислев сега за следниот миг, овој што го имав го заджував што подолго да трае, додека ја гледав како опуштено го спушта задоволното тело на карпата, се чувствував како да сум ја разбудил заспаната убавица, која сега разбудена и еротски гладна се крши во погледите на дивата машка страст. тука над нас ја немаше сега месечината, го немаше пространиот небески свод исполнет со илјадници вечни светилки, тука бевме само ние, милниумските карпи и подземната река. заведувањето и освојувањето заврши, брзите движења на нејзините гради кажуваа дека сеуште не е смирен пламенот што гореше, со прстите ги допрев нејзините усни, низ топлиот воздух што проструи, знаев дека полека го контролира сиот тој пламен.

Почнав да ја разгледувам сега оваа чудесна тајна која беше целта и крајот или небеше крајот, кој знае.

Погледот за иднината сега беше во нејзините раце, кои нежно кружеа насекаде по моето лице.

-ме ослободи од тишината убиствена, ме ослободи од моите тајни, бев немирн скитник, неразбран љубовник, сега од тебе неможам да побегнам, сега од тебе неможам ниедна тајна да сокријам, доволно е и само еден поглед, та лесно ќе профучиш низ мојата душа.

-сега ќе те напишат, а ти остани тука со моето сеќавање и сам во оваа тишина соедини се со капките, кога и во само една же се провлечеш, дојди јас до утрото ќе бидам на старото место.

Ја украде мојата копнежлива воздишка и замина брзо, ја остави желбата како прозор од каде што ќе се провлекувам до утрото, сега морав овде безначајното да го направам значајно, да би можеле во светлината да пиеме слатко црвено вино од сребрени чаши....

Препород

Полека со тивок притаен страв кој како ситни ронки беше расфран некаде внатре во мене се довлечкав на ладната карпа,сега кога останав сам,сам со својата свесност но и сознанието дека навистина морам да се избирам за можноста која се подаваше некаде во капките на реката подземна,седнав и навистина студенилот полека започна да ме освојува,слаби бранители беа претходните доживевани мигови на сласта,пробав со батериската лампа да прошетам по внатрешноста,звукот на тишината тука го свиреше своите најтивки тонови,сноповите ја пресликуваа сета таа Божја убавина што ја создал,а потоа ја сокрил длабоко под земјата недаваќи им ја моќноста на сите да се сладат,...како да знаел Бог дека има премногу лакоми луѓе кои себично би ја посакале оваа убавина само за себе,па дрско во свој стил ќе ја украдат и ќе ја присвојат...некои лпо одела во крајност со својата себичност беа спремни дури и крв да пролеат,за нешто што не било и никогаш нивно.

Кога дрзок рој од морници ладни ме вратија во стварноста,морав тогаш сурово да застан пред нив и да им речам...стоп,доста ми е од вашето проклето студенило,моево тело не е гнездо каде ќе ги раѓате вашите бескрајни војски и победоносно ќе триумфирате во секоја моја клетка...од сеќавањата кои ме преплавуваа со убавина ги извлеков најубавите мисли...започнав да ги влечам од виугите.....сеќавањата на зборовите што ги кажував додека седев во занесот свој и ги гледав световите кои ме правеа среќен.....

-со доаѓањето твое,и вистината дојде,ти си мигот кој го чекав и сонував,сега кога си моја сегашност,остани тука до мене само еден краток миг и исполнија цела моја празнина...направиме да бидам и твоја ноќ и твој ден...

Започнаа да се борат со морниците,но сепак беа малобројни,им беше потребна помош ,морав да будам уште некој спомен..

-те будам од сонот кој ми го подари,те будам зошто така ми кажа небото,и тоа сега зборува ...потребна е твојата насмевка на каменот да напише нов круг на постоење,круг кој и поколенија некои ќе читаат од него....

Незнам тука времето со која брзина течеше,или беше успорено од многубројните капки,но повторно некако започна да се губи тоа чувство...сега од кошницата каде беа сместени оние со малку сивило на себе мисли започнав да ги вадам и само со едната рака немилосрдно да ги фрлам во текот кој брзаше пред мене,не го гледав од темнината,но сепак звукот на водата што го правеше кога малите нескротени бранчиња потскокнуваа на камењата ја обележуваа својат територија,па токму по нивниот звук знаев во кој правец да ги фрлам тие мисли,мисли кои знаев дека ако ги оставам повторно во нивни стил ќе се оплодеја и којзнае каков немир ќе донесеа...

-прво знаев кој сум,со млако сознание за првата слобода,тргнав некаде,каде немаше ништо,но барав нешто,како свер ранет на мацдами одев,по бедеми стоев,со туѓи стравови се борев,напати на мртва стража стоев и сенки туѓи чував,моето срце коцкар беше,со судбината

се коцкаше,облог страотен си сторија,кој ќе губи во понори да скита,кој ќе победи,со сласт да се слади,напати кога победник во миговите беше,шепотеше и на шепот се радуваше,знаеш ли колку сакам,навистина вистински сакам,да бидам една мала свезда,во твоите очи каде има милиони свезди,шепотам и сега,не им давам на сенките твојата трага да ја избришат,немирот мој,сега слатко пие од крвта моја,тагата во очите,со сјајот месечев ја мири.

И колку да сакав овие сеќавања да бидат во мене,сепак позади нив стоеше сеуште непознатото кое во себе го носеше разурнувачкото,тајното кое сакаше засекогаш да не се родеа овие сеќавања,започнав со раката во воздухот да зафаќам мисла по мисла и полека да ги пиштам по водата,олеснувањето кога ќе ја допрев водата беше прекрасно.....

Сега веќе студенилот како да се исплаши пред налетот на топлината која го преплауваше телото,остана уште да ја повикам повторно светлината во моето срце,и тука во оваа темнина го искапаи мојот мал свет кој ми остана.

Со прстите полувкочанети во воздухот од десно на лево започнав да го цртам невидливиот но моќен круг,кога беше создаден,мали ситни пламечиња започнаа да искрат на таа граница која ја одредив,од карпите сега со голем крик одекна господарот на очајот во својата пресмртна агонија,како придружници верни на тој очај беа се прилепиле сега веќе папсани остарени два стари и потрошени исцедени бесилни демони,кутрите,малку и жал ми падна додека ги гледав како грчевито се борат со поледните здивови кои ги пуштаа низ сувите грла,сакаа барем малку да го уверат својот немилосрден господар дека сеуште владеат над сите ситуации,дека сеуште се моќни и дека сите пред нив треперат во страв покорен,лицата им беа целосно збрчкани од нивните внатрешни болки кои како оркани нескротени им ја раскинуваа душата на парчиња ситни,за последен пат Очајот проба да се доближи до мене ,нудеќи ми пространства бескрајни исполнети со трње оштри,кажуваќи дека таму ќе бидам господар неприкосновен на се што живее...рапаво низ воздухот проструи гласот....твојата прастара душа,ја носиш низ вековите минати вешто и лесно,знаењата што си ги собрал низ патувањата таму во царството што ти го нудам ти оставиго,на поколенија три ќе им го дадам,така ти ќе живееш понатаму.....зборуваше очајот,но со секој збор и тој папсуваше,пламенот на кругот ја зголеми моќта,демоните сега беа скоро пеплосани,ја немаа ни силата да крикнат,полека низ процепот што се појави позади нив,исполнет со лигавост ги повлече,процепот наречен вечен заборав,останавме уште јас и очајот...онака прегласно да чујат и далечините викнав за последен пат од пламениот круг.

Бескрајна светлино
Со твојот поглед покријме
На дланкиве каде сега тишината спие
Твојата невина искра,како свеж утрински зрак пуштија
Го отварам прозорот на мојата душа
Бескрајната љубов сега сака да живее таму
Преродија,препородија,живот вечен и дај.

Те повикува опкружен со боите на деноноќието

Од исток дојди со галоп незапирлив
Ми требаш како сон

Те повикувам запишан во имиња прастари
Од запад дојди си силата на настаните случени
Ми требаш како желба

Те повикувам во името на крвта пролеана
Од север дојди сплотена во моќта исконска
Ми требаш како допир

Те повикувам со моќта на вистината
Од југ дојди носена на гласот од грмотевиците
Ми требаш како стварност

Тивкиот шепот кој го родиа сите четири сили само кажаа.....зборувај и последното покајание
извадиго од тебе,покорисе на сеприсутноста,и прифатија неминовноста,научисе да простува
искрено и прошката ќе ја добиеш

Тајниот извор кој некои мои скржави дамари го чуваа себично за себе,сега под налет на
желбата за препород го отворија.

-Не ја познавав слободата,освен слободата која другите ми ја даваа....да бидеш заробен во
нечие присуство.....не ја познавав вистината освен вистината која ми ја кажуваа,да бидеш
заробен во нечии очи.....неможев да ги рушам сидовите во моето тело,а бев заробен во нечие
друго тело како поданик ме имаа....бев во постоењето непостоечки субјект,со тело и заспан
дух.....

Полека,незабележително во просторот помина некоја свежина,свежина која будење
носеше,со будењето мислите ги хранеше да се плодат како благородни.

-таа жена не е само моја љубовница,не е слеп поклоник на ерос,таа е храната и на мојот
препороден дух,заштита од секое воскреснато зло,мојата осаменост не е апсолутна и вечна,не
го знае сеуште таа ова,честопати и таа во метафори се криеше,со зборови и за неа нејасни се
заштитуваше,живеам сега во бескрајната радост со живо сознание дека повторно во мене
живее,онака како што јас отсекогаш ја сакав да живее,тука јас не сум поет кој пее за неа,тука
сум тој кој живее со неа,ако јас сега умрам,за неа повторно ќе се роди поетот.

Млечно белата светлина ме крена од местото,полека со лесни движења се симнав меѓу
благословени капки и со лесни движења започнав да ги истурам врз главата,секоја капка
носеше живот,живот што преходно не сум можел да го видам или почувствувам,се впиваше на
кожата и свежината низ порите ја пушташе да течи низ телото,клетките како да ја чекаа оваа
енергија,и тие лакомо ја впиваа во себе,радувајќи се на светлината.

Кога веќе целосно ја исфрлив сета црнина што беше се собрала,со должен наклон се
заблагодарив на силите природни отпуштајќи ги да одат во своите светови.

Свежиот зрак кој доползи до мене ми кажа дека утрото веќе во надворешниот свет го распостила својот раскошен тепих, преропороден тргнав по полумрачниот ходник кон излезот, сега и јас да подарувам широки насмевки исполнети го магија која опијанува.

На самиот излез ме дочека со радост невидена, неможеше да се воздржи, ми го подари најдолгиот но и најжежок бакнеш што можев дотогас само да го посакувам и да копнеам.

-сега кога се препороди, и кога веќе ги имаш сите атрибути на човек, време е да го направиме последниот чекот и да го отфрлиме сето она што може иднината да ја загрози, и најситните делови од минатото да го прочистиме, така повторно ќе ти биде вратена селата во твоите криља, и ти како човек ќе можеш секогаш да летат во бескрајот прегнуваќи се со бесконечноста.

Последниот Камен

Уморот што знаеше другпат да не натера да седнине и да собереме нова сила,сега небеше никаква пречка за чекорењето низ просторот каде само камењата царуваа,секој со своите мисли одевме,одвреме навреме ударот на некој оштар камен во врвот од прстите ќе ме вратеше во стварноста,тука и сонцето беше поблиску,но тука и небото беше пошироко,тука реката од нови и свежи мисли беше поширока и пообилна,незапирливо тука во недогледниот камењар и ветерот ја покажуваше својата милост,со својата блажина нежно по образите поминуваше,носеќи го оној свеж здив,со свежината ја подаруваше аловината која бликаше

низ секоја пора на ликот, не го погледнав часовникот, но према одењето мора да беше десет часот.

Во целата таа недогледност започна на видикот да се издига како испакнатина од камења, како се доближувавме така купот беше се поголем и поголем, кога веќе бевме пред тој величествен куп налик на пирамида застанавме.

-мојот пат завршува тука.....ме погледна со мил поглед што телото го преплавија нејасни и збунувајќи мисли, со својата магична насмевка го смири тој благ немир.

-дали повторно ќе те видам...со несигурен глас ја прашував, барајќи го одговорот во нејзините зеници, во тоа скриено синило кое тајните свои ги затварае вешто.

-да, ќе ме видиш...во самракот...ќе те чекам исто како некогаш.

-но зошто сега ме оставаш во оваа пустелија.

-не, ова не е пустелија....погледни добро околу тебе...погледни ги камењата, некои се црни, некои црвени, некои се ронат самите од себе....

-камења како камења...

-да навистина камења како камења, но тие што се црни, во нив е вграден човечкиот јад, тие што се црвени во нив е вградена човечката болка од разочарувањата...

-по малку не те разбираам, можеби суштината на тоа што го кажуваш веќе ми е јасно, но сепак еден дел не можам да разберам.

-ова е последниот чекор од твоето ново раѓање...сеуште зборуваше загатливо.

-мораш да ја откријам смислата на овој чекор, зарем не..

-земјата ти прости, во ликот нејзин смрт ја виде....низ оганот демоните ги пеплоса, со воздухот се бореше и прошката ти ја даде, водата гревовите ти ги испра, мислите кои зло носеа ги однесе, останува уште оваа човекова пустелија, каде скриениот најтаен товар ќе го оставиш, откако ќе го фрлиш тој товар тогаш можеш пред Бога да застанеш со чисто срце барајќи го неговиот благослов и неговата преградка.

-чудно, насекаде околу мене е монотонијата на сиви бои..

-пронајди го твојот бигоросан камен, тој е бел, мора да е тука некаде сокриен, кога ќе го пронајдеш, земи го и цврсто стегни го во рацете, сиот бес што останал во тебе ќе исчезне, кога ќе го направи тоа, фрли го остатокот на купот и продолжи по патеката што ќе ја видиш.

Ја погледнав добро во ликот, беше премногу сериозна додека го зборуваше, да не ја запознав ќе помислев дека се шегува со мене.

-За каква патека зборуваш кога тука е само рамнина исполнета со камења.

Ја имаше моќта да ја расфрла својата насмевка насекаде,и низ расфрлањето да го донесе потребниот спокој,во сувата и монотона тишина одекнуваше како гласна музика која ја свиреше тоа прекрасно грло налик на најнежната Ангелска Флејта.магнетанта сила избиваше од секоја нејзина ,силата на таа женственост ме привлече.

-остави ги сега нежностите...знам што сакаш..и кај неа копнежот за нежност бликна,но сепак умееше вешто да го контролира.....има време за тоа.....иднината е пред нас...потрудисе подобро и пронајди го твојот камен...

-уффф колку е лесно нешто да се каже,а колку е тешко да се направи...

-сетисе на твојата најголема нанесена неправда што ти е нанесена,бесот кој сеуште има свои корења некаде длабоко во тебе ќе те однесе до него,тоа е негов дел.....доколку не го пронајдеш тој камен,патекаата никогаш нема да ти се отвори,повторно ќе лута во пустина.....сега јас те оставам тука сам.....во самракот ќе те чекам на самиот раб од шумата.

-навистина ли си сериозна кога зборуваш за шума во оваа пустелија...ајде погледни овде нема ни суво дрво...

Не ја видов нејзината ведрина,туку серозниот лик.

-пронајди ја патеката и ќе ме пронајдеш повторно мене...ги кажа овие зборови,се заврти и со брзо чекори продолжи да се одалечува од мене,како се одалечуваше така во мене се раѓаше старото чувство на отфрленост...седнав на земјат,или беше пепел,сега беше сеедно,беше премногу ладно,со неприродно студенило во себе.

Некаде во далечината со тажен призвук гракаше гавранот,незнам дали беше во пресмртна агонија или се простувааше од мене,но премногу болни гракања имаше во неговиот простор...студенилото со своите невидливи раце започна да ја прегрнува тишината правејќи ја така исполнета со мачнина,некако пребрзо започна таа мачнина да навлегува во секоја пора на телото,стомакот ги правеше своите болни акробации,од мачнината ли беше,но и скржавото сонце избега,или облаците кои носеа дожд се испречија пред него горделиво и го заробија секој негов зрак...наближуваше пладне...грмотевиците започнаа да пишуваат по небото грозоморни пораки,го параа и со својата гласна насмевка кажуваа сега сме неприкосновени јавачи на огнената светлина.....започна тајниот извор на скриен бес да извира незапирливо,со секоја капка дожд што се лепеше на телото,бесот растеше,помислив малку будалесто дека се храни обилно од влажноста,со секоја капка бесот вртоглаво растеше претворајќи се во љуња која е моќна да стори се околу себе пепел и прав....телото стануваше боиште на најсурова битка,земјиното студенило од една страна грабаше простори низ рацете .нозете,бесот галопираше кон центарот на таа арена...иташе кон срцето,сакаше повторно да триумфира во

одаите на суптилните чувства...веќе мускулите неконтролирано играа во тој простор.....како што играа пред очите филмското платно започна да се одморува со бледи слики.....те засакав со

сета моја чистота,низ годините научив и најдов начин секоја дамка што ќе паднеше да ја исчистам од таа чистота,и така повторно да ја хранам мојата љубов...и ден денес твојот невидлив траг со твоето постоење што го направи ора длабоки бразди во моето срце....боженствената нитка што ја врзавме пред години многу со светол завет ја скина премногу сурово....го натера подземниот пекол да рикне и да прегори многу спомени...незнам дали се сеќаваш,многумина ни завидуваа на нашите насмевки,на нашите прегратки.....додека наивно ја расејувал љубовта,злите сопираа парчиња од неа,одеа по тајни места каде злото царуваше и низ потајни ритуали градеа гробница....твоите очи долго беа мои водилки низ цел мрак кој горделиво се испречуваше...сега тие твои очи се моите најсурови камшици кој ја камшикуваат мојата душа....твоите допири раѓаа најнежни трепери по мојат кожа....прво помислив дека самиот станав камен,студенилото ме вкочани,мислата која се појави пред очите ја осеше болката....мислата која студенилот и го подари...со твојат грешка ја ископа најдлабоката гробница на љубовта,ја закопа со триста пластови и не и даде можност да воскресне....и феник небеше моќен да тоа згариште да се роди...пловев веќе како брод без капетан по бурата низ која што ме пушти,а ти седеше задоволна на брегот смееќи се ,ги бодреше брановите на таа бура да удираат се посурови,го чекав веќниот сон во таа бура,го чекав последниот бран да ме потопи,чекав очаен да зврши сето тоа лудило.....не допреа до тебе ни моите крикови,ни моите солзи,ни пак подадената рака за помош.....твојот занес на триумф беше на зенитот.....сега кога гледам од оваа далечина,сега знам дека си во уште поголема зблуда,.....

Допирав со рацете по земјата,ги чувствував камењата како со својата оштрина ќе направеа танка бразда по кожата,и низ таа бразда ќе потечеше некоја капка крв,кога ќе допрев некој камен,ходниците на времето се отвараа брзо,знаев дека се туѓу бидејќи ги гледав настаните од други како болката се влечат,небеше прекрасно чувството да ја видиш иднината или минатото на другите.....и колку да се биде можен сепак нивните агонични грчеви допираа и тука.....кога грмотевицата ќе го осветлеше просторот,пробував да проголтам поголем дел од темнината,и во таа проголтана темнина за последен пат да се простам од тоа што веќе само болка носеше.

Можеби утрото незнае да зборува со човечки глас,можеби утрото незнае да гледа со човечки очи,можеби утрото и незнае како е да е биде човек кој пати,но знам дека утро знае да раскажува за нашата приказна,раскажува се додека белината не го зароби,раскажува секое утро и во своето руменило ја крие нашата тајна.

Пофторно профучија и овде со млака сила твоите оштри сабји.....напуштија оваа куќа,таа не твој дом...со првата солза прашав....а нашата љубов.....гласот како да доаѓаше од некоја студена карпа....за каква љубов зборуваш...не ги проев солзите,сеедно ми беше дали уживаше ти во овој поток што се раѓаше....не плачев јас,плачеа годините на заблуда....за нашата љубов прашувам.....љубовта која ја градевме 22 години....од грлото се излеа најстудениот сарказам....незнам за тебе,но ти имаше друга задача,сега кога ја заврши својата работа,сега

кога го добив тоа што ми е потребно,напуштија оваа куќа.....ликот кој го гледав 22 години секое утро со насмевка,сега се рушешеше пред себе,самоувереноста дека победата и е на тука пред неа и ја даваше сенката која стоеше на аголот отспротива,смееќи се

задоволно....смеата,но не онаа која го носи пријатниот здив ,туку морничавата,смеа која го носеше умирање започна да се шири низ одаите,како пригушен хор на слични гласови,занемен,немоќен ги гледав двете збунети Ангели кои со своите недораснати криља гледаа околу себе на која страна да летнат,невидливата врвка со која беа врзани за сенката ги влечеше грозничаво,некаде и во нивните души одекнуваше крикот на болката,немиот и најразорен,крик кој душата ја сечеше на половина.

Додека грозничавата смеа на сенката како болен вител влегуваше низ ушите,ги забив со преголем гнев силно рацете во земјата,но тука наместо земја допирав камен,беше навистина бигорен,со неправилна форма,започнав силно толку силно што имав чувство дека од стисокот и коските во прстите ќе ја откажат својата послушност.започна да напукнува,некаде од длабочините потекоа заборавените солзи,започнаа да капат во неговата срш,додека тонеа,каменот почна да ја добива црвената боја,ја менуваше бојата од светла доби темноцрвена,жилите започнаа да се слепуваат на овој камен,аортата за последен пат го нахрани,кога ја извлече потребната храна,падна од рацете,тресокот беше страшен.

Ја дигнав главата,сонцето светеш со својот вечен сјај,одеднаш темните облаци ги сними,дождот престана да паѓа,земјата бешесува како да не паднало на неа ни една капка илјада години.

Го зедев каменот,фрлаќи го на купот пред мене,прирасна брзо со другите.

Леснотијата на телото го донесе пријатното чувство на немање товар на себе.

Додека сонцето се радуваше во бескрајот што владее во својата неприкосновено царство,пред мене започна да се формира патека полсана со бер мрамор,како што чекорев,секој иден чекор носеше се поголема сигурност во себе,така и околината започна да ја менува својата безличност,покрај рабовите на патеката растеа разноразни цвеќиња,кои со својот опој ја даваа потребната смиреност,тука времето немаше никакво значење,чекорев по патеката негрижеќи се каде ќе ме однесе,миг кој се појави ме натера да застамам и со мислите и со одењето,во бескрајното поле од цветови се испречи старата селка црква,но сега небеше со излупени зидови,со полураспаднати фрески,вратата низ која се прозираа многубројни дупки ги немаше,дебелиот слој на мов што беше се налепил на ќерамидите сега исчезна....блескаше навистина со таков сјај,што морав погледот да го симнам кон земјата,нејзината убавина ме натера да затреперам,низ цел тој трепер изуствив со зборови кој ги кажуваше моето срце.

-Боже евеме пред тебе,ги отворам ширум портите на моето срце,вратија повторно твојата милост што така безобзирно ја отфрлив во еден свој занес и заблуда,насликајго повторно твојот лик што го заборавив,и дозволи ми сега вистински да Сакам,Патам и Страдам за тебе.

Вратите на старата црква ширум се оворија,Белата светлина ја исполнуваше целата нејзина внатрешност,го пречекорив прагот но под нозете неможев да почувствувам под,нежнота и мекоста на тоа по кое одев беше нешто слично на облак,но густината ми кажуваше дека е нешто повеќе од тоа.

-халуцинирам....помислив...мора да халуцинирам...

Благиот глас кој се провлече од жолатата светлина што блескаше на местото од олтарот ме разувери.

-добредојде повторно во својот природен дом,сега кога виде како се раѓа човек,направи го твојот прв чекор со Прощка.

ТИ ПРОСТУВАМ

Лесно е да се погреша, тешко е да се признае, големи се луѓето кои признаваат

Последното парче од она што љубов го нарекувавме ,го внесувам со спори чекори во Црквата, во холот малку живот даде, но тоа беше само пуста желба, ќе го оставам тука засекогаш.

Буден го дочекав новиот ден, знаев дека за мене ќе нема веќе ништо ново, ништо подобро, и уште нешто дознав тоа септемвриско утро, нешто што се вовлече во просториите што ги нарекувавме дом, неznam каков, се вовлече крајот, крајот на едно долго постоење, умирањето веќе започна, умирање без агонија и солзи, умирање без мртвци.

Насакаде, и во најмалите отвори на сидовите го барав одговорот, зошто и кога, дали можеби беше скриен некаде во некоја твоја вујуга, или во моето конечно сваќање дека за тебе бев само неколкуминутна разонода, или можеи и никогаш во ниедна вијуга не бев сместен.

Небев сигурен, но умирањето го гледав немојно, дали навистина знаеш како умира љубовта, зборувам за мојата, ги гледав движењата на твоето лице, на твоето живо лице, погледот, беше едноличен, без сјај, без искри, рацете мирни, без магнет кој привлекува, без желба за допир, гласот веќе премногу студенило исфрлаше, воздухот со монотонија го исполнуваше, аглите од собите беа отупени од постојаните жалопојки, ехото на твојата насмевка којзнае од кога не профучи низ моите уши, во ниеден твој изговорен збор не се гледаше надежта.

Зарем сега е важно дали некаде во некој дамар останува некоја будалеста желба за повторно.....

Со прстиве ладни ,вкочането од постојано пишување ги пишувам овие зборови на ладниот мермер пред олтарот на старата селска црква.....безбојни се, не се плашам дека утре рано во зората притропот со метлата ќе ги измети, но знам дека Бог ќе ги прочита, и ќе ги рабере.

ТИ ПРОСТУВАМ..... само тоа го можам, поради себе, поради нашите два Ангели.

Рецензија

Под самата сенка на ветерот, како земен заточеник на небото Чернодримски, токму тука ја игра најсуптилната игра која ја учи од Ангелите.

Со малку Реализам, малку магија, и многу верба и во себе и во Љубовта, не поведува со својот мајсторски стил во едно чудесно патување кон најтешкото Човечко искушение... Прошката

Да им простиш на другите е лесно, но да си простиш сам на себеси.. ете тоа е оној суров спој на Вечноста и Смртноста, а тоа, токму тоа го прави тука, малку во обратен редослед, простувајќи си сам на себеси потоа и на другите.

Последната Молитва на Чернодримски, ја почувствував како исконска желба да се биде слободен токму таму каде што сите се чувствуваат заробени, да дише со широко отворени гради под небото загадено со постоењето на стварноста.

И повторно, во светот на поразените, излегува победник, чувството на тага го губи токму во оној миг кога се чувствува ослободен од стегите на земноста, и ја добива толку посакуваната непрегледност на фини во светлост искапени чувства на радост.

Сепак, имајте на ум, соновите не постојат, тоа што го нарекуваме сон е само уште една доживеана но несватлива авантура од другата реалност која не ја гледаме. Ние никогаш не соноваме, зошто и никогаш вистински не спиеме, Сонот е животот на нашата скриена природа од другата страна, токму сонот е тој параван кој се крева во моментот на исклучување на свеста.

-Не ја познавав слободата, освен слободата која другите ми ја даваа.... да бидеш заробен во нечие присуство..... не ја познавав вистината освен вистината која ми ја кажуваа, да бидеш заробен во нечии очи..... неможев да ги рушам сидовите во моето тело, а бев заробен во нечие друго тело како поданик ме имаа.... бев во постоењето непостоечки субјект, со тело и заспан дух.....

И еве повторно тука некаде ја кажува онаа вечна борба за апсолутната слобода, слобода која ја добиваме од самото раѓање, а потоа кафезот на заблуди, норми, желби, очекувања, го градат до висина од која неможе ни погледот да стигне.

-таа жена не е само моја љубовница, не е слеп поклоник на ерос, таа е храната и на мојот препороден дух, заштита од секое воскреснато зло, мојата осаменост не е апсолутна и вечна, не го знае сеуште таа ова, честопати и таа во метафори се криеше, со зборови и за неа нејасни се заштитуваше, живеам сега во бескрајната радост со живо сознание дека повторно во мене живее, онака како што јас отсекогаш ја сакав да живее, тука јас не сум поет кој пее за неа, тука сум тој кој живее со неа, ако јас сега умрам, за неа повторно ќе се роди поетот.

Кратка но премногу јасна дефиница за Љубовта,но и веќе преминатиот праг на стравот од смрта,кога засекогаш ќе исчезне тој крик кој се пушта за сите изгубени и мртви спомени,кога засекогаш се бришат трагите на минатото.

Најтрагично е да бидеш целосно несвесен за пеколот во кој живееш,а околу тебе Љубовта постојано те обиколува,и ете кога и вистински го согледува пеколот сопствен застанува смело пред вратите на Пенелопа родена како чудесен спој на Земјата и Небото и вистински посакува да го пречекори тој праг,прагот на Вечноста.во таа вечност веќе не ги чувствува силните стеги на земноста,се препушта во спиралата каде протекува брзо постоењето.

-Млечно белата светлина ме крена од местото,полека со лесни движења се симнав меѓу благословени капки и со лесни движења започнав да ги истурам врз главата,секоја капка носеше живот,живот што преходно не сум можел да го видам или почувствувам,се впиваше на кожата и свежината низ порите ја пушташе да течи низ телото,клетките како да ја чекаа оваа енергија,и тие лакомо ја впиваа во себе,радуваќи се на на светлината.

Кога веќе целосно ја исфрлив сета црнина што беше се собрала,со должен наклон се благодарив на силите природни отпуштаќи ги да одат во своите светови.

Свежиот зрак кој доползи до мене ми кажа дека утрото веќе во надворешниот свет го распростила својот раскошен тепих,преропороден тргнав по полумрачниот ходник кон излезот,сега и јас да подарувам широки насмевки исполнети го маѓија која опијанува.

Чернодримски,својата игра на зборови честопати знае да ја истури како жежок дожд на низи од мисли врз белата хартија,жежок,толку жежок што и ние го чувствуваме.

-Немој никогаш да ја искушуваш или да си поигруваш со љубовта,колку што знае да биде великодушна,толку знае да биде и разорна и уништувачка,примаја токму така како што ти доаѓа и подаруваја со иста сила и жар.

Суптилно,низ чудесни метафори ни зборува кој сме,или какви треба да бидеме

-но сепак немој да ги отфрлаш сите,меѓу нив има навистина и вистински,човек без непријатели е ништо,постоењето на тие непријатели е мотивацијата за твојата вистинска борба со животот,зборувам за живот гледан со очите на луѓето,додека воинот на светлината нема непријатели...седни и погледнија долинава пред нас,кажими како е да ја гледаш од друга перспектива.

Тоа е тоа.двојството на постоењето,пријателите се тие кои ни градат светлата,непријателите темната страна,ни самите сме тие коија страна ќе ја зибереме и со оа ќе живееме,ако се одлучиме за пријателите сме станале смели војници на светлината,ако сме одлучиле да се

бориме целиот живот со непријателите сме станале само крволочно суштество кое ги губи сите атрибути на човек.

Да се бара мотивот, да се бара желбата сокриена меѓу зборовите на друг е тешко, но еве повторно тука некаде во овие страни и колку да се потрудил ја пронајдов, желбата да се тргне и да се создаде се ова

-напати се чувствував како Јуда, чувството дека сум ги предал неостварените желби ме тераше да бегам во темнината, и таму сопствениот страв да го хранам обилно, со погледот од темнината гледав како луѓето во животот бараат и мала светлина за секоја нова патека, но во таа темнина видов дека туѓата неправда жив ме закопа, и можеби токму таа нанесена неправда беше потикот да станам и да одам. и крештавото смеење на живите демони што славеа за мојот пад беше уште една добра причина да продолжам...

-Лесно е да се погреша, тешко е да се признае, големи се луѓето кои признаваат

Чернодримски знае дека погрешил, но сепак признава за тоа, и клекнат во малата селска црква ја кажува својата Последна Молитва, кога го прави последниот чекор затвораќи го кругот на болката.

ТИ ПРОСТУВАМ..... само тоа го можам, поради себе, поради нашите два Ангели.

Даница Петровска-Дани

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

107

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов

Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата

.

Предговор

Никодин Чернодримски

Рецензија

Даница Петровска-Дани

Лектор

Дарко Трајкоски

Графички Дизајн на насловната страна

Веб Студио -Вавилон

Електронска Изработка на Романот

Веб Студио- Вавилон

Роман

Никодин Чернодримски-Последна Молитва

2015 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Универзитетска Библиотека “Св Климент Охридски” Скопје

Последна Молитва 2015 год 111 Страни

ISBN 978-608-4778-02-8

COBISS.MK-ID 98214666

